GELİŞİM YAYINLARI
BEYAZ DİZİ
177

750000 TL

ESKİ DEĞİRMEN

Flora Kidd

ESKİ DEĞİRMEN

Elsie'nin henüz başlamadan biten kısacık evliliğinin acılarını üstünden atabilmesi için çok uzun bir zamana ihtiyacı vardı. Mark evliliklerinin ertesi günü korkunç bir kazaya kurban gitmişti. Bir yıl sonra Elsie yaşamını yeniden düzene koyabilmek için kendisine yapılan iş teklifini kabul ederek, Karayipler'deki bu küçük adaya gelmişti.

Elsie, Dorada Adası'nda ressam ve heykeltıraş Rick Greville ile tanıştı. Kendi yasasını kendi koyan bu esrarlı ve çekici adam, her şeyi çıkarı için kullanmasını çok iyi biliyordu. Kısacası Rick tehlike demekti. Ama Elsie, adadaki işini kaybettiğinde ondan başka başvuracak kimsesi yoktu. Ve genç kadın çaresizlik içinde Rick'e modellik yapmayı kabul etti...

200 TL.

GELİŞİM YAYINLARI
Beyaz Dizi 177

İngilizce adı: TROPICAL TEMPEST

Levent - İstanbul
Tel: 169 24 20

Kıbrıs Satış Fiyatı: 300 TL.

Dizgi: Ağaoğlu Tesisleri
Baskı: Apa Ofset Basımevi
Kapak renk ayrımı: Fan Grafik·

ESKİ DEĞİRMEN

Flora Kidd

Bu **BEYAZ DİZİ**

____

özel kitaplığına aittir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hava sıcak ve güneşliydi. Mavi gökyüzünde ağır ağır hareket eden bulutlar görülüyordu. İniş meydanında duran küçük uçaklardan ve jetlerden sarı ışıklar yansıyordu. Karayibler'deki Sint Maarten Adası'nın havaalanındaki bekleme salonunda hava boğucu ve rutubetliydi. Değişik yönlerde uçacak yolcuların yüzleri terden parlamaya başlamıştı.

Anons sisteminden bir ses, çeşitli dillerde, yapılacak uçuşları haber verdi. Elsie'ye göre, anonsları yapan, herhangi bir dilde konuşuyor olabilirdi, çünkü söylenenlerin tek kelimesini bile anlamak ya da duymak mümkün değildi. Dışardaki uçakların motor gürültüsü ile içerde bekleşen insanların uğultusu birbirine karışıyordu. Ortalığa gürültü ve kargaşa egemendi.

Elsie saatine baktı. Dokuzu yirmi geçiyordu. Dorada Adası'na giden uçak on dakika sonra hareket etmeliydi. Yapılan anons belki de bunun içindi. Sorabileceği bir görevli var mı diye endişeyle etrafına bakındı. Hostes forması giyen zenci bir kadından başka kimseyi göremedi. O da Miami ve New York'a giden uçağın kalkışa hazır olduğunu haber veriyordu. Daha henüz sözünü bitirmemişti ki, bekleme salonuna doluşmuş, çoğu Amerikalı olan turistler kapıya doğru hamle yaptılar.

Anlaşılması güç bir duyuru daha yapıldı. Dorada uçağını kaçırmaktan adamakıllı endişelenen Elsie bu kez yakınında oturanlara baktı.

Tam karşısında genç bir çift vardı. Elele tutuşmuşlar, çevrelerinde olanlardan habersiz, bakışıyorlardı. 'Balayındalar herhalde,' diye düşündü Elsie ve çabucak bakışlarını başka bir yöne doğru kaydırdı. Bir yıl önce bugün, Mark'la beraber, böyle bir havaalanında, balayılarını geçirmeyi planladıkları bir ada için uçak bekliyor olabilirlerdi. Ne var ki Mark evlendiklerinin ertesi günü bir trafik kazasında can vermişti.

Kapılmaya başladığı karamsarlıktan kurtulmak için, genç çiftin yanında oturan zenciye baktı. Ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturmuş, gözlerini kapatmıştı. Ondan da herhangi bir yardım bekleyemezdi. Bakışlarını bu kez, zencinin yanında oturan ve dizlerinin üzerine yerleştirdiği bloknota bir şeyler çizmekte olan genç adama doğru kaydırdı. Gözlerini ona dikmekle beraber konuşup konuşmamakta bir süre tereddüt etti. Çünkü güneşten açılmış sarı saçları, mavi blucin kumaşından solmuş gömleği ve pantolonuyla pek saygı uyandıran bir görüntüsü yoktu. Genç adam birden başını kaldırdı ve rüzgârlı bir gündeki denizi hatırlatan kocaman, yeşil gözlerini Elsie'ye dikerek, «Neden hareket ettin?» diye sordu, kızgınlıkla.

«Ben mi?» diye diklendi Elsie. «Benimle mi konuşuyorsunuz?»

«Başka kiminle olabilir? Bana bakma, demin durduğun gibi kapıya doğru bak,» diye çıkıştı.

«Neden, neden kapıya doğru bakacakmışım?»

«Görmüyor musun, seni çiziyorum. Birkaç dakika daha dayanabilseydin bitirmiş olacaktım,

ama sen sabredemedin. Şimdi kapıya doğru bak!» dedi elindeki defteri kaldırıp ona doğru sallayarak.

«Bunu yapmaya hakkınız yok. Resmimi çizmenizi istemiyorum,» diye itiraz etti Elsie. Adamın, güneşten yanmış, köşeli yüzüne ve kuvvetli cüssesine baktı. Onun küstah ve başkalarının düşüncelerine saygı göstermeyen tiplerden biri olduğunu tahmin etmişti.

Genç adam birden gülümseyerek, «Çok geç, çene ve omuzlarının dışında resmini çizdim bile,» dedi. Biçimli dudakları, bembeyaz dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gerildi ve deniz yeşili gözleri çok eğleniyormuşçasına parladı. «Çenesiz kalmak istemezsin değil mi? Şimdi lütfen kapıya doğru bak, birkaç dakika için.»

Elsie kalkıp başka tarafa doğru gidebilirdi ama salon o kadar küçüktü ki kaçmak olanaksızdı. Genç adama doğru tekrar baktığında, yeşil gözlerde alaycı bir ifade ile karşılaştı.

«İstediğinizi ancak Dorada'ya giden uçağın anonsunun yapılıp yapılmadığını söylerseniz yerine getiririm. Kaçırmak istemiyorum,» dedi.

«Bu anonsların hiçbiri anlaşılmaz zaten,» dedi genç adam. «Yalnız mı gidiyorsunuz Dorada'ya?»

«Evet.» Mesafesini korumak istediği için Elsie'nin cevabı yalın ve kısaydı.

«Tatile mi?»

«Hayır, çalışacağım.»

«Gerçekten mi?» Genç adam kaşlarını kaldırmıştı şaşkınlıkla. «Nerede? Yabancılara iş verdiklerini hiç duymamıştım.»

«Benimki özel bir anlaşma. Altı aylığına Mrs.

Bernice Alden'ın yanında çalışmaya gidiyorum,» diyen Elsie, bir yandan da bu konuşmaya zemin hazırladığı için kendi kendine kızıyordu. «Uçak ne zaman kalkıyor?» diye hatırlattı ilk sorusunu.

«Henüz anons edilmedi.»

«İki dakika sonra, 9.30'da kalkması gerekiyordu,» diyen Elsie, bir yandan da saatine bakıyordu.

«Tarifeye göre öyle, ama bu, zamanında kalkacağının garantisi değildir. Artık Karayipler'desin. Buralarda kimsenin acelesi yoktur. Ben de Dorada'ya gidiyorum. Chuck Williams, ikinci pilot, bizzat gelip uçağa binme zamanını haber verecek. Böylelikle sen de buralarda kalmazsın, merak etme. Şimdi lütfen kapıya doğru döner misin?»

«Peki,» diye mırıldanan Elsie istemeyerek başını kapıya doğru çevirdi. Ama birden, aklına gelen bir düşünceyle yeniden aksi istikamete çevirince genç adam iyice öfkelendi.

«Lanet olası neden döndün?»

«Ya uçuş hakkında yanılıyorsanız?» diye geveledi ağzında.

Gelen cevap yalındı. «Bana güvenmek zorundasın.»

Elsie, başını hızla kapıya doğru çevirirken yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Genç çift ve uyukluyor gibi görünen zenci, hepsi ona bakıp gülüyorlardı.

«Hanımefendi, arkadaşın uçuş hakkında verdiği bilgi doğrudur,» dedi zenci. «Bizim uçak diğer büyük uçakların havalanmasını beklemek zorunda. Merak etmeyin hepimiz Dorada'ya gidiyoruz.

Siz de bize takılırsınız zamanı gelince.»

Teşekkür ettikten sonra, başını kapıya doğru çevirdi Elsie ve kendini dik tutmaya çaba sarfetti. Blucinli küstah tarafından tekrar azarlanmak istemiyordu.

«Hanımefendi, Rick'in resminizi çizmesine aldırmayın. O sürekli bir şeyler çizer. Beni bile barda servis yaparken resmetti. Ben Denny's Beach yakınlarında bir otelde çalışıyorum ve...»

Blucinli genç adam, «Çok konuşuyorsun Sylvester. Üstelik de görüşüme engel oluyorsun. Biraz açıl,» diyerek hiç de kibar olmayan bir tarzda zenci adamın sözünü kesti.

«Peki, peki anlaşıldı,» dedi Sylvester yerine geçerken. «Bu hanımı doğru dürüst çiz. Kendisi pek güzel!»

Zenci adamın uluorta yaptığı komplimandan utanan Elsie, güneşin süzülerek içeri girdiği kapıya dikti gözlerini. Rick denen bu genç, çizmek için bunca insanın arasından neden kendisini seçmişti? Çok özel bir görünüşü olduğunu sanmıyordu. Profili de çarpıcı değildi. Tek güzel tarafı, hafif dalgalı, güneşte altın parıltılar saçan, gür kahverengi saçları idi.

Salona bir yığın insan daha doluştu. Başka bir hostes Antigua ve Barbados'a uçacak yolculara, uçağın hazır olduğunu bildirdi. İnsanlar yine kapıya kümelendi. Birkaç dakika sonra mavi üniformalı bir adam, adalılara mahsus şivesiyle Dorada'ya gidecek uçağın hazır olduğunu bildirdi.

Elsie sorgu dolu bakışlarını blucinli adama doğru çevirdi. Genç adam, 'tamam' anlamında başını salladı ve bloknotunu omzundaki torbaya

ükti. Çantasını ve yağmurluğunu koluna alan Elsie, balayındaki çifti takip etti. Biniş kartına baktıktan sonra üniformalı görevli, birkaç yüz metre uzakta duran küçük gümüş renkli uçağı işaret etti. Dışarı çıktığında güneş parlıyordu ve Elsie aceleyle gözlüklerini taktı.

Uçak, bugüne kadar bindiklerinin en küçüğüydü. Oturma yerleri iki kenarda sıralanmıştı ve sadece on altı adetti. Ona sağda en öndeki yeri vermişlerdi ve bulunduğu yerden pilot kabinini görebiliyordu. Herkes yerleşince, hosteslik görevini de üstlenmiş olan ikinci pilot, acil durumlarda ne yapılması gerektiğini gösterdi ve herkese iyi uçuşlar diledi. Kendisi de pilot kabinindeki yerine doğru yönelerek kapıyı arkasından kapadı.

Elsie, omzunun üzerinden arkasındaki yolculara göz attı. Genç çift hemen arkasında oturuyordu ve aradaki boşluğa rağmen elele tutuşuyorlardı. Yeni evli çiftin arkasında Sylvester vardı. Öbür yanda oturan bir başka zenci ile çene çalıyordu. Onların arkasında iki kişi daha vardı. Elsie'nin resmini çizen Rick ise, onların arkasında sol tarafta oturuyordu.

Uçak Phillipsburg limanının üzerinden denize doğru havalandı. Koltuğunda geriye yaslanan Elsie, yanındaki pencereden, engin mavilik üzerinde, güneş ışınlarıyla oluşan gölge oyunlarını ve neredeyse mor bir renk almış olan denizi seyrederken, kendini gittikçe artan bir heyecan dalgasına kaptırmaya başlamıştı. Doğup, büyüdüğü ve yirmi üç yıllık ömrünü geçirdiği, Kanada'nın doğu kıyısındaki liman şehrinden, varacağı yere kadar uzanan yolculuğun son aşa-

masına gelmişti artık.

Kardan, buzdan, sisten ve kentin kasvetli sokaklarından, sıcak, güneşli, palmiyeler ve kumlarla bezenmiş bir beldeye doğru yol alıyordu. Elsie, son bir yıldır, kent müzesinin Tarih Bölümünde sekreter olarak çalışıyordu. Buraya gelmek için işinden ayrılmıştı. Şimdi, güneşin aydınlattığı minik bulutların arasından, çarpıcı güzellikteki adalar ve tropikal bir denizin üzerinden hedefine doğru yol almaktaydı.

İnanmakta güçlük çekiyordu. Düşleri gerçekleşiyordu sanki. Yine de gelmeye karar vermeden çok tereddüt etmiş, Mark'ın ölümünden bu yana etrafına ördüğü koruyucu duvarın dışına çıkmaya çekinmişti. Bernice Alden'ın, Dorada'daki altı aylık iş anlaşmasını bu nedenle neredeyse geri çeviriyordu.

Aynı daireyi paylaştığı arkadaşı Kathy Nolan olmasaydı, şimdi buralarda olamazdı. Onu teşvik eden Kathy olmuştu.

Elsie ona bu iş teklifinden bahsedince, «Kim bu Bernice Alden? Nerede tanıştınız?» diye sormuştu Kathy.

«Bir tarihçi. Burada doğmuş. Tahsilini de burada tamamladıktan sonra üniversitede tarih profesörlüğüne atanmış. Birkaç yıl önce, ilk karısı ölen Harvey Alden ile evlenmiş. Harvey Alden'dan bahsedildiğini duymuşsundur,» demişti Elsie.

«Kereste ticaretine atılıp şimdi neredeyse bütün bölgeyi satın almış olan milyoneri buralarda kim tanımaz? Yıllarca önce kendini emekliye ayırıp Karayibler'de bir yere çekilmemiş miydi? Şirketi şimdi oğulları yönetiyor.»

«Tamam. Dorada Adası. Bernice da onunla bir-

likte oraya yerleşti.»

«Kaç yaşında bu hanım?»

«Sanırım altmışlarında.»

«Eh adama göre epey genç. Harvey Alden, öldüğünde, sekseninde filandı sanırım. Bu kadar yaşlı biriyle neden evlendi sence. Serveti için mi?»

«Bilmiyorum, umurumda da değil,» dedi Elsie. «Tek bildiğim, çok sevimli bir kimse olduğudur. Son birkaç aydır üvey çocuklarını ziyarete geldiğinde, bir yandan da on dokuzuncu yüzyılda, Kanada Deniz Yolları'yla Karayip Adaları arasındaki ticareti araştırıyor. Bunun için de her gün müzeye uğrayıp çalışmalar yapıyor. Bildiğim kadarıyla Dorada ve diğer şeker üreten adaların tarihçesini yazıyor. Araştırmalarına yardımcı olurken arkadaş olduk.»

«Şimdi de kitabı yazmasına yardımcı olman için senin Dorada'ya gitmeni istiyor, değil mi?» diyerek Elsie'nin sözlerini tamamlamıştı Kathy, kıvırcık saçlı başını sallayarak. «Elbette ki gideceksin sen de. Mutlaka gitmelisin. Böyle bir fırsat her zaman ele geçmez. Hiç değilse bu şekilde kendine acımaktan kurtulursun!»

Arkadaşının söylediklerinin doğru olduğunu bildiği halde içerleyerek, «Hiç de kendime acıyor filan değilim,» diye itiraz etmişti Elsie.

«O zaman neden, Mark'ın ölümünden bu yana hiçbir eğlenceye katılmadın, yeni kimselerle tanışmak için herhangi bir çaba sarf etmedin? Neden kabuğuna çekilip kaldın?»

«Çünkü istemedim,» diyerek onun sözünü kesmişti Elsie, kızgınlıkla.

«Seni duyan da dul kalan tek kadın sensin zanneder. Tutumun bunu gösteriyor. Ölümün hayal kırıklığına uğrattığı tek kişi sen değilsin. Birçok yeni evli seninkine benzer durumlarla

karşılaşmıştır...»

«Duymak istemiyorum!» diye bağırmıştı Elsie. «Evet belki bu tür bir olay ilk benim başıma gelmiyor, ama bu düşünce, acılarımı hafifletmek için yeterli değil. Mark'ı seviyordum...»

«Emin misin? Belki de içinde yarım kalmış bazı şeyleri sağlayacak bir babaya ihtiyacın vardı. Sana verebileceği birçok şeyi olan, başarılı bir kimsenin himayesine girmek...»

«Nasıl bu kadar kötü şeyler söyleyebilirsin?» derken Elsie'nin sesi neredeyse çığlığı andırıyordu. Uzun zamandır bu kadar sinirlenmemişti. «Birbirimize âşıktık ve tüm programlarımızı ortak bir yaşam üzerine kurmuştuk. Bu yüzden geceyi geçirdiğimiz otelden çıkıp da o sabah... geri dönmeyince... böyle bir şoka girdim.»

«Tamam işte hata burada. Her şey fazlasıyla mükemmel görünüyordu. Külkedisi masalı gibi. Zavallı yetim kız, yoksulluktan ve her gün dokuz - beş arası çalışmaktan, yakışıklı Prens tarafından kurtarılır. Nasıl da renkli ve ruhsuz bir öykü. En ufak bir romantizmden yoksun!» derken, Kathy, Elsie'nin huzursuzluğundan etkilenmişe benzemiyordu.

«Bana göre romantikti. Ben her şeyin düzenli ve programlı olmasını isterim. Mark da benim gibi düşünürdü,» diye kendisini savundu Elsie, gözlerini inatla Kathy'ye dikerek. «Sen zaten ondan hiç hoşlanmazdın,» diye suçladı arkadaşını.

«Evet, çünkü senin kişiliğine hiç önem vermiyordu. Onu bir tek kendisi ilgilendiriyordu. Seni ise, ihtiyaçlarına cevap verecek, evini temiz tutup, yemek pişirecek ve koluna takıp iş arkadaşlarıyla yapacağı toplantılara götürülecek bir araç olarak görüyordu yalnızca,» dedi Kathy, Elsie'ye acırcasına bir bakış fırlatarak. «Şimdi

Yakışıklı Prens'in, Külkedisi'ni, üvey ablalarına neden tercih ettiğini anladın mı? Ev işlerinde o daha başarılıydı da ondan!»

«Mark benimle söylediğin nedenler için evlenmedi! Kimseyle çıkıp, görüşmek istemememe gelince, onun öldüğüne hâlâ inanamıyorum. Her an kapının çalacağını ve açtığımda onu karşımda bulacağımı ümit ediyorum.»

«Ruhsuz ve karamsarsın!» derken Kathy ürpermişti. «Bu şekilde düşünmeye devam edersen ruhsal dengeni bozarsın!»

Birden yerinden fırlayıp küçük masanın etrafında dolanarak Elsie'ye doğru atılmış ve arkadaşını kucaklayarak,

«Seninle tartışmak istemiyorum,» demişti. «Ancak uzun zamandır da bunları sana söylemek istiyordum. Kendini, gereğinden uzun süren bu yasla, yıkıyorsun. Son zamanlarda kendine şöyle bir baktın mı? Ne kadar da zayıfladın ve süzüldün. Mark Stevens'ın evlendiği kız bu muydu? Geri dönecek olsa bile seni bu halinle tanıyamaz. Ona, karşıdan karşıya geçerken araba çarptı diye sen de bir yıldır yaşamaktan vazgeçtin. Artık aklını başına topla da Bernice Alden'ın teklif ettiği şu işi kabul et. Kendini de diri diri gömmekten vazgeç.»

«İyi niyetlisin, biliyorum ama... ama ben Mrs. Alden'ın benden beklediğini verebileceğimden emin değilim, çünkü neticede sadece bir sekreterim. Tarih Bölümünde çalışmakla beraber... bu... bu konuda hiçbir bilgim yok,» diye kekeledi Elsie.

«Bu onun sorunu. Yeteneklerin hakkında bir bilgisi olmalı ki bu işi sana teklif etti. Gitmelisin. Belki, güneşte iyice yanmış bir çapkınla bir ilişkiye girersin de, biraz eğlenir, Mark'ı bütünüyle aklından çıkarırsın...»

«Ben mi ilişkiye girecekmişim! Bana göre işler değil bunlar,» diye gülerek savuşturmuştu bu düşünceyi Elsie.

«Sana göre bir iş olup olmadığını nereden biliyorsun? Hiç denedin mi?» diye ısrar ediyordu Kathy hâlâ.

«Bugüne kadar bu tür bir yaşantımın olmadığını pekâlâ biliyorsun. Ben senin gibi değilim. Bedenini tanıdığım tek erkek Mark oldu,» derken, Elsie'nin sesi fısıltıyla çıkmıştı. Mark ile tek bir gece, düğün gecesini geçirmiş, pek de tatmin olamamıştı. Ümit ettiği ve hayalinde canlandırdığı bu değildi, ama bunları Kathy'ye nasıl anlatabilirdi?

«Bu şekilde kendini herkesten çeker, kendi kabuğunda yaşarsan başka kimselerle de ilişkiye giremezsin. Lütfen şu kararını ver artık. Ne zaman bildirmen gerekiyor?» diye sordu Kathy ısrarla.

«Yarın. Öbür gün Dorada'ya gidiyor. Cevabım olumlu olursa, müzedeki işimden ayrılır ayrılmaz, yolculuğum için gerekli işlemlere girişecek. Ama teklif ettiği iş çok kısa bir süre için. Altı ay sonra döndüğümde yeni bir iş aramam gerekecek.»

«Ne olur sanki? Şahane bir tecrübe olur senin için. Kaybedecek neyin var ki? Küf kokan müzedeki bir iş sadece!»

Kathy o akşam gezmeye çıkınca tartışma kesilmişti. Ancak Elsie'nin kafası karışmış, kendisini, bir de arkadaşının bakış açısından incelemişti. Küçük yatak odasının aynasında görüntüsüne dikkatle bakmış, ne kadar soluk ve ruhsuz göründüğünü bu kez kendisi de fark etmişti. Kendisine acıyor muydu? En çok, arkadaşının bu suçlaması yaralamıştı onu. Küçük yaşta öksüz kalmış, önce bir yetimler yurduna gönde-

rilmiş, sonra da onu seven fakat biraz da gereğinden fazla sıkan üvey bir anneyle baba tarafından büyütülmüştü. Bu yüzden kendisine hiçbir zaman acımamıştı. Tersine, hayata karşı olan olumlu tavrından ve insanlara sevecenlikle yaklaşmasından dolayı kendisini beğenirdi.

Gönlünde daima romantik bir aşk beklentisi beslemişti. Her yönden ideal biri ile, ömür boyu sürecek bir beraberlik... Mark'ı bu kalıba oturtmuş, onun ani ölümü ise gelecekle ilgili tüm beklentilerini yıkmış ve onu derin bir ümitsizliğe sürüklemişti.

Bütün gece Kathy'nin söylediklerini düşündü durdu. Neticede arkadaşının haklı olduğuna kanaat getirdi. Acıma ve pişmanlık duyguları yaşamla arasına girmemeliydi. Mark'ı ve anıları bir yana atmanın, tek başına ayakta durmayı öğrenmenin ve tüm yaşamını geçirdiği bu kenti ve tanıdık yüzleri bırakıp bir maceraya atılmanın zamanı gelmişti.

Ertesi gün müzedeki patronuna işinden ayrılacağını, Bernice Alden'a da, onunla çalışmaya hazır olduğunu bildirdi. Bernice bu kararına çok sevinmiş, mart başında Elsie'nin Dorada'da olması planlanmıştı. Ve işte, mart ayının ikinci günündeydiler ve Elsie hedefine yaklaşmaktaydı.

Elsie tekrar camdan dışarıya baktığında, fena halde şaşırdı. Evet hedefine yaklaşmıştı ama gereğinden fazla. Ağaçlarla kaplı tepeler çok yakın görünüyordu. O kadar yakın ki camı açabilecek olsa, ağaçların yapraklarını yakalayabilirdi. Uçak nereye gidiyordu? Uçağın yere bu kadar yakın uçmasından paniğe kapılan başka kimse var mı diye korkuyla etrafına bakındı. Bir tek arkadaki genç çift endişelenmişe benziyordu. Hâlâ el eleydiler ve korkulu gözlerle camdan dışarıya bakıyorlardı. Diğer yolcular gayet rahattılar. Dışarısıyla ilgileri yokmuş gibi görünüyorlardı.

Birden motorun gürültüsünde bir değişiklik oldu. Uçak, dağın yamacından aşağıya doğru dikine süzülmeye başladı. Şimdi altlarında yemyeşil bir yarımada, ortasında da bir havaalanı görünüyordu. Uçak artık denize düşüyormuş gibiydi. Elsie gözlerini kapadı ve nefesini tuttu. Bir süre sonra bir sarsıntıyla gözlerini açtı. Uçak yere inmiş, son sürat, havaalanı binası olarak kullanılan kırmızı damlı barakaya doğru ilerliyordu

Uçaktan son inen Elsie oldu ve diğer yolcuları izledi. Hava çok sıcaktı. Palmiyeler hafif bir meltemle sağa sola doğru eğiliyorlardı. Güneş olanca kuvvetiyle Elsie'nin başını ve boynunun arkasını kavuruyordu. Binaya vardığında naylon çorapları bacaklarına yapışmış, ayakları şişmişti. 'Keşke tayyörümün ceketini çıkartsaydım,' diye içinden geçirdi.

İçerde, genç çiftin arkasında, pasaport işlemlerini tamamlamak için sıraya girdi. Geriye kalan yolcular adada oturuyor olmalıydılar ki hepsi de bagajlarını almak üzere bekleme salonuna yönelmişlerdi.

Pasaport işlemleri bitince, Elsie bavullarını aldı ve çıkış kapısında bulunan gümrüğe doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra tekrar dışarıda, güneşteydi.

Birden etrafını «Taksi ister misiniz?» diyen esmer tenli, renkli giysili şoförler kapladı. Hepsi de umutla ona bakıyor ve gülümsüyorlardı.

«Hayır, teşekkür ederim,» dedi Elsie. Bernice Alden'ın, adaya vardığında ne yapması gerektiği konusunda söylediklerini hatırlamıştı birden.

Elsie bavullarını yere bıraktı ve tayyörünün ceketini çıkarttı. Çevresine bakınırken uzun boylu,

geniş omuzlu, blucinli adamı gördü. Adı Rick olan genç adam cipe benzer beyaz bir aracın gerisinde duruyordu. Yanında, ince vücudunu sıkıca kavrayan ve yanık omuzlarını dışarıda bırakan, yerli tipi bir elbise giymiş, uzun boylu, sarışın bir kadın vardı. Kadın Rick'e gülümseyerek bakıyor, bir eliyle de gömleğinin düğmesiyle samimi bir havada oynuyordu.

Rick yavaşça başını çevirerek Elsie'ye baktı ve eliyle onu işaret etti. Sarışın kadın bunun üzerine kocaman güneş gözlüklerinin ardından gözlerini birkaç saniye için Elsie'ye dikti ve adama bir şeyler söyleyerek güldü. Kadının ona bakarak gülmesi, Elsie'yi huzursuz kıldı ve sıkıntıyla başını öbür tarafa çevirerek, gözleriyle Bernice Alden'ı aramaya başladı.

Birkaç dakika sonra arkasında cazip bir kadın sesi duydu.

«Affedersiniz, zannedersem Elsie Stevens'sınız, değil mi?»

Elsie döndü. Sarışın kadın, güneş gözlükleri elinde, mavi gözlerini ona dikmiş duruyordu.

«Evet benim,» diye cevap verdi.

«Ben de Tracy Alden'ım. Bernice beni, seni Tamarind'e götürmem için görevlendirdi. Bugün kendini iyi hissetmiyormuş. Bütün bagajın bu kadar mı?»

«Evet.»

«Taşımana gerek yok. Rick yardım eder,» derken Tracy Alden beyaz cipin bulunduğu tarafa döndü. Ne cip, ne de Rick denen genç ortalarda yoktu. «Tanrı cezasını versin, gitmiş,» diye surat asarak söylendi Tracy. «Tamarind'de en yakın komşumuzdur o. Heykeltraş Rick Greville'den söz edildiğini belki de duymuşsundur. New York'ta verdiği bir konferanstan yeni döndü. Sanat dünyasında kendine iyi bir yer edinmeye başladı. Bir gün, insan duygularını taşa çok iyi yansıtabildiği için, çok ünlenecek, göreceksin,» diyerek devam etti.

«Hayır, hiç duymadım. Amerikalı sanatçılar hakkında fazla bir bilgim yok,» diye cevap verdi Elsie ve bavullarını taşımaya başladı. Tracy'nin ona yardım etmeye en ufak bir niyeti yok gibiydi.

«Rick Amerikalı değil. Artık Dorada vatandaşı oldu. Nereden geldiğini yalnız Tanrı bilir... Arabam burada.» Güneşin kızdırdığı asfaltta büyük bir zarafetle ilerlerken, Elsie de her tarafı yapış yapış bir halde bavullarını taşımaya çabalıyordu.

Mavi otomobil kocaman ve şıktı. Elsie eşyalarını bagaja yerleştirdi sonra ikisi de öne geçtiler. Uçaktan görmüş olduğu virajlı yol şimdi önünde uzanıyor ve bir noktada ikiye ayrılıyordu.

«Adanın, Atlantik Okyanusu'na bakan rüzgârlı kesiminden götüreceğim seni. Daha ıssızdır ama kestirmedir,» diyerek bilgi verdi Tracy.

Yol yokuş aşağı giderken bakımsız şeker pancarı tarlaları ve küçük barakalı köylerden geçiyordu. Çevrede açık kahverengi keçiler otluyor, etrafı ise koyu kırmızı çiçekler ve tropikal ağaçlar kaplıyordu. Bahçeler hindistancevizi ve muz ağaçlarıyla süslüydü.

Köy sınırında okuldan dönen üniformalı çocuklarla karşılaştılar. Kızlar gri etek, beyaz bluz ve uzun beyaz çorap, erkek çocuklar ise gri şort, beyaz gömlek ve uzun beyaz çoraplar giymişlerdi. Birçok yaramaz, yüzlerinde muzip bir ifadeyle arabanın önüne çıkıyor, son anda ezilmeden kendilerini yana atıyorlardı. Daha sonra Tracy bu oyunu yabancı olduğundan şüphelendikleri kimselere yaptıklarını açıkladı.

Biraz ilerde yol sahile doğru kıvrıldı. Açık sarı kumla beyaz dalgalar güzel bir manzara oluşturuyordu.

«Burası Denny's Beach plajıdır,» diye bilgi verdi Tracy. «Burada her türden insanın barındığı bir otel vardır. Yabancı ülkelerden gelen kanun kaçakları burada buluşur. Bizim pimpirik kayınpeder, buraya 'Günah Yuvası' adını takmıştı. Ben ise burada, onun evinde geçirdiğimizden daha iyi vakit geçiririm,» diyerek bir kahkaha savurdu.

Solda, plajın tam ortasında, beyaz pancurlu mavi bir bina yükseliyordu. Yapıyı kocaman palmiye ağaçları gölgelemişti.

«Uçakta bu otelin barında çalıştığını söyleyen bir adam vardı,» dedi Elsie.

«Sylvester olsa gerek. Rick'le beraber çıkarken gördüm,» diye cevap verdi Tracy. Önünden geçerken yan gözle otele baktı. «Rick de herhalde şu anda oradadır,» dedi, somurtarak. «Bu tür yerlerde Sylvester gibileriyle çene çalmayı, Tamarind'e gelip, uygar bir ortamda, bizlerle bir içki içmeye tercih eder. Bernice sana Tamarind'i anlatmıştır sanırım.»

«Pek sayılmaz,» dedi Elsie.

«Çok güzeldir. On sekizinci yüzyılda orayı inşa eden şeker üreticisi çok akıllıymış. Kum fırtınalarının erişemeyeceği bir yükseklikte, dağın yamacına yapmış evini. Sürekli esen hafif bir rüzgâr sivrisinekleri de uzaklaştırır. Harvey Alden, kocamın büyükbabası, orayı ideal bir tatil köşküne çevirmek için bir servet harcamış olmalı. Eve modern bir mutfak, yüzme havuzu ve tenis kortları eklemişler.» Tracy, Elsie'ye merakla baktı ve «Harvey Alden'ın doğduğu şehirdensin, değil mi?» diye sordu.

«Evet, bugüne kadar tüm hayatım orada geçti,» diye cevapladı Elsie.

Tracy ürpererek, «Bütün geçen yılı kocam Ken Alden ile orada geçirdim. Nehrin üzerinde bir evimiz var. Nefret ediyordum. Kendimi o kadar yalnız hissettim ve sıkıldım ki, yaramazlık yapmaya başladım,» derken, yüzünü alaylı bir gülümseme kaplamıştı. «O zaman Clarke, Ken'in babası, Alden ailesinin adı kötüye çıkmasın diye beni buralara sürdü. Ken ile aramızın düzeleceğini umuyordu. Geçen ay Ken'in daha fazla para kazanmak için dönmesi gerekti. Ne de olsa ipleri Clarke çekiyor. Kocam çağrılınca göreve dönmek zorunda kaldı. Ben ise burada kalmaya karar verdim, burası daha eğlenceli,» diye sürdürdü sözlerini Tracy. «Seni şaşırttım mı? Yoksa sen de doğu kıyısından gelen Alden ve diğerleri gibi tutucu musun?» diye sordu aniden.

Elsie cevap vermedi. Yolun sağında gördüğü, üzerinde zamanla türeyen yosunla kararmış ve eskilikten harap olmuş bir bina daha fazla ilgisini çekmişti. Çatısı yoktu. Pencerelerdeki camlar kırılmıştı. Bir zamanlar ön kapı sayılan deliğin önündeki merdivenleri yabani otlar bürümüştü. Eskiden bakımlı bir bahçe olması gereken yerde şimdi keçiler otluyordu. Harabenin gerisinde, dağa tırmanan yokuşun üstünde yuvarlak bir bina daha vardı. Bunun duvarları tamir görmüştü: parlak, pembe ve altın karışımı yaldızlı bir taştandı.

«Orası nedir?» diye sordu Elsie, omzunun üstünden bir kez daha harabeye bakarken.

«Eski Greville çiftliğinin bir kısmı. Bu yıkıntıların arkasında gördüğün kulede, yani bir zamanlar şeker öğütülen bu değirmende, Rick oturur,» derken, Tracy arabayı yavaşlatıp, yolun kıyıdan ayrılan kesimine sapmıştı.

«Eve ne oldu? Neden yıkıntıya döndü?» diye

sordu Elsie.

«Efsaneye göre bu toprakların ilk sahibi olan Greville, evi en iyi arkadaşıyla evlenen kızına düğün hediyesi olarak yaptırmış. Ancak kızın orada oturmak hiçbir zaman kısmet olmamış. Bu evlilik işi önceden ayarlanmış, ama aslında kızın gerçekten çok sevdiği bir başkası varmış. Bu evliliğe çok kızan hiddetli âşık, koca adayını düğün günü düelloya davet etmiş. Neticede bu düelloda ikisi de ağır yaralanıp ölmüşler. Hem kocasından hem de sevgilisinden olan genç kız faciayı duyunca kendini pencereden atmış. O günden bu yana kilitli ve mühürlü kalmış ve kimse de orada oturmak istememiş. Sekiz yıl önce Rick buraya taşınınca şeker değirmeninde yaşamaya başladı.» Tracy yine o alaycı kahkahalarından birini savurarak, «Kız çılgın olmalıymış. Bugün aklı başında hiçbir kadının, iki erkek öldü diye kendini bu şekilde feda edebileceğini düşünemiyorum. Ya sen ne dersin?» diye devam etti.

«Ben anlayabiliyorum. Grevillelerin asıl evine ne oldu? O da mı harabe durumunda?» diye fısıldadı Elsie.

«Hayır, asıl ev Tamarind'dir ve neredeyse vardık.» diye cevap verdi Tracy.

Araba ana yoldan ayrılarak, sonunda, kocaman iki sütun bulunan bir yola saptı. Tracy arabayı, çiçeklerle donanmış bahçenin ortasındaki göbeğin etrafında döndürerek, ağaçların gölgesinde durdurdu. Ev pembemsi kahverengi taşlardan yapılmıştı. Siyahlı beyazlı panjurları vardı. Siyah sokak kapı ın üstündeki pirinç tokmak pırıl pırıl parlıyordu.

Tracy, «Hizmetkârlardan birine eşyalarını almasını söyleyeyim. Biz ön tarafa dolanacağız. Zannedersem Bernice terasta oturuyor,» dedi.

Ceketini ve yağmurluğunu arabada bırakan Elsie, muhteşem bahçede Tracy'yi takip etti. Bernice Alden küçük bir masada oturuyordu ve sol bacağını başka bir sandalyeye uzatmış, okuyordu.

Tracy neşeli bir edayla, «İşte yardımcını getirdim,» dedi.

Bernice elindeki kâğıtları bırakıp, «Seni görmek beni memnun etti!» dedi gülümseyerek. «Kusura bakma kalkamıyorum. Bugün bacağım çok kötü. Kan pıhtılaşması var. Ama lütfen sen ayakta kalma, gel otur. Soğuk bir şeyler içer misin?» Sonra elindeki zili üç kez çaldırdı. Elsie sıcaktan bunalmış bir halde oturdu, üstündekileri bir an evvel çıkartmak için can atıyordu.

«Ben yemek yemeyeceğim. Hemen çıkıyorum büyükanne. Hoşça kal,» dedi Tracy.

Gitmek üzere arkasını dönen Tracy'ye, «Nereye gidiyorsun?» diye sordu Bernice.

«Denny'nin Oteline. Birine sözüm var,» diye cevap verdi sarışın kadın.

«Kim? Lütfen derhal geri dön. Oraya gitmemeni daha kaç kere söylemeliyim?» derken, yaşlı kadın nefes nefese kalmıştı.

«Öyleyse hiç tekrarlama zahmetine katlanma, çünkü gitmekten vazgeçmeyeceğim!» dedi Tracy terslenerek. Sonra merdivenlerden sekerek indi ve evin arkasında kayboldu.

Bernice içini çekerek sandalyesine dayandı. Kırışmış yüzünde endişeli bir ifade vardı, dudakları titriyor, gözleri seyiriyordu. Elsie'ye bakarak başını salladı.

«Ne yapacağımı bilemiyorum. Tracy üvey oğlumun gelinidir. Evleneli on sekiz ay olmasına rağmen evlilikleri şimdiden çıkmaza girmeye başladı bile. Üstelik kabahat Tracy'nin. Ocak ayında tatil için gelmişlerdi, hâlâ dönmek bilmedi. Üs-

ielik olmayacak kimselerle arkadaşlıklar kuruyor. Bu toprakların öbür kesiminde oturan, kötü şöhrete sahip bir ressamla tuhaf bir ilişkisi var. Ona çıplak poz veriyorsa hiç şaşmam. Keşke kocasına, hatta kendi ailesine dönse. Sürekli kafamı kurcalıyor!» diye şikâyet etti.

Ne diyeceğini bilemeyen Elsie, «Üzgünüm,» diye mırıldandı. Yeni ortamın büyüsü onu sarmaya başlamıştı bile. Hafif, serinletici bir rüzgâr burnuna çiçek kokuları taşıyor, bahçede ve terasta ötan kuşların sesi etrafı şenlendiriyordu. Çevre sakin ve rahatlatıcıydı. Hiçbir şey yapmadan bütün gün olduğu yerde oturabilirdi. «Burası nefis bir yer,» diye söylendi.

«Haklısın,» derken Bernice'ın yüzündeki sıkıntılı ifade kaybolmuştu. «Gelir gelmez sorunlarımla başını ağrıtmamalıyım. İşte Johnson geldi!» Parlak mavi gömlekli ve beyaz pantolonlu zenci bir genç, elinde bir tepsiyle görünmüştü. «Ne içersin? Hindistancevizi sütünden yapılmış serinletici bir meyve kokteyli ister misin? Johnson bunu çok iyi yapar.»

«Olabilir,» dedi Elsie.

«O zaman iki tane getir... Lili bu öğlen için ne hazırladı?»

«Deniz mahsulleri salatası, krep ve çilekli pasta,» dedi Johnson, elindeki tepsiyi büyük bir maharetle havaya atıp tutarken. Bir yandan da mırıldandığı bir şarkının temposuyla belli belirsiz dans ediyordu.

«Buradaki yemekleri beğeneceğinden eminim. Çoğu, evde pişirilir, meyve ve sebzeler ise bahçemizde yetiştirilir. Ela gözleri parıldayarak Elsie'ye gülümsedi. «Geldiğine gerçekten memnun oldum. Seninle iyi anlaşacağımızdan eminim. Tam senin gibi sessiz ve sakin bir yardımcıya ihtiyacım vardı.»

Elsie samimiyetle teşekkür etti ve, «Burada olmaktan ben de çok memnunum,» diye cevap verdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Elsie, işi bitince, daktiloya takmış olduğu kâğıtları çıkarttı. Bernice Alden'ın çalışma odasında, masasının başında oturuyordu. Dorada'ya varışından on gün sonra, o sabah, Bernice'ın Dorada ve şeker üreten diğer adaların tarihçesi hakkında yazmakta olduğu kitabın ilk bölümünü daktiloya çekmiş, nihayet önemli bir iş yapmakta olduğuna kanaat getirmişti.

Son sayfayı gözden geçirdikten sonra, bunu daha önce yazdıklarının üstüne koydu, sonra karbon kâğıtlarını özenle çekmecesine yerleştirdi. Öğlen olmuştu. Güneş tam tepedeydi ve etrafı kavuruyordu. İşi birkaç saatliğine bırakabilir, öğleden sonra hava biraz serinleyince, kaldığı yerden devam edebilirdi. Saat yediden sonra ise, hava ansızın kararıyor, morlaşan gökyüzü ve parlak yıldızlar çevreyi garip bir şekilde etkisi altına alıyordu.

Çalışma odası, taş binanın daha serin olan kuzey kesimine bakıyordu. Masasının önündeki pencereden eski Greville şeker değirmeninin harabeleri görünüyordu. Değirmen, pembemsi kahverengi taştan yapılmış, ters çevrilmiş bir koni görünümündeydi. Çatısı yok olmuştu, önünde kemerli bir kapı boşluğu vardı. Çevresindeki tropikal bitkiler ve ağaçlar arasında, güneşin batarken saçtığı parıltılarla, eski günlerden kalmış bir abide gibiydi.

Bir gün, değirmenin nasıl çalıştığını sorduğunda, «Bir zamanlar, yeldeğirmeninin, üst kesimine

bağlanmış olan, tahta kanatlarına yelken bezleri gerilmişti,» diye cevap vermişti Bernice. «Kanatların diğer tarafında ise, yere kadar uzanan bir kazık bulunurdu. Buna bağlanan bir katır, değirmenin etrafında dönerken, aynı zamanda da bu kanatları rüzgârın yönünde hareket ettirirdi.»

«Peki o zaman kanatlar ne işe yarardı?» diye sormaya devam etmişti Elsie.

«Rüzgârdan istifade etmeye... Bunlar, içerde şekeri öğüten bir mekanizmaya bağlıydılar. Şeker kamışı, değirmentaşları arasında öğütülür, ezilen kamıştan akan şerbet, büyük kazanlarda kaynatılırdı.»

«Zaman zaman kullandığımız kahverengi şekerin üretilmesi gibi yani,» demişti Elsie.

«Evet, onun gibi bir şey. Her çiftlik, şekeri aynı yöntemle ürettikten sonra bir kısmını kendine ve çalışanlarına ayırır, geriye kalanını da ihraç edermiş. Şimdi artık bizler de herkes gibi şekeri marketlerden satın alıyoruz.» Geçmişten söz açılınca, Bernice içini çekerek devam etmişti. «Gördüğün gibi artık değirmenler harabeye döndü, bir zamanlar bunları işletenler de dağıldı!»

«Tamarind'in asıl sahipleri olan Grevillelere ne oldu?» diye sormuştu Elsie.

«Hepsi İngiltere'ye döndü. Bu evi de, kışları tatil evi olarak kullanmak üzere bir süre tuttular. Ancak daha sonra durumları bozulduğundan, burayı kapatmak zorunda kaldılar. Dünya savaşından önce topraklar ikiye bölündü. Bir kısmı Karayipler'de ev sahibi olmak isteyen bir Amerikalıya satıldı. Adam evi restore etti. O öldükten sonra da Harvey burayı satın aldı.» Bernice'ın gözleri buğulanmıştı. «Harvey burayı çok severdi. Ömrünün son on beş yılını da burada bahçe ile uğraşarak geçirdi.»

«Peki ya toprakların geriye kalan kısmına ne oldu? Oraları da satıldı mı?»

«Adı periliye çıkan evin yıkıntılarına kimse sahip çıkmadı,» dedi Bernice kuru bir sesle. «Evin mirasçısı olan Greville bile. O garip sanatçı gelip de, değirmenin tepesini örtene kadar, oraya uğramak istemedi. Adam, bu evi inşa eden Robert Greville'in soyundan geldiğini iddia ediyor ama ben inanmıyorum.» Bernice'in ses tonu gittikçe soğuklaşmıştı.

«Neden?»

«Grevillelerin aile ağacını inceledim. Kökleri İngiltere'ye dayanan bu aile, buralara servet yapmak için gelmelerine rağmen, soylu idiler. Şeker değirmenine yerleşen bu gencin ise soylulukla bir ilgisi yok. Tersine, kimsenin istemediği bir arazi parçasının üstüne oturan bir maceraperest'e benziyor. Her şeyi, özellikle Dorada'ya geliş şekli, bende şüphe uyandırıyor.»

«Nasıl geldi?»

«Bir arkadaşı ile Meksika'dan yelkenli ile gelmiş. Fırtınalı bir gecede tekneleri parçalanmış ve sahile vurmuş. İkisi kıyıya güçlükle ulaşabilmişler. Greville olarak geçinenin kılığında, soyluluğunu belli edecek hiçbir şey yoktu. Tüm varlığı bir çanta içinde kurtardığı resim malzemeleriydi. Bir süre sonra bir de baktık ki, adam arkamızdaki değirmene yerleşmiş, resim çizmeye ve bunları Williamstown'daki çarşıda, turistlere satmaya başlamış,» diye tiksintiyle anlatmaya devam etmişti Bernice. Elsie, bir yabancının, bu kadar düşman bir ortamda yaşamını sürdürme azmine hayran olmuştu, ama düşüncelerini kendisine sakladı.

«Kocam, onun işgal ettiği yeri terk etmesini isteyince hiç oralı olmadığı gibi, o gün bugündür

bahçemizdeki bir diken gibi yaşamaya devam ediyor. Onunla hiçbir ilgimiz yok. Elsie, senin de, burada bulunduğun sürece, onunla herhangi bir ilişkiye girmeni istemiyorum. Pek saygıdeğer bir kimse değil!» Bernice, bu sözleri emreder bir tonla söylemişti. Bu konuda en ufak bir hatayı bile affetmeyecekti anlaşılan.

Elsie adaya varalı beri genç adamla hiç karşılaşmamıştı. Bununla birlikte, limanda resimlerinin satıldığını görmüş, adamın yerel manzaraları suluboya veya yağlıboya ile bu kadar iyi yansıtabilme yeteneğine hayran kalmıştı. Ama yine de en iyi resimleri, ona göre, yerlilerin portreleriydi. Yerli kadınlar, kendi küçük topraklarında yetiştirdiklerini çarşıda satarlarken veya Sylvester barda çalışırlarken ne kadar da canlı görünüyorlardı.

Birden arkasında, «Elsie,» diye bir ses duydu ve daldığı hayalden uyandı. Yaşlı kadın, odaya girmiş ona sesleniyordu. Kadının kıyafetinden, onun sokağa çıkmaya hazırlandığını anladı Elsie. Bernice çalışma masasına yaklaşarak, «Nasıl gidiyor?» diye sordu.

«On sayfa daktilo ettim ve hata yaptığımı da sanmıyorum,» diye cevap verdi Elsie. «Bir göz atmak ister misiniz?»

«Belki akşama... Şimdi Amiral Bisset ve eşi ile yemeğe çıkıyorum. Beşten evvel dönebileceğimi sanmam. İstersen bu öğleden sonra çalışma. Dinlenmeyi hak ettin. Geldiğinden beri çok çalıştın ve de işinden çok memnunum,» dedi Bernice. Yaşlı yüzüne geniş bir tebessüm yayılmıştı.

Elsie yaşlı kadına teşekkür etti ve iyi eğlenceler diledi.

Bernice gittikten sonra Elsie makinesinin kılıfını örttü ve yatak odasına geçti. Bu oda çok iç açıcıydı ve binanın okyanusa bakan doğu kesimindeydi.

Bir süre pencereden dışarısını seyretti. Dorada'ya vardığı günden beri hava bozmamış, sürekli esen hafif bir meltem en sıcak günlerde bile doğal bir serinlik sağlamıştı. Bugün ise bir değişiklik vardı. Hava rutubetliydi ve okyanusun üstünde kümelenen kocaman bulutlar yavaşça karaya doğru kayıyorlardı.

Bütün öğleden sonrası kendisine aitti. Yüzmek, yürümek veya kitap okumanın dışında yapılacak başka şey olmamakla birlikte, istediğini yapmakta serbestti. Yemekten önce biraz yüzmeye karar verdi. Pencereden ayrılarak soyundu. İyice terlemiş olduğundan soyununca rahatlamıştı. Çekmeceden çıkardığı mayosunu giydi, sonra gardıröbundan, beyaz havludan bir plaj giysisiyle tokyolarını aldı. Doğrudan bahçeye açılan yan kapıdan dışarı çıktı.

Havuza inen taş yolun iki yanı, özenle yetiştirilmiş çiçek ve bitkilerle bezenmişti. Adanın yerli halkından olan ve Aldenların bahçesine bakmakla yükümlü bulunan Lesley Carter'dan, birçok bitkinin adını öğrenmişti. Bahçıvanın karısı Lily Carter ise mutfaktan sorumluydu ve görüldüğü kadarıyla, evde pişen şahane yemekleri hiç zorlanmadan çabucak hazırlayıveriyordu. Oturduğu Cocnut Point adlı köyden, her gün evi temizlemek için gelen, evli kızı Maureen ve oğlu Johnson'ın yardımıyla, aile, Tamarind'i ve onu çevreleyen toprakları sürekli bakımlı ve temiz tutuyorlardı.

Havuza gelince, Elsie, giysilerini yuvarlak bir masanın yanında duran demir bir sandalyenin üzerine bıraktı, tokyolarını da ayağından çıkar-

tarak beton iskeleye doğru yürüdü. Her zamanki gibi, günün bu saatinde havuz bomboş oluyordu. Çevredeki düzenliliğe bakan biri, bir gece önce, havuz başında kırk kişilik bir parti verildiğini, bol gürültü arasında bir sürü insanın yiyip içip eğlendiğini ve havuza girdiğini tahmin edemezdi.

Elsie havuzda yansıyan görüntüsüne baktı, sonra da çıplak kollarına bir göz attı. Havuz başında geçirdiği uzun saatler sonunda, cildi düzgün bir şekilde yanmıştı. Sonunda, taş binaların arasında yaşayan o sıska ve soluk görüntüsünden kurtulmuştu. Aklında bu düşüncelerle kollarını kaldırdı ve ustalıkla atlayarak, bir müddet su altından gitti ve havuzun ortasında suyun yüzüne çıktı.

Su çok sıcak değildi. Hiç, değilse ateşe dönen tenini serinletebilmişti. Bir uçtan bir uca iki kez yüzdükten sonra, sırtüstü döndü ve gözünü alan güneş yüzünden gözlerini kapattı. Arada bir batmamak için ayaklarını çırpıyordu.

Bir süredir içinde yaşadığı ve çalıştığı bu evden çıkıp havuza girmek ve güneşlenmek onun için büyük bir lükstü. Aslında onun gibiler için, Tamarind her şeyi ile lüks sayılırdı. Hayatında hiç böyle güzel bir evde yaşamamış, tropikal bir adada bulunmamıştı. Şansına dua ediyordu... Ona böyle bir fırsat tanıdığı için Bernice Alden'a da elbette.

Çılgın Tracy Alden ise şimdilik onu ürkütmüyordu. Hatta bu sarışın kadını, kendisinden bütünüyle farklı olduğu için, büyüleyici bile buluyordu. Her an, Bernice'ın canını sıkmak için, şimdi bakalım ne yapacak diye merak bile ediyordu.

Bir gece önceki parti, Tracy'nin son karşı koyma gösterisi olmuştu. Bernice'ın iznini almadan

akşam yemeğine tanıdık tanımadık bir sürü insan çağırmıştı. Gelenlerin hepsi de davet edildiklerinden memnun, bol gürültü yapmışlar, sabahlara kadar eğlenmişlerdi. İki gitarist ve bir davulcu eşliğinde Karayip dansları yapmışlar, bu garip davranışlı davetlilerin hareketlerinden rahatsız olan Bernice ise, erkenden odasına çekilmişti. Tracy'nin ısrarıyla partiye Elsie de katılmış, o da dans etmişti. Ve itiraf etmeliydi ki, çok da eğlenmişti.

Tracy'nin hayattaki amacı, günü gününe yaşamak ve eğlenmek gibi görünüyordu. İçinde sanki bir şeytan varmışçasına sürekli çılgınlıklar yapıyordu. Tavrı hiç de evli bir kadınınkiyle bağdaşmıyordu. En azından Elsie'nin evlilik hakkındaki görüşleri bu değildi. Ömür boyu, Ken Alden'ı sevmeye ve ona saygı göstermeye yemin etmemiş miydi Tracy?

«Bütün Aldenlar gibi, o da öyle sıkıcı ki!» diye itiraf etmişti bir keresinde Elsie'ye. «Tek düşünceleri para kazanmak. İhtiyar Harvey Alden'ın katı bir iş disiplini anlayışı vardı. Çocuklarını da öyle yetiştirdi. Bu insanlar, eşlerinin daima geri planda kalmalarını, yalnızca ev işleriyle ilgilenip, soylarını sürdürecek çocuklar üretmelerini isterler. Ben ise öyle değilim.»

«O zaman Ken ile neden evlendin?» diye sormuştu Elsie.

«Tanrı biliyor. Herhalde zengin olduğundan. Rahat para harcamayı çok severim. Ama onun bu kadar acımasız olabileceğini hiç düşünmemiştim. Babası, Clarke Alden'ın, o kadar etkisi altında ki... Keşke yüklü bir nafaka ile, boşanabilmemi sağlayacak bir neden bulabilsem. Ama u hiç açık vermez. Hiçbiri hiçbir zaman hata yapmaz zaten. Bana kalırsa bu insanların damarlarında kan yerine buz dolaşıyor!» demişti

Tracy.

Elsie yüzükoyun dönüp havuzun ucuna kadar yüzdü. Daha gençken, ona birçok kupa kazandıran, süratli serbest tarzda yüzüşü ile, havuzun bir ucundan bir ucuna gitti.

Çıkmak için, havuzun kenarına tutunup kendini yukarıya çekerken bir alkış sesi duydu. Ayağa kalkarak, ıslak saçlarını geriye savurdu ve sesin geldiği yöne döndü. Altın sarısı saçları pırıltılar saçan Tracy kollarını ve bacaklarını öne doğru uzatmış, masalardan birinde oturuyor ve Johnson'ın meşhur meyve kokteyllerinden birini ağır ağır içiyordu. Masanın öbür yanında, şemsiyenin gölgesi altında ise, beyaz tişörtünün ve paçaları kesilerek şorta çevrilmiş blucininin içinde, Rick Greville oturuyordu.

«Bu kadar iyi bir yüzücü olduğunu hiç tahmin etmezdim,» dedi Tracy, sesinde alaycı bir havayla. Sonra Rick'e dönerek, «O kadar terbiyeli ve nazik ki ona hitap edilmediği sürece hiç konuşmaz,» diye ekledi. «Ve bir o kadar da tutucu!»

Elsie, tesadüf eseri, eşyalarını Rick ile Tracy'nin arasında duran sandalyelerden birine bırakmıştı. Yoksa bu alaycı konuşmaları duymazlıktan gelip, içeriye girebilirdi. Rick Greville'in, yaptığı tüm hareketleri izlediğinin ve bakışlarını ondan ayırmadığının farkında olarak, ağır adımlarla masalarına yaklaştı.

«Böyle yüzmesini nerede öğrendin?» diye sordu Tracy.

«Bizim orada, Y.W.C.A.'nin havuzunda,» diye kısaca cevap verdi Elsie, bir yandan eşyalarını üstüne geçirirken.

«Elsie, Ken ile aynı şehirde oturuyor,» diyerek açıklama bulundu Tracy, Rick'e. «Sizleri tanıştırmayı unuttum. Ama siz zaten Sint Maarten Havaalanı'nda tanışmıştınız, değil mi? Rick bu Mrs.

Elsie Stevens, Büyükanne Bernice'a, Dorada'nın tarihçesini yazmada yardım ediyor. Elsie, bu da Rick Graville... Ressam, heykeltraş ve daha başka ne olduğunu yalnız Tanrı biliyor!» Tracy onları tanıştırırken, Elsie de ürkeklikle Rick'e baktı. Rick başıyla selam verirken deniz yeşili gözlerini kısmış, kendisini büyük bir dikkatle inceliyordu. Bu bakışlardan kurtulmak isteyen Elsie, aceleyle eğilerek, masanın altında tokyolarını aramaya başladı.

Tracy sessizlikten hoşlanmadığı için, başkalarını beklemeden hemen konuşmaya başladı. Bu nedenle, hemen Elsie'ye dönerek laflamaya başlamıştı. «Sana Mr. Stevens'ı, yani kocanı sormak istiyordum. Kendisi nerede, ayrıldınız mı? Yoksa, eşine, dilediği gibi yaşama fırsatı tanıyan az bulunur kocalardan biri mi o?»

Elsie tokyolarını giyerken, «Mark bir yıl önce öldü,» dedi yavaşça.

«Çok yazık,» diye mırıldandı Rick ve Elsie ona bir bakış fırlattı. Başsağlığı için bile olsa, Elsie ondan hiçbir cevap beklemiyordu. Hâlâ gözlerini ona dikmekle beraber, bu kez bakışlarında bir yumuşaklık vardı. Kendisine şimdi bir ressam olarak, profesyonel bir ilgiyle değil de bir insan olarak bakıyordu.

Birden, «Keşke Ken ölse de mirası bana kalsa,» dedi Tracy sertçe, sonra bardağındakini sonuna kadar dikti.

«Söylediklerine dikkat et. Pençelerin görünmeye başladı. Bir koca hakkında söylenecek sözler değil bunlar. Üstelik de eminim ki Elsie'yi de fazlasıyla şaşırttın,» diyerek ikaz etti onu Rick. Genç adamın kaşları çatılmıştı.

«Evet, o çok çabuk şoke olur,» derken, Tracy'nin dili dolanmaya başlamıştı. Bir gece önceki partide çok sinirli görünüyordu. Anlaşılan hâlâ

kendine gelememişti. Elsie'den söz etmeye devam ederek, «O da Aldenlar gibidir. Göğsünde kalp yerine bir taş parçası, damarlarında ise kan yerine buz taşır. Senenin dört ayı buzlar altında kalan bir ülkeden gelmekten oluyor herhalde. Ne yaşamasını ne de sevmesini bilirler. Rick sevgilim, onlar bizim gibi değiller,» derken, elini masanın üstünden genç adama doğru kaydırmıştı.

O sırada sessiz adımlarla Johnson yaklaştı. Koşmuştu ve nefes nefeseydi. Tracy'ye uluslararası bir telefon geldiğini bildirdi.

«Tanrı cezasını versin, annem tatilini geçirmekte olduğu Tampa'dan arıyor galiba. Bir yere kımıldama Rick. Tamarind'e gelmeyeli çok oldu,» diye söylenerek ayağa kalktı.

Kırıtarak uzaklaştı. Elsie de onu takip edecekmişcesine, masadan bir iki adım uzaklaşmıştı.

Genç adam, «Nasıl öldü?» diye sorunca Elsie çok şaşırdı, çünkü Rick'in konuşmasını hiç beklemiyordu. Uzaklaştığının farkında bile olmayacağını sanıyordu. Başını çevirdiğinde göz göze geldiler. Kocaman bardağı elinde, gözlerini yine ona dikmişti Rick. «Kocandan söz ediyordum...» dedi.

Elsie soğuk bir ifadeyle, «Karşıdan karşıya geçerken otomobil çarptı,» dedi.

«Ne kadar zamandır evliydiniz?» diye sormaya devam etti genç adam.

«Daha yirmi dört saat bile olmamıştı!»

«Aman Tanrım ne korkunç! Ne zaman oldu bu?»

«Bir yıl önce. Kusura bakmayın...» diyen Elsie, tekrar gitmeye hazırlanırken, «Gitme!» diye seslendi Rick. «Bu sabah buraya, seni görmeye geldim.»

«Beni mi? Neden?» derken, Elsie, yüzünü tek-

rür ondan yana çevirmişti. İstemediği halde yüzünün kızardığını, kalbinin de gereğinden hızlı çarptığını hissetti. Uzun zamandır hiçbir erkek onu tekrar görmek arzusu duymamıştı.

Çok sıradan bir şey söylüyormuş gibi, «Sint Maarten'da gördüğümden beri seni çok düşündüm,» diye devam etti Rick.

«Siz... beni?» Elsie kulaklarına inanamıyordu. Adam ondan bir şeyler mi bekliyordu? Yavaşça, daha önce Tracy'nin oturduğu sandalyeye çöktü ve kocaman açılmış gözlerini ona dikti. Deniz yeşili gözler bu bakışlara karşılık verdi, sonra yerini soğuk ve gözlemci bir bakış aldı.

«Uzun zamandır aklımda olan bir şey için biçilmiş kaftan olduğunu düşündüm. Emin olabilmem için seni bir daha görmem gerekiyordu,» diye devam etti Rick. «Birkaç taslak daha çizmek istiyorum. Sırf omuzlarını ve çeneni değil de değişik pozisyonlarda vücudunu...»

«Nasıl?» Elsie hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Adamın ilgisi tamamiyle mesleki açıdandı demek ki. «Şimdi mi, burada mı?» diye sordu.

«Hayır, değirmendeki stüdyomda. Greville topraklarının öbür kesimindedir. Seni tümüyle görmem gerek,» derken, gözleriyle Elsie'yi baştan aşağıya süzüyordu.

«Çıplak poz mu vermem gerekecek, demek istiyorsunuz?» diye fısıldadı Elsie. «O zaman cevabım hayırdır!» Sesi soğuk ve donuk çıkmıştı. «Bu istediğinizi yapamam.»

«Yapamam da ne demek? Elbetteki yapabilirsin. Bugüne kadar gördüğüm en tabii modelsin sen. Görebildiğim kadarıyla vücudunun ölçüleri çok iyi, üstelik kımıldamadan on dakikadan fazla durabiliyorsun. Bu nedenle, Sint Maarten Havaalanı'nda taslakları çizebildim.»

«Çizmeye hakkınız yoktu. Benden izin istemediğiniz gibi, çizdiklerinizi de görmüş değilim. Çok kötü şeyler yapmış olabilirsiniz,» derken Elsie'nin sesi çok sert çıkmıştı.

Genç adam soğukça, «Ben kötü şeyler çizmem,» dedi. «Ama madem görmek istiyorsun, neden stüdyoma gelmiyorsun? İstediğin zaman gel, bugün öğleden sonra da olabilir. O zaman seni biraz daha çizebilirim. Zamanından birkaç saat ayır, ben de modellere ödenen ücreti dolar üzerinden vereyim.»

Elsie, «Hayır,» derken bir yandan da mazeret aramaya başladı. «Zamanım yok zaten. Neden Tracy'den poz vermesini istemiyorsunuz?»

«Çünkü Tracy iki dakikadan fazla kımıldamadan duramaz,» dedi Rick, soğukça. «Üstelik vücudu da uygun değil. Göğüsleri çok küçük, bacakları da fazla uzun. Zaten ondan öyle bir şey istersem durumdan istifade etmeye kalkar. İşte geliyor,» dedi ve dik dik baktı. «İstediğimi yaparsan normal ücretin iki katını veririm.» Teklifinde diretiyordu.

«Hayır, hayır,» dedi Elsie başını sallayarak.

«Arayan Ken'di ve beni denetliyordu! Yarın bu saatlerde burada olacakmış,» derken bir yandan da masanın üstünde duran sigaralarına uzanmıştı Tracy. Sonra başını iki eli arasına alarak, «Söyler misin Rick, ben ne yapacağım? Beni boşanmakla tehdit ediyor. Birileri hakkımda ona hikâyeler anlatmış, elinde delil olduğunu söylüyor,» diye söylendi.

Durumu fırsat bilen Elsie, sessizce eve doğru uzaklaşırken, Tracy'nin bunu fark etmeyeceğini, Tracy oradayken Rick'in de onu alıkoymaya çalışmayacağını düşündü. Evin gölgeli serinliği dışardaki bunaltıcı sıcaklıktan sonra hiç de fena gelmemişti. Hava bozmaya yüz tutmuştu. Büyük bir ihtimalle fırtına çıkacaktı. Dorada'ya geldi-

ğinden beri ilk defa kendini huzursuz hissetti Elsie. Gerek havanın ağırlaşması, gerekse Rick'in yaptığı yakışıksız teklif yüzünden.

Odasına varınca, mayosunu çıkarttı. Çıplak vücudunun aynadaki görüntüsü onunla alay ediyor gibiydi. Büyük aynanın önüne geçerek kendine dikkatlice baktı. Bakışları dolgun ve dik göğüslerine, ince beline, oradan da yuvarlak kalçalarına ve bacaklarına kaydı. Rick ölçülerinin düzgünlüğünden söz etmişti...

Genç adamın onu ne kadar yakından incelediği aklına gelince yanakları pembeleşti ve onun teklifini olumlu karşıladığı takdirde daha neler görebileceğini düşünerek tekrar aynaya baktı. Aklına gelenler bu kez yanaklarını al al yapmıştı. Kafasından geçen düşünceleri silmek için aynalı gardırobun kapısını hırsla açtı, sonra eline geçirdiği pamuklu bir etekle, beyaz, kısa kollu bir bluzu giydi.

Öğle yemeğini, tek başına mutfağa yakın yemek odasında yedi ve her zaman yaptığı gibi günün bu en sıcak saatlerini odasında kitap okuyarak geçirmeye karar verdi. Bir süre sonra düşüncelerinin sürekli Rick'le Tracy'ye kaydığını ve bir türlü kafasını toparlayamadığını hissedince, kitabı elinden bırakarak, beyaz pamuklu bir kumaştan yapılmış şapkasını başına geçirdi ve evden çıktı. Kısa bir yürüyüşün, düşüncelerini düzene sokacağını umuyordu.

Önce nereye gideceğini bilemeden havuza doğru yöneldi. Rick ve Tracy'nin oturmuş oldukları masa şimdi boştu. Boş bardaklara, kül tablasındaki izmaritlere ve boş sigara kutusuna bakarken, Elsie birden Rick'i hâlâ burada bulabileceğini ümit ederek gelmiş olduğunu fark etti. İçinde onu tekrar görmek arzusu vardı.

Neden? Her şeye rağmen onun için poz mu verecekti? Elbetteki hayır! O zaman neden? Bunları düşünürken ayakları onu, evin arkasından dolanarak yokuş yukarı çıkan yola doğru sürükledi.

Rick'i neden tekrar görmeyi ümit ediyordu? Onu çekebilecek tipte bir erkek değildi. Her şeyden evvel o bir sanatçıydı ve Elsie'ye göre, bu tür kimseler bohem olurlardı. Yani onlara güvenmek mümkün değildi. Sanatçılar genellikle tuhaf ve bencildiler. Bu nedenle de sanatlarını herkesten ve her şeyden önde tutarlardı. Rick de şimdiye kadar Elsie'nin bu yargılarına uyacak şekilde hareket etmişti. Aslında Elsie'nin düşünceleri bir koşullanmaydı, çünkü daha önce başka sanatçı tanımamıştı. Rick'in ise nasıl bir insan olduğunu bilmiyordu. İtiraf etmeliydi ki bütün bildikleri Tracy ve Bernice'in anlattıklarına dayanıyordu.

Birden sıcaktan bunaldığını ve nefes nefese kaldığını hissetti. Bir an için durdu ve etrafına bakındı. Tepelere doğru tırmanmıştı, geriye dönüp baktığında şahane bir manzara ile karşılaştı. Önünden hafif bir eğimle inen yeşermiş toprak, aşağıda denizle birleşiyordu. Sağında Tamarind'in çatısı puslu güneş ışığında parlıyordu. Yolun biraz aşağısında, solunda ise bir başka şeker değirmeni, yumuşak ışıklar saçarak parlıyordu. Bu, Tamarind'in arkasındaki değirmen gibi harap durumda değildi. Koni şeklindeki tepesini kırmızı kiremitler örtüyordu. Arkasında, yüksekte bir penceresi vardı. Oraya bir oda inşa edilmiş gibiydi. Onun altında, yola yakın kesimde, Grevillelerin kızı için yapılmış, karanlık ve kasvetli evin yıkıntıları görünüyordu.

Değirmene giden yol kullanılmaz halde olan bir şeker pancarı tarlasının ortasından geçiyordu. Hava kararmıştı ve yağmur bulutları küme-

lenmiyordu. Buna rağmen Elsie merakını tatmin etmek için bu evin harabelerine kadar gitmeye, oradan da Tamarind'e dönmeye karar verdi.

Yol yokuş aşağı olmasına rağmen, şeker değirmenine varmak Elsie'nin tahmin ettiğinden uzun sürdü. Bir ara bir hindistancevizi ağacının gölgesinde durup dinlendi. Değirmenin merdivenlerine giden geniş patikanın ucunda, beyaz cipe benzer bir araç park edilmişti. Kalın duvara açılmış pencere beyaza, ön kapı ise yeşile boyanmıştı. Merdivenlerin kenarlarını çok renkli yabani çiçekler süslüyordu. Eve giden yolun iki yanındaki yeşillikte iki keçi otluyordu.

Birden çıkan rüzgâr Elsie'nin önce saçlarını dağıttı sonra da eteklerini uçurdu. Bunun üzerine oyalanmaması gerektiğine karar vererek aceleyle yolun aşağısındaki ev harabesine doğru yürüdü. Kırık dökük duvarlara varana kadar her taraf adamakıllı kararmış, sağanak başlamıştı.

Evin çatısı olmadığı için, korunacak bir yer de yoktu. Bir zamanlar odaların zemini olması gereken yerlerde yabani otlar bitmişti. Bu yıkıntıların yanında çatısı demirden inşa edilmiş küçük bir kulübecik vardı. Tek penceresine tahtalar çakılmıştı, ama kapısı açıktı ve menteşeleri gıcırdıyordu. Elsie aceleyle kendini bu kapıdan içeriye attı.

Oda karanlıktı. Burayı aydınlatan tek ışık kapıdan giriyordu. Buna rağmen Elsie burasının, bahçe malzemelerinin saklandığı bir depo olarak kullanıldığını anladı. Tuhaf bir ses ilgisini kapıya çekti. Kuvvetli esen rüzgârın ağaç dallarında çıkardığı sesti bu. Birden kapı gıcırdadı ve kapandı. Karanlıkta kalan Elsie ellerini uzatarak ilerlemeye çalıştı. Bir tokmak ya da kulp bulmak umuduyla, ellerini tahtanın kaba yüzeyinde dolaştırdı. Ama buna benzer bir şey yoktu anla-

şılan. Sonra kuvvetle kapıya abandı. Koca kapı yerinden bile kımıldamamıştı. Birkaç kez daha, umutsuzca bu işlemi tekrarladı.

Terin vücudundan fışkırmaya başladığını hissetti. Çakan şimşeğin ışığında kapıya baktı yeniden. Elleriyle bütün kapıyı bir kere daha yokladı. İçerden açmanın imkânı yok gibiydi. Bu kez kuvvetle tekmeledi ama kapı yerinden oynamadı.

Çabalamaktan nefes nefese kalmıştı. Terden ıslanmış alnından saçlarını geriye itti ve içinden, keşke bu kadar karanlık olmasaydı diye geçirdi. İçgüdüsünü kullanarak kolları öne uzanmış bir halde dolanmaya başladı. Kapı ya da penceredeki tahtaları kurcalayarak bir alet bulabilirdi belki de. Bu kadar malzemenin arasında bir balta olmalıydı. Olması şarttı!

On dakika sonra, bütün aletleri karıştırdıktan ve her tarafı birbirine kattıktan sonra balta bulamayacağını anladı. Bu kez eline geçirdiği bir çapayı pencereye çakılmış tahtaları aralamak için kullanmaya karar verdi. Pek başarabileceğini sanmıyordu, ama aklına da daha iyi bir çare gelmiyordu.

Ona yüzyıl gibi gelen bir sürenin sonunda, yorgunluktan ve havasızlıktan nefessiz kalmış bir halde, elindeki çapayı fırlatarak kendini yere bıraktı. Pencere tahtalarını kurcalamaya çalışmış ama başaramamıştı. Yağmur çatı demirlerinde gümbürdemekle beraber fırtına dinmişe benziyordu.

Buradan kurtulmak için bütün gücünü toparlamaya çalışırken ne kadar zaman yerde oturduğunu bilemiyordu, çünkü saatini takmamıştı. Zaten taksaydı da fark etmezdi, çünkü içerisi zifiri karanlıktı ve saati fosforlu değildi. Bir süre sonra kapının yönünü tayin etti ve yavaşça ye-

rinden kalkarak eline geçirdiği bir aletle kapıya vurmaya başladı.

İyice bitkin düştükten sonra elindekini savurdu ve kendini yeniden yere bıraktı. Yorgunluktan, susuzluktan ve havasızlıktan başının dönmeye başladığını hissediyordu.

Acaba Rick Greville buraya gelir miydi? Bu barakayı kullanır mıydı? Herhalde birileri burayı kullanıyordu ama o her kim ise bugün gelmiş kapıyı da açık unutup gitmişti.

Elsie'nin gırtlağından acıklı bir inilti koptu, sonra alnındaki teri eteğinin kenarı ile sildi. Ertesi güne kadar burada hapis kalabilirdi. Belki de daha uzun bir süre dışarı çıkamayacaktı. Neticede, burası malzemeleri saklamak için kullanılıyordu ve bunlardan birine ihtiyacı olana kadar, kimsenin buraya uğrama ihtimali yoktu. İşi tümüyle şansa kalmıştı artık. Şansı yaver gitmezse yavaş yavaş havasızlıktan boğularak ölebilirdi...

İçini kaplayan panik ona yeni bir güç verdi ve ayağa kalkarak kendini bir kez daha kapıya attı. Bir yandan da «İmdat, yardım edin!» diye bağırıyordu.

Nefesi elverdiği sürece bağırdı ve kapıya vurdu, sonra öksürükten boğulurcasına yere çöktü. Aklında hep, yaşayabilmek için bir miktar enerjiye ihtiyacı olduğu vardı.

Arada bir ayılıp, kendine geliyor, sonra yine her şey karanlığa gömülüyordu. Bir sonsuzluk onu içine doğru çekiyor gibiydi... Bir süre sonra kapıda birinin seslendiğini duydu.

«İçerde kimse var mı?» diyen sese cevap vermeye çalıştı, ama gırtlağından hafif bir hırıltı çıktı sadece.

Ses Rick Greville'indi. Elsie son bir çabayla ayağa dikilmeye çalıştı. Durduğu yerde sallanı-

yordu. Ses, «Evet çocuklar size son kez orada hortlak olmadığını ve hiçbir zaman da olmadığını göstereceğim,» diyordu.

Kapı hemen açılmadı. Adamın iyicene asılması gerekti fakat sonunda başarmıştı. Elsie, soluk yüzünü aydınlatan el fenerinin ışığından neredeyse kör olacaktı. Birden iki kişinin korku dolu çığlığı duyuldu. Rick, «Tanrının cezası, bu yerde ne işin var?» diye bağırdı.

«Ben... ben...» diye Elsie'den tuhaf bir ses çıktı. Öne doğru ilerlemeye çalışırken bacakları artık onu taşıyamıyordu. Genç adam onu yere düşmeden yakaladı ve kollarıyla sardı.

«Ne kadar zaman oldu oraya tıkılalı?» diye sordu ama cevap yerine Elsie sadece başını sallayabildi. Çevresindeki çocuk seslerini ve onlara alaycı cevaplar veren Rick'in sesini hayal meyal duyuyordu.

«Evet, ben yanıldım, sizler haklıydınız. Odada birisi vardı ama o bir hayalet değil. Üstelik tahminimden daha da ağırmış! Şimdi siz ikiniz eve gidip babanıza ne bulduğumuzu söyleyin.» Elsie bir elin çenesini kavradığını hissetti. Genç adam yüzüne bakarak yumuşak bir sesle, «Beni duyuyor musun?» diye sordu. Sıcak nefesi yanağını okşuyordu. Elsie'nin yine sesi çıkmadı ama başını salladı. «Seni stüdyoma götüreceğim, yürüyebilir misin?»

Rick'in kolu beline sarılı, ondan destek alarak birkaç basamak indi, ama çok geçmeden yine her şey dönmeye başlamıştı. Bayılır gibi olunca onun koluna asıldı.

«Pek yürüyecek halde sayılmazsın,» dedi Rick kuru bir ses tonuyla. «Seni taşımam gerekecek. Pek rahat olmayacaksın ama yapabileceğim tek şey bu,» diyerek Elsie'yi kaldırdı ve omzuna attı. Kendinden geçtiği için, Elsie'nin başı iki yana

sallanıp duruyordu. Genç adam başka bir kapıyı açıp onu yumuşak bir yere bırakınca kendine geldi. Aydınlatılmış odada, 'İyi ki o karanlık yerde değilim,' diye düşündü. Uzandığı yerden doğrularak oturmaya çalıştı, ama beceremedi ve tekrar boylu boyunca serilip kaldı. Başı sersem gibiydi üstelik çok da sızlamıştı.

«Su... lütfen...» dedi.

«Buyrun.» diyen ses Rick'e aitti ve elinde bir bardak suyla yanında duruyordu. Çömelerek bir eliyle onu boynundan kavrayıp kaldırdı sonra öteki eliyle bardağı dudaklarına tuttu. «Yavaş yavaş iç.» diye ikaz etti onu.

Elsie o ana kadar, suyun böyle güzel bir tadı olabileceğini hiç düşünmemişti. Rick'in kontrolü altında yavaş yavaş her damlasını içti. Bitince genç adam kolunu çekti ve Elsie'nin başı tekrar yastıklara gömüldü.

«Şimdi nasılsın?» diye sordu Rick.

«Biraz daha iyiyim. Teşekkür ederim,» derken sesi yine yavaş çıkmıştı, ama hiç değilse duyulabiliyordu. «Saat kaç?»

«Gece yarısı oldu,» diye cevap verdi genç adam.

«Aman Tanrım. Bu kadar geç olamaz!» derken doğrulmaya çalıştı Elsie.

«Olamaz ama öyle. Şimdi söyle bakalım oralarda ne yapıyordun?» diye sordu Rick, onun yakınında bir yere otururken.

Elsie olanları anlattıktan sonra, «Dokuz saatten fazla orada kalmış olmalıyım. Çok korkunçtu! Öleceğimi sandım,» diye ekledi. O kötü saatlerin sıkıntısı aklına gelince, yüzünü ellerine gömerek ağlamaya başladı.

Rick, teselli etmek için onu kollarıyla sardı ve kendine çekti.

«Yardım istedin mi?» diye sordu.

Elsie, onun omzuna gömdüğü yüzünü kaldırarak, «Evet,» dedi. Yanağının altındaki gömleğin dokusu yumuşacıktı. Elsie, erkeğin vücudunun sıcaklığını ve derinden gelen kalbinin gürültüsünü duyuyordu. Mark'la evlendiğinden bu yana hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı. Üstelik bu hoşlanmadığı yabancıya bu kadar yakın olmak Mark'a yakın olmaktan daha da güzeldi.

«Wilsonların çocukları duymuş sesini. Kaybolan köpeklerini ararken o yana gitmişler ve seni 15 Mart'ta intihar eden Emily Greville'in hayaleti sanmışlar.* Bara gelen Wilson durumu bana anlattı. Ben de çocukları, hayalet filan olmadığını kanıtlamak için, yanıma aldım,» dedi Rick. Sonra gülerek ekledi: «Bir daha sefere onlara inanmamazlık etmeyeceğim! Biraz daha iyi oldun mu?»

«Evet, evet, teşekkür ederim,» dedi bir fısıltıyla ve birden, ona yaslandığı ve bu durumdan da hoşlanmış olduğu için, utanarak kendini geriye çekti. «Yine de başım biraz dönüyor,» diyerek saçlarını arkaya savurdu.

«Açlıktan olmalı,» dedi genç adam yerinden kalkarak. «Sen biraz uzanıp gevşemeye çalış, ben yiyecek bir şeyler hazırlayayım.»

Yuvarlak odanın karşısındaki bir bölmeye girerek gözden kayboldu. Uzun zamandır ilk defa kendini birinin korumasına bırakmanın getirdiği rahatlık ve gevşemeyle, Elsie arkasına yaslandı ve etrafına göz gezdirdi.

Yuvarlak taş duvarlar sıvalı değildi ve lambanın ışığında tuhaf bir parıltı saçıyorlardı. Duvarın bir tarafına bir dolap konmuştu, kapakları açık olduğundan, Elsie bunun içine tıkılmış, resim malzemelerini görebiliyordu. Odanın ortasında, bir resim sehpası duruyordu. Tuvali aydınlatması için sehpanın tepesine bir lamba asıl-

mıştı. Bir kenara, üstü, fırçalar ve boyalarla dolu bir masa yerleştirilmişti. Yuvarlak duvarın diğer bir yanına da bir sürü resim istif edilmişti.

Bugüne kadar gördüğü en tuhaf odaydı burası. Dağınık fakat renkliydi ve içinde yaşayan kimsenin kişiliğini yansıtıyordu. Elsie kendini orada emniyette ve rahat hissediyordu. Göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti, derken yorgunluktan sızdı kaldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

«Bu kadar derin uykudayken rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir şeyler yemen gerekli.»

Rick'in sesini yakınında duyan Elsie gözlerini açtı. Demin yaptığı gibi divanın kenarına oturmuş hafifçe ona doğru eğilmişti. Mahmurluğunu henüz üzerinden atamamış olan Elsie, onu yanık tenli, altın saçlı ve yeşil gözlü bir tanrı olarak gördü. Onu güç bir durumdan kurtarıp güvenliğini sağlayan bir tanrı. Gösterdiği yakınlık ve iyilik yüzünden Elsie ona sıkıca sarılmak için dayanılmaz bir istek duydu.

Sonra biraz kendine gelince ona bir kez daha baktı. Sert görünümlü bir erkekti. Kendisine kibirli bir hava veren bir burnu ve kuzey denizleri kadar soğuk gözleri vardı. Güneşten açılmış dağınık saçları ve kıllı göğsünü göbeğine kadar gözler önüne seren açık spor gömleğiyle hiç de Elsie'yi cezbeden bir tip değildi aslında. Aşırı rahat bir tipti... yine de içinden gelen kuvvetli kucaklama arzusu Elsie'yi şaşırtıyordu.

«Oturabilecek misin?»

Elsie başını salladı ve oturdu. Rick, boya kutularının istif edilmiş olduğu masadan elinde bir tepsi ile döndü. Omlet, kızarmış ekmek ve sütlü kahve hazırlamıştı. Elsie ona utangaç bir ifade ile baktı.

«Teşekkür ederim,» dedi fısıldayarak, sonra önüne koyulanları yemeye başladı.

Rick yeniden bölmenin arkasında kayboldu ve elinde bir fincan kahveyle döndü. Divanda, Elsie

nin yanında yerini aldı ve o yemeğini yerken genç adam da kahvesini yudumlamaya başladı. Şimdi aralarındaki derin sessizliği, ancak tepsiye konan fincan ve çatal sesleri bozuyordu.

«Bernice Alden ile çalışmaya neden geldin?» diye sordu Rick, her zamanki gibi aniden. Elsie ona yan gözle baktı. Genç adam onu seyrediyordu.

«Bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Sonra tropikal bir ada görmek istedim.» diye açık vermeden cevaplamaya çalıştı Elsie.

«Aranız nasıl?»

«Gayet iyi. Çok akıllı bir kadın, üstelik adaların tarihçeleri hakkında çok geniş bilgisi var. Hiç tanışmadınız mı?»

«Hayır,» dedi Rick, kısaca. Sonra yüzünü buruşturarak devam etti: «Farklı çevrelerdeniz. Tracy'nin dışında, Alden ailesi pek sıcak insanlardan oluşmaz. Mrs. Bernice Alden'ın benim ait olduğum çevreye, örneğin Denny's Beach Oteli'ne ayak basmış olduğunu sanmam.»

«Oraya hiç gitmediğini biliyorum.» dedi Elsie. «Bir keresinde bu tür yerlerden hoşlanmadığını söylemişti. Senin bir maceraperest olduğunu ve gerçekte Grevillelerin soyundan gelmediğini de söyledi. Grevilleler soyluymuş sen ise değilmişsin.» Elsie onun tepkisinin ne olacağını bekledi bir süre. Göz ucuyla genç adamı süzüyordu. Rick'in dudakları, alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı; gözlerini kısmıştı.

«Öyle mi? Ne kadar da kendini beğenmiş ve dar görüşlü bir hanımmış. Sana bir şey söyleyeyim mi? O çok akıllı sandığın hanımefendi, varsayımlarında yanılıyor. Ben hem bir Greville'im hem de toprakların bu kesimi, büyükbabam Robert Greville'den miras kaldı bana. Burada gördüğün tüm malikâneleri on sekizinci yüzyılda

benim atalarım yaptırmışlardır. Büyükbabamın İngiltere'deki borçlarını ödemek gibi bir sorunu olmasaydı, belki bugün Tamarind bile benim olabilirdi. Araziyi, senin sonradan görme dostların almadan önce zengin bir Amerikalı petrolcuya satmıştı,» dedi hırsla.

«Aldenlar benim dostlarım değil,» dedi Elsie. Bu kez kızmak sırası ona gelmişti, fakat genç adamın bu durumdan sıkılmadığını görünce memnun oldu. «İngiltere'den gelen birinin şivesi yok sende,» dedi.

«Herhalde orada büyümediğimden olacak.» diye cevap verdi Rick. «Annem ben beş yaşındayken öldü. Ressam olan babam bunun üzerine beni yanına alıp İngiltere'den göç etti. Güney California'ya yerleşip, okula gitmeden önce bir sürü ülke gezdik. On sekiz yıl önce öldüğünde, hâlâ bir resim okulunda ders veriyordu.» Sözü bittiğinde boş gözlerle fincanına baktı.

«Sana resim yapmasını o mu öğretti?»

«Bana çok şey öğretti. Çizmesini, resim yapmasını, oymacılığı, baskı yapmasını hep ondan öğrendim. Ayrıca, bana yaşamayı, elimdekileri en iyi şekilde değerlendirmeyi ve sadece doğadaki değil, insandaki güzelliği de görmeyi öğretti. Öldükten sonra kendimi nasıl yalnız hissettiğimi yalnız Tanrı bilir...» Rick bir an durdu, sonra Elsie'ye dönerek, «Karnın doydu mu?» diye sordu.

«Evet, teşekkür ederim. Tuvalet var mı?» diye sordu Elsie.

«Elbette, yukarıda,» derken, yuvarlak ve demirden yapılmış bir merdiveni işaret etti Rick. «Yatak odasının yanında.»

Rick tepsiyi kucağından alınca, Elsie ayağa kalktı ve başının dönmediğini fark edince memnun oldu. Yavaşça merdivenleri tırmandı ve yatak odasına geçti. Burası da içeriye doğru girin-

tilen olan duvarlarıyla tuhaf bir odaydı. Toplan-
mamış bir yatak ve içinden her türlü eşya sar-
kan bir dizi çekmece vardı. Bir gömlek ve üstü
tekeli bir blucin yere savrulmuştu. Odanın, kar-
makarışık olmasına rağmen, biraz özen gösteril-
se güzelleşebileceğini düşündü Elsie.
Tahtadan bölmelerle yatak odasından ayrılmış
olan tuvalete girdi. Temiz olmakla beraber havlu
yere atılmıştı. Onu yerden kaldırıp, yerine astı.
tuvaleti kullandıktan sonra ellerini ve yüzünü
yıkadı. Lavabonun önündeki aynada yüzünün son
derece solgun, saçlarının da karışmış olduğunu
gördü. Bluzu ve gömleği kir içindeydi. Yatak oda-
sına dönünce, dolabın zaten karmakarışık olan
içini biraz daha karıştırdı ve bir tarak bularak
gür saçlarını taradı.
Kendine biraz çeki düzen vermiş olduğuna ka-
naat getirince, toplanmamış yatak gözüne ilişti.
Ne yaptığının bilincine varmadan düzeltmeye
başladı. Battaniyeyi örterken merdivenlerden ge-
len ayak seslerini duydu, sonra Rick göründü.
«Tekrar bayıldın sandım,» dedi, ama genç ka-
dının yaptığını görünce, «Demek ki kalmaya ve
benimle yatmaya karar verdin, öyle mi?» diye
ekledi alaycı bir ses tonuyla.
«Hayır! Yatağını topladım diye böyle düşünce-
lere kapılmanın anlamı yok,» derken Elsie'nin
yanaklarını ateş basmıştı.
«O zaman neden topladın?» dedi Rick, sert bir
tavırla. Bacaklarını hafifçe aralamış, baş par-
maklarını kemerine takmış, gözlerini kadına dik-
miş, onun kafasından geçenleri anlamaya çalışı-
yordu sanki.
«Toplanmamış yatağa tahammül edemem. Üs-
telik çok da dağınıksın. Her sabah kalkar kalk-
maz yatağını yapmalısın...»
«Ben o şekilde havalanmasından hoşlanırım,»

diye onun sözünü kesti Rick.
«Yetimhanede, her sabah kalkar kalkmaz ya-
tağımızı toplamasını öğrettiler bize. Ayrıca eşya-
larımızı da bu şekilde yere atmamıza izin ver-
mezlerdi,» diyerek yerdekileri toplamaya başladı
Elsie.
«Onları olduğu yerde bırak!» diye bağırdı genç
adam. Bu ani ve sert çıkışı, genç kıza havaala-
nındaki ilk karşılaşmalarını hatırlatmıştı. Elsie'
ye yaklaştı ve elindekileri hırsla kaptığı gibi tek-
rar yere attı. Dişlerinin arasından da, «Arkam-
dan ortalığı toparlayan kadınlardan hoşlan-
mam,» diye tısladı.
«Ben de etrafı savaş meydanına dönüştüren er-
keklerden hoşlanmam,» diye cevap verdi Elsie.
Birbirlerine kötü kötü bakarken bir sessizlik
oldu. Her ikisi de normalden hızlı soluyorlardı.
Üst kattaki oda daha küçük olduğundan aşağısı
kadar serin değildi, ışık da biraz daha loştu. Elsie
teninden ter fışkırdığını hissetti. Genç adama ba-
kınca, onun da ter içinde kalmış olduğunu gör-
dü.
Nedenini kendisi de bilmiyordu ama, Elsie'nin
içinden, birden, bu güneşten yanmış cildi okşa-
mak geldi. Ona sarılsa, yanağını göğsüne sürtse,
ya da boynundan hızla atan damara diliyle do-
kunsa nasıl olurdu?
Kafasından geçen bu şehvetli düşüncelerden
ürken Elsie, derin bir soluk alarak bir adım uzak-
laştı. Yutkundu ve elleriyle eteğini kavradı.
«Yetim mi demiştin? Üstelik de taze dul! De-
mek yüzündeki, o yolunu yitirmiş insan ifadesi
boşuna değilmiş. Sint Maarten'da dikkatimi çek-
mişti. Herhalde sürekli sana babalık edecek bir
erkek arayışı içindesin!» dedi Rick alaycı tavrıy-
la.
«Senin, yemeğini pişirecek, eşyalarını toplaya-

mak ve sana analık edecek bir kadın aramandan fazla değil,» diye cevap verdi Elsie, kızgınlıkla. Damarlarındaki kan kaynıyor, ince bluzunun altından göğüsleri her nefes alışında hızla inip kalkıyordu. «Nezaketini uzun bir süre koruyamayacağını bilmem gerekirdi. Lütfen yolumdan çekil. Tamarind'e döneceğim.»

Rick yerinden kımıldamadı. Gözlerindeki kötü ifade gitmiş, yerini yumuşak bir bakış almıştı. Şu anda ona profesyonel bir ressam olarak bakmıyordu. Bu bakışlarda karşısındaki kadına dokunmak, ona sarılmak ve onu öpmek arzusu vardı.

«Lütfen, lütfen kenara çekil de geçeyim. Mrs. Aldan merak etmiştir. İzinli olmakla beraber kimseye nereye gittiğimi bildirmedim. Beni arıyor olabilirler...» diye fısıldadı Elsie.

«Pek sanmam. Zaten bu karanlıkta tarlaların arasında yolunu bulamazsın,» diyerek ona yaklaştı Rick ve genç kadın aynı anda adamın iç gıcıklayıcı kokusunu duydu.

«O zaman yolu takip ederim.» Elsie bir adım daha gerilemiş, sırtını yasladığı duvarın pürüzlerini teninde hissediyordu.

«Yol kilometreler sürer. Bu akşam başına gelenlerden sonra zor yürürsün.»

«Cipinle beni götürebilir misin?»

«Götürebilirim ama götürmeyeceğim,» dedi Rick yumuşakça. «Sevgilim, gitmene gerek yok. Bu kadar itina ile topladığın yatağa benimle rahatça uzan. Yarın sabah, güneş doğmadan seni Tamarind'e bırakırım. Kimseye fark ettirmeden eve süzülebileceğinden eminim!»

«Hayır!» diye bağıran Elsie'nin sesi biraz titrek çıkmıştı, ama yine de kendinden emin değildi. Erkeğin dudaklarını kendi dudaklarında, ellerini de göğüslerinde hissetmek için derin bir arzu

duydu içinde. «Hayır kalamam, kalmamalıyım,» diye tekrarladı.

Elsie'nin söyledikleri tuhafına gitmiş gibi, Rick kaşlarını çatarak, «Neden korkuyorsun, seni bu kadar ürküten nedir?» diye sordu. «Herhalde korktuğun bu değildir.» Yüzü birden Elsie'ninkinin üstüne kapanmış, dudakları genç kadınınkileri bulmuştu. Elsie bir an için ne yapması gerektiğini bilemedi, ama içinde bir şeyler kımıldamıştı. Güneşte yavaş yavaş açan bir çiçek gibi dudakları titreyerek aralandı ve gözlerini kapatarak genç adama doğru uzandı.

Rick'in dudaklarından bir inleme yükseldi, sonra kadının incecik bedenini, kendi kaya gibi sert vücuduna bastırarak kollarıyla kavradı. Onu hiç bırakmadan yana doğru bir adım attı ve ikisi birden yatağa gömüldüler.

Elsie, denizde fazla dibe dalmış gibi, kulaklarında bir uğultu duydu. İçinde uzun zamandır bastırdığı sevilme arzusu o kadar kuvvetliydi ki, birkaç dakika için gözünün önünden her şey silindi. Aralık dudakları, ne yapması gerektiğini erkekten öğrenerek ona cevap veriyordu. Ellerini sonunda Rick'e değdirebilmişti. Ardından delice göğsünde, boynunda, yanaklarında ve saçlarında gezdirdi.

Genç adamın sert ve adaleli parmakları eteğinden içeriye kayıp yavaşça kalçalarını okşayınca birden paniğe kapıldı ve kendini bıraktığı tutkunun derinliklerinden yüzeye çıkmaya çalıştı. O anda birden, nerede, kiminle ne yaptığının ve bunun sonucunun ne olabileceğinin farkına vardı. Korku bir anda tüm duygularını dondurdu ve Rick'i bir yana iterek kendisini yataktan aşağıya attı. Tek düşüncesi merdivenlerden aşağıya koşmak ve aklını başından alan bu erkekten uzaklaşabilmekti.

Tam ayağa kalkıyordu ki Rick'in kolu onu belinden kavradı, öteki eliyle de göğsünü avuçladı. Elsie'nin vücudu gerildi, onun elini itmeye çalıştı.

«Bırak gideyim... lütfen,» diye fısıldadı.

«Neden korktuğunu söyle,» diye mırıldandı Rick. Nefesi kadının boynundaki hassas bir noktayı gıdıklamıştı.

Elinden geldiği kadar kararlı görünmeye çalışarak, «Korkmuyorum,» diye cevap verdi Elsie.

«Bal gibi de korkuyorsun.» Eli daha sıkıca kavramıştı göğsünü. «Kalbin deli gibi atıyor. Bir şeyden ödün patlıyor,» diye tekrarladı.

«Hayır, sadece Tamarind'e dönmek istiyorum. Lütfen bırak gideyim.»

Rick yavaşça kolunu çekince Elsie birden fırladı. Genç adam, yarı uzanmış bir halde koluna abanarak kaşlarını çatmış, gözlerini ona dikmişti.

«Kalsaydın, birlikte güzel vakit geçirebilirdik. Birbirimizi daha iyi tanıyabilirdik,» dedi yumuşak bir sesle.

«Seninle kalamam anlayamıyor musun? Mrs. Alden öğrenirse çok kızar. İşimi bile kaybedebilirim.»

«İşini mi kaybedersin? Haydi Elsie, yirminci yüzyılın ikinci yarısındayız, üstelik ikimiz de çocuk değil olgun insanlarız. Geceyi beraber geçirmeye karar verirsek, bu bizim bileceğimiz bir iştir, patronunun değil...»

«Fakat ben seninle kalmayı seçmiyorum. Önüne gelen erkekle yatağa giren... Tracy Alden gibi bir kız değilim. Şimdi de Tamarind'e dönüyorum,» dedi hışımla ve fikrini değiştirmeden, biran önce kendini odadan dışarıya, merdivenlerden aşağıya atmaya çalıştı. Başı zonkluyor, bacakları titriyordu. Buna rağmen değirmenin kapısını açıp, çiçek kokuları saçan sıcak tropikal geceye bıraktı kendini.

Kapı arkasından kapandı. Değirmenin pencerelerinden sızan ışıkla dar patikaya giden yolu bulabildi, oradan da ana yola çıktı. Ancak Tamarind'e doğru yürümeye başlayınca yeniden her taraf karanlığa gömüldü, bu da ona barakada geçirdiği korkulu saatleri anımsattı. Yalnızca gökte parıldayan yıldızlar, palmiyeleri hışırdatan rüzgâr ve görünmeyen kıyılara vuran okyanusun sesi, yoluna çıkan bitkilerin tuhaf görüntülü gölgelerinden korkmadan ilerlemesini sağlıyordu. Bir ara yumuşak ve tüylü bir şey yanağında vızıldayınca durdu ve elleriyle yüzünü kapayarak ağlamaya başladı.

Sandaletlerinin tabanı inceydi. Yolun pürüzlü zemini, arada bir çıkan ufak taşlar hep ayağına batıyordu. Yolun yokuş yukarı kıvrıldığı kavşak henüz çok uzaktaymış gibiydi. Vardığı zaman bacaklarında derman kalmamış, başının zonklaması son haddine varmıştı. Rick'in stüdyosunda ki güvenli ve gevşetici havayı terk ettiğine pişman olmaya başlamıştı.

Rick ile yataktayken paniğe kapılmasa ve o anda içini kaplayan arzuya kendini bırakmış olsa acaba zevkin doruklarına tırmanmanın ne demek olduğunu öğrenebilecek miydi? Yalnızca birkaç saattir tanıdığı bir yabancı, onca zaman birlikte olduğu Mark'ın kendisine tattıramadığı duyguları tattırabilecek, onu doyuma ulaştırabilecek miydi?

Aşk denen şey neydi? Zamanında Mark'a karşı duyduğu hisleri gözden geçirdiğinde elleri buz kesmişti. Aşkın sözlüklerdeki tanımı öylesine yetersizdi ki... İlk tanımlama konuyu duygusal açıdan ele almakla beraber ikincisinde cinsel çekicilik veya cazibeden de söz ediliyordu.

Neticede Mark'tan hoşlandığı için onu sevdiğini zannederek evlenmiş ancak ilk geceki sevişmelerinde içinde herhangi bir arzunun kabarmadığını fark etmişti. Kendini ne kadar soğuk ve boş hissetmiş olduğunu anımsadı. Kocasına kendinden beklenilenleri verememişti. Mark, karısının duygularını anlamamış, yalnızca ona sahip olmayı düşünmüştü. Elsie, gecenin geriye kalan kısmını, Mark'ın yanında, bomboş ve kuru gözlerle uyanık geçirmiş, bir yandan da böyle bir evliliğe neden giriştiğini kendi kendine sorup durmuştu.

Halbuki bu gece, şeker değirmenindeki odada, Rick daha henüz kendisine elini bile sürmeden, vücudunun ona cevap verdiğini hissetmişti. Üstelik, önceleri ondan hiç hoşlanmamıştı. Neden o zaman, bu erkeğin kendisine dokunmasını ve öpmesini istemişti? Neden kendisi de, ona aynı şekilde cevap vermişti? Gerçekte olan neydi? Birbirlerine bağırırlarken bir anda kendilerini birbirlerinin kollarında bulmuşlardı.

'Belki de iklimin neticesi bu,' diye düşündü Elsie. Daha önce, bu tür havaların insanlarda sevişme arzuları uyandırdığını duymuştu. Evet nedeni bu olmalıydı. Rick Greville gibi görünürde bu kadar küstah ve adı kötüye çıkmış bir adama âşık olmuş olamazdı.

Arkasında bir motor gürültüsü duydu. Geçen bir araba vardı demek ki. 'Bu güzel gecede gezmeden dönen birileri herhalde,' diye düşündü, sonra kafasından geçmekte olanları bir yana iterek yolun kenarına çekildi ve geçenlere eliyle işaret etmek üzere hazırlandı. Yolu aydınlatan kocaman iki far gözlerini kamaştırdı önce, sonra beyaz renginden, bunun Rick'in cipi olduğunu anladı. Kolunu kaldırmadı, araba yanına gelip duruncaya kadar bekledi.

Motor gürültüsü kesildi sonra da kontak anahtarı çevrildi. Buyurucu bir sesle, «Gir,» dedi Rick.

«Beni Tamarind'e götüreceğini nereden bileyim,» dedi Elsie endişeyle.

«Bilemeyeceksin ama şansını deneyeceksin. Gir bakalım. Zaten seni böyle yollarda bırakamam.»

Elsie bu teklifi geri çeviremeyecek kadar yorgun ve bitkindi. İçini çekerek ön koltuğa tırmandığında, genç adama karşı olan duyguları yeniden canlanmaya başlamıştı. Onu bu durumda bırakmayacak kadar aldırıyordu demek kendisine. Onu takip etmiş, her şeye rağmen ilgi göstermişti. Bir tek bu nedenden bile olsa, onu sevebilirdi...

«Aramızda tam güzel bir şeyler oluşurken neden kaçtığımı hâlâ anlayamadım. Yoksa... kocan... düğün gecesi seni çok mu korkuttu? Canını mı acıttı? Benden uzakta kalmaya çalışmanın nedeni bu mu?» diye sordu tatlı bir dille.

En mahrem düşüncelerinin okunmaya çalışılmasından şaşıran Elsie, bir süre dili tutulmuş gibi sessizce olduğu yerde kaldı. Bu kadar kısa bir sürede bu kadar çok şeyi nasıl anlayabilmişti? Sonra yıllar boyu kendini alıştırmış olduğu gibi hemen kabuğuna çekilerek, erkeğin kendisine daha fazla yaklaşmasına mani olmaya çalıştı. «Özel yaşantımı yabancılarla tartışmam,» dedi.

«Tartışmaz mısın, tartışamaz mısın? Galiba Tracy senin için aşırı tutucu derken haklıydı. Bana poz vermek istemiyorsun, benimle sevişmiyorsun, şimdi de yıllardır içinde biriktirdiğin ve seni de rahatsız eden, normal bir kadın gibi cevap vermene mani olan bir konuda konuşmaktan kaçınıyorsun. Sevişmek istiyorsun ama sürekli olarak frene basıyorsun, neden?»

«Seni ilgilendirmez...» dedi Elsie usulca.

«Evli olmadığımız için mi kendini bana teslim

etmiyorsun?» diye sordu Rick, o kendine has alaycı tonuyla. «Evli olsak, çıplak poz verir, benimle sevişir, içini döker miydin? Sana göre evlilik çıplaklığı, şehveti ve sorunları paylaşmayı yasal kılacak tek şey, değil mi?»

«Öyle,» diye haykırırken Elsie, yine kendinden geçmiş, kanı kaynamaya başlamıştı. Bugüne kadar hiç kimse Rick gibi duygularını, olumlu ve ya olumsuz, harekete geçirmeyi başaramamıştı. Bu adam onu herkesten çok kızdırabiliyor, kafasını herkesten çok karıştırabiliyordu.

«O zaman bir an önce evlenelim, çünkü bu ayın sonuna varmadan modelim olacak, yatağımı paylaşacaksın.»

«Tanrı aşkına sus. Aklını oynattın galiba!» dedi Elsie. Kendini arabadan aşağıya atmak üzereydi ki genç adam onu kolundan yakaladı. Sıcacık elin kolundaki teması, içinde bir şeylerin erimesine neden oldu ve olduğu yerde kaldı.

«Haklısın, galiba çıldırıyorum,» dedi Rick acıyla. «Çünkü bunca yolu sana evlilik teklif etmek için tepmedim. Evlilik, benim gibi sanatçılar için son derece kısıtlayıcı bir kurumdur.»

«Neden ben? Beni neden istiyorsun?» diye fısıldadı Elsie, bir yandan da uzaklaşmaya çalışarak. Genç adamın vücudundan yayılan sıcaklık onu yine sarhoş etmeye başlamış, yeniden öpülmeyi ve kucaklanmayı arzular olmuştu.

«Belki de sürekli, 'Hayır,' dediğin için. Bu cevap, benim için, hiçbir zaman doyurucu olmamıştır,» dedi ve Elsie'nin boynuna dolanmış bir tutam saçı düzelterek okşadı. Elinin teması genç kadının ürpermesine neden oldu. «Tamarind'i terk et, gel bir süre benimle yaşa, bana poz ver, sevgilim ol. İkimiz için de çok zevkli olabilir.»

«Hayır!» diye bağırdı Elsie. Ama, aslında teslim olmaya ne kadar yaklaşmış olduğunu Rick

hiçbir zaman tahmin edemeyecekti.

«Sus, bu sözü söyleme!» dedi Rick, parmağını genç kadının dudaklarına bastırarak. Elsie genç adamın başının kendisine doğru eğildiğini gördü. Tekrar konuştuğunda sıcak nefesini dudaklarında hissetti. «Bu son değil. Bir gün gelip benimle yaşayacak, bana poz vereceksin.» Sonra, dudakları Elsie'ninkilere kapandı.

Birbirlerinden istemeyerek ayrıldıklarında nefes nefese kalmışlardı.

«Fikrini değiştirip benimle stüdyoya dönüyor musun?» diye sordu Rick.

Hayır demek artık Elsie'ye de güç gelmeye başlamıştı. «Gelemem, Mrs. Alden'a dönmeliyim. Gecikmemin nedenini ona açıklamam gerek.»

«Peki ya seni kovarsa, o zaman gelecek misin?»

«Bilemiyorum, kafam çok karışık. O kadar yorgunum ki, doğru dürüst düşünemiyorum. Lütfen beni artık Tamarind'e bırak.» diye mırıldandı Elsie.

Rick başka bir şey söylemedi. Arabayı çalıştırdı. Elsie içinden, onun, geldikleri yöne dönmesini diledi ama bu dileyi gerçekleşmedi. Araba yokuş yukarı Tamarind'in yolunu tuttu ve sonunda evin önünde durdu.

Evin içi aydınlık olmakla beraber ön pencerelerde ışık görünmüyordu. Kapının önündeki fener de yakılmamıştı. Rick motoru durdurmadı.

«Beni kurtardığın... ve buraya getirdiğin için teşekkür ederim,» dedi Elsie, sonra kendinden emin bir ifadeyle. «Hoşçakal,» diye ekledi.

«Hoşçakal değil, görüşmek üzere,» dedi Rick. «Çünkü nasılsa birbirimizi göreceğiz. Yarın uğrayacağım.»

Elsie her ne kadar «Hayır,» diye bağırdıysa da cip çoktan yola çıkmıştı. Köşeyi hızla dönerek

gözden kayboldu. Gecenin sessizliğinde cipin gürültüsü bir süre daha duyuldu sonra hiçbir şey işitilmez oldu. Elsie, dönüp ön kapıya doğru yürüdü.

Pirinç tokmağın kolayca ve sessizce döndüğünü fark etti ve biraz rahatladı. İçeri girince hemen kapıyı kapamaya çalıştı, ama birden yanan ışıklar onu şaşırttı. Hızla arkasına dönünce Tracy ile yüz yüze geldi.

Elektrik ışığında pırıltılar saçan sarı saçları, beyaz şifon geceliğinin içindeki incecik bedeniyle, Tracy bir meleği andırıyordu. Ama Elsie'yi tepeden aşağıya süzen, donuk ve buz gibi mavi gözlerinde onda melekleri anımsatacak hiçbir şey yoktu.

«Nerelerdeydin? Şu haline bak. Göründüğü kadarıyla şeker kamışı tarlalarında herifin tekiyle yuvarlanıyordunuz herhalde. Saatin sabahın dördü olduğunu biliyor musun?»

«Ö... ö... özür dilerim, geciktiğim için...»

«Geç mi? Erken demek istiyorsun herhalde. Özürlerini Bernice'a sakla. Kadıncağızın neredeyse yüreğine inecekti. Seni buralara çağırmakla ve iş vermekle hata ettiğini söyleyip duruyordu. Seni kibar biri zannettiği için çağırmış, yoksa bu tür bir kimse olduğunu bilmiyormuş.» diye alay etti Tracy. «Onun gibi gelecekten çok geçmişle ilgilenen birinin de zaman zaman yanılabildiğini görmek çok hoş oluyor, değil mi? Şimdi odasına çık da bir açıklamada bulun. Seni görmeden ve bir fasıl azarlamadan rahat uyuyabileceğini sanmam.»

Elsie ayaklarını sürükleyerek Bernice Alden'ın dairesine çıktı. Tüm enerjisini son zerresine kadar tüketilmiş hissediyordu. Tek arzusu, çok uzun bir süre uyumak, uyandığında da, başından geçenlerin bir rüya olduğuna inanmaktı.

Bernice, İran halılarıyla bezenmiş odasındaki şık yatağında, sırtını ipekli yastıklara dayamış yatıyordu. Elsie üstündeki pis giysilerin ve karışmış saçlarının durumunu unutarak aceleyle yatağa yaklaştı. Görebildiği kadarıyla Bernice çok güçsüz bir haldeydi. Kırışık yüzü çok soluktu, dudakları ise tuhaf, mavimtırak bir renk almıştı. Ne var ki ela gözlerindeki ifadede bir sertlik ve kararlılık okunuyordu.

«İşte geldi. Bilin bakalım onu eve kim getirdi? Rick Greville! Size ondan çıplak poz vermesini istemişti dememiş miydim? Herhalde şimdiye kadar stüdyosundaydı!» Bütün bunları Tracy çok eğlenen bir havayla söylemişti.

«Ona poz vermediğim gibi bütün zamanımı da stüdyosunda geçirmiş değilim.» diye cevap verdi Elsie kızgınlıkla.

«O zaman nerelerdeydin?» diye sordu Bernice. Elsie ona döndü. Boş zamanlarında ne yaptığına dair birilerine hesap vermeyeli çok olmuştu. O anda da, Tracy'nin önünde açıklama yapmak zorunda kalması ağırına gitmişti.

Yavaşça, «Uzun bir hikâye Mrs. Alden. Üstelik de çok yorgunum. Sabaha açıklasam...» diye cevap verdi.

«Açıklamanı şimdi yapmanı istiyorum. Seni buraya gerçekten Nick Greville mi getirdi?» diye ısrar etti yaşlı kadın.

«Evet, ama...»

«O zaman şimdiye kadar onunlaydın.»

«Çok kısa bir süre için ama...» demesine kalmadan, «Sana açıkça söylemiştim, biz bu tür insanlarla görüşülmesinden hoşlanmayız. Bu nedenle bizler için çalışanların da bu gibi kimselerle görüşmesini istemeyiz.» diyerek onun sözünü kesti Bernice Alden. «Şimdi söyle bakalım Tracy'nin dediği gibi bir teklifte bulundu mu sa-

na?»

«Evet ama ben kabul etmedim ve de poz vermedim,» diye cevapladı Elsie. Yavaş yavaş kızmaya başlıyordu.

«Sint Maarten Havaalanı'nda poz vermedin mi?» dedi Tracy. Elsie ona şaşkınlıkla bir bakış fırlattı. Sarışın kadın yatağın kenarına yarı uzanarak yerleşmişti.

«Ona poz vermiş değilim,» diye tekrarladı. «Haberim olmadan çizdi.» Elsie'nin sabrı giderek tükeniyordu. «Hem sen havaalanında olanları nereden biliyorsun? O mu söyledi? Demek ki sık sık onunla ilişkidesin. Dün de seni görmeye buralara gelmemiş miydi, davetlin olarak?»

«Öyle mi?» derken, Tracy'nin düzgün kaşları havaya kalkmıştı. «Her şeyi kendine uyacak şekilde çevirmesini nasıl da biliyorsun. Rick'i çağıran ben değildim. Buraya davetsiz geldi o. Üstelik de seni arıyordu. Ben de havuzda olduğunu bildiğim için onu oraya götürdüm,» dedi v Bernice'a dönerek devam etti. «Büyükanne, sizin bu konudaki duyarlılığınızı bildiğim için Rick' buraya asla davet etmem. Ayrıca kayınpederim de ondan hoşlanmıyor. İnanın ki dün buraya gelip de Elsie'nin çok iyi bir model olduğunu keşfettiğini ve kendisinden poz vermesini isteyeceğini öğrendiğim zaman hiç kimse benden daha faz la şaşıramazdı. Havaalanındaki olayı da o zaman anlattı.» Elsie'ye alaycı gözlerle baktı yeniden. «Kendini temize çıkarmaya çalışsan iyi olur On beş dakika önce cipiyle seni getirdiğini gör düm. Madem onunla değildin, nasıl oluyor da seni buralara kadar getiriyor?»

«Biraz önce söylediğim gibi, çok kısa bir sür için beraberdik,» dedi Elsie bitkin bir tavırla, son ra Bernice'a dönerek. «Artık yatabilir miyim Olanları yarın... yani bugün daha geç bir saatt

anlatırım. Uyumaya ihtiyacım var,» dedi.

Bernice'ın ısrarı bitmek bilmiyordu. «Bugün öğleden sonra Rick Greville'in stüdyosuna gittin mi, gitmedin mi?»

«Hayır, tepede yürüyüşe çıkmıştım...»

«Onun evinin istikametinde!» diye sözünü kesti Tracy.

«Evet ama onun ziyaretine gitmiyordum. Eski evin harabelerini görmek istiyordum. Geldiğimden beri çok ilgimi çekiyordu, biliyorsunuz. Düğün gecesi kocasını kaybeden Grevillelerin kızına bir yakınlık duyuyordum,» dedi fısıltıyla ve de yaşlı kadına bakarak.

«Evet, biliyorum. Eve gittin mi?» diye başını salladı.

«Evet ama yağmur başlayınca barakaya sığınmak zorunda kaldım. Rüzgâr kapıyı arkamdan kapatınca yeniden açamadım. Dokuz saat orada hapis kaldım. Rick gelip kurtarmasaydı belki hâlâ orada olacaktım. Çok kötü durumdaydım. Beni stüdyosuna götürdü, yiyecek ve içecek bir şeyler verdi. Sonra da buraya getirdi,» diyerek başından geçenleri özetledi.

«Aman Tanrım ne hayal gücü. Sen kendine yanlış iş seçmişsin. Palavra mecmualara uyduruk hikâyeler yazan bir yazar olmalıymışsın. Büyükanne, hiç böylesini duymuş muydunuz? Uydurmak çok zamanını aldı mı bari?» diyerek fikrini belirtti Tracy.

«Uydurmadım. Gerçeği söylüyorum! Mrs. Alden bana inanmıyorsanız yarın Rick Greville'e sorun,» derken sesini iyice yükseltmişti Elsie.

«O adam umarım yarın buraya gelmiyordur. Onu görmek istemiyorum,» diye söylendi yaşlı kadın.

«İşbirliği yapmadığınızı nereden bilelim. Belki de bu hikâyeyi beraber uydurdunuz. Seni kaçta

bulduğunu söylemiştin?» diye Tracy sorguya devam etti.

«Uydurmuyorum, gece yarısı olduğunu söylemiştl.» Yüzüne düşen saçlarını arkaya itti. Bitkinlikten ayakta sallanmaya başlamıştı. «Bütün bunları tartışmaya gerek yok, nasılsa inanmıyorsunuz,» dedi acı bir sesle. Rüyası kimselerin inanmadığı bir kâbusa dönüşüyordu işte...

«Gece yarısı mı? Saat şimdi sabahın beşi. Bu kadar zaman ne yaptın. Neden hemen buraya dönmedin?» diye haykırdı Mrs. Alden.

«Güzel bir soru. Kurtarılır kurtarılmaz neden buraya gelmedin?» diye tekrarladı soruyu Tracy.

«Anlatmaya çalışıyorum. Kulübe havasızdı. Susuz ve bitkindim. Rick beni taşımak zorunda kaldı. Üstelik de çok iyi davrandı,» derken artık ona inanıp inanmamalarına aldırdığı yoktu Elsie'nin.

«Seni orada dört saat alıkoydu. Bu iyiliğine karşılık olarak da ona poz verdin herhalde,» dedi Tracy, eski düşüncesinde direnerek.

«Hayır vermedim!»

«O zaman ne yaptın,» diye sordu Bernice.

«Bir süre dinlendim,» diye cevap verdi Elsie. Ama Tracy'nin bakışlarındaki alayı görünce, onun bir şeyler ima etmeye çalıştığını anladı. Bir anda kanın beynine sıçradığını hissetti. «Şimdi anlıyorum lafı nereye çekmeye çalıştığını! Onun... ve benim... seviştiğimizi ima etmeye çalışıyorsun, değil mi? Yanılıyorsun. Tam olarak dinlenmem için kalmamı istedi ama ben Mrs. Alden'in merak edeceğini bildiğim için dönmekte ısrar ettim,» derken yaşlı kadına dönmüştü.

«Rick Greville... Zor durumda kalmış bir hanımefendiyi kurtaran şövalye! Gerçeğe ne kadar da uygun değil mi büyükanne. Siz de bu soylu insanı tanıyorsunuz nasıl olsa!»

Elsie tam, «Mrs. Alden...» diye başlıyordu ki, kadın, «Yeter!» diyerek araya girdi. «Yeterince dinledim. Hikâyen gerçekten inanılır gibi değil. Seni başka türlü biri sanmıştım.»

«Ben de sizi başka türlü tanımıştım. Keşke gerçeği söylemek için bu kadar sıkıntıya katlanmasaydım. Ama neden yalan söyleyeyim?» Elsie'nin sabrı taşmış, sesi sert çıkmaya başlamıştı.

«Cevabını ben vereyim,» dedi Tracy. «Bernice'in, seni işe alırken sandığı gibi kibar ve hanımefendi biri olduğuna inanmaya devam etmesini istedin. İşinden olmamak için yalan söylüyor olabilirsin.»

«İşimi kaybetme konusunda bir tereddüdüm olsaydı, geceyi Rick'in evinde geçirirdim. Zaten öyle yapmadığıma şimdi pişmanım ya!» dedi Elsie.

«Gitsen iyi olacak. Büyükanne Bernice'ı yine hasta edeceksin,» dedi Tracy, sert bir sesle.

«Evet Elsie, lütfen git. Aman Tanrım nefes alamıyorum.» Bernice boğuluyormuş gibi bir ses çıkarmıştı. «Tracy doktorun verdiği hapları verir misin lütfen. Başucumdaki çekmecedeler... biraz da su lütfen.»

«Mrs. Alden özür dilerim...» Elsie öne doğru bir hamle yaptı. Yaşlı kadındaki değişiklik onu üzmüştü, ama Tracy yatakla onun arasına girdi.

«Git!» diye bağırdı Tracy.

«Nereye gideyim. Buraya gelmemi Mrs. Alden istedi. O kovmadan bir yere gidemem,» diye karşı koydu Elsie.

«Peki, peki. Evi terk etmeni istemedim. Odana git yat demek istedim.»

Tracy yatağın kenarına atıldı ve çekmeceyi açtı. Gözleri kapalı, ağzı açık hırıltılı sesler çıkartarak yatan Bernice'a endişeyle bakan Elsie, istemeyerek odadan çıktı. Arkasından kendinden

beklenmeyecek kadar yumuşak bir sesle yaşlı kadını rahatlatmaya çalışan Tracy'nin sesini duyuyordu. Tracy iyilik meleği havalarına girmişti.

Odasına gelince, Elsie, kirlenmiş giysilerini çıkarttı ve geceliğini giydi. Yüzünü yıkayıp, dişlerini fırçaladıktan sonra tekrar odasına geçti; başını yastığa koyarak yatağına uzandı ve gözlerini kapadı.

Dönmemiş olmayı istedi. Keşke Rick ile kalsaydı. Onunla olmuş olsaydı şimdiye kadar uykuya dalmış olacaktı, hem de onun kollarında. Bitkinlikten gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ah, keşke onunla kalmış olsaydı...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah hava çok berraktı. Masmavi gökte parıldayan güneşle, çevredeki yemyeşil ağaçlar ve bunların bol renkli, turunculu, allı çiçekleri hoş bir zıtlık yaratıyordu. Bir önceki gün havayı ağırlaştıran nemden eser kalmamıştı. Karşıki tepenin üstünde bulut görünmüyordu. Her şey yeni boyanmış gibi canlı ve parlak görünüyor, yörenin başlıca özelliği olan rüzgâr hafif hafif esiyordu.

Tamarind'deki yemek odasının pencereleri her zamanki gibi açıktı. Elsie masada kahvaltı ederken bir yandan kremalı, taze dilimlenmiş muz yiyor, bir yandan da pencereden dışarısını seyrediyordu. Etrafında küçük sarı kuşlar cıvıldaşıyordu. Bir tanesi cesaret edip masanın kenarına konarak gözlerini Elsie'ye dikti, ama Elsie konuşmaya başlayınca açık pencerelerden birinden uçarak kaçtı.

Saat on bire gelirken, yani yarım saat kadar önce uyanmıştı. Eğer Maureen sabah temizliği için gelip onu şarkılarıyla uyandırmasaydı, hâlâ uyuyor olabilirdi. Ufak tefek, esmer tenli kadın odaya girip de Elsie'yi hâlâ yatakta bulunca hayretini yüksek sesle belirtmiş, kocaman kahverengi gözlerini ona dikmişti.

-Mrs. Stevens saat on bir oldu. Burada ne işiniz var? Bugün çalışmayacak mısınız?- diye sormuştu, o adalılara has şivesiyle.

-Elbette çalışacağım,- diyen Elsie aceleyle kalkmış, sonra da pişman olmuştu. Kendini kötü his-

sediyordu, tekrar yatıp uyuyabilmeyi çok isterd
«O zaman kalkıp giyinseniz iyi olur. Odayı te mizlemem gerek,» demişti Maureen seriçe, «Bi kaç dakika sonra gelirim.»

Elsie aceleyle banyosunu yapmış ve giyinmişt Sonra oyalanmadan mutfağa geçmişti. Lily Car ler ona soğuk bir bakış fırlatmış ve Bernice'n rahatsız olduğu için o gün yataktan çıkamayaca ğını söylemişti.

«O zaman gidip kendisini bir göreyim,» diye Elsie, tam mutfaktan çıkmaya hazırlanırken, Lily «Hayır, gidemezsin. Şu anda uyuyor ve kims onu rahatsız etmemeli. Hele sen veya Mrs. Trac hiç! Dr. Little'ın dediğine göre sessizlik ve huzu ra ihtiyacı varmış. Paldır küldür odasına girme niz uygun değil,» diyerek onu yolundan alıkoy muştu.

«Doktor çağrıldığını bilmiyordum,» diye cevap vermişti Elsie. «Bu kadar hasta olduğunu da bil miyordum.»

«Bu sabah çay götürürken, onu odasında yer de buldum,» diye açıklamıştı Lily.

«Bayılmış mıydı?»

«Kalp krizi geçirmiş. Lesley onu yatağına ya tırmama yardım etti, sonra da doktor çağırma ya gitti. Aslında hastaneye yatırılması gerek yormuş, ama Williamstown'daki hastanede bo yatak yokmuş. Bu nedenle doktor, hemşire Sally Harris'in sürekli onun yanında kalmasına kara verdi. İyi ki Mr. Clarke bugün geliyor. Hiç değil se ne yapılması gerektiğine karar verebilir,» diye eklemişti Lily.

«Mr. Clarke Alden mı geliyor dedin? Ben sade ce oğlu gelecek sanmıştım,» diye sormuştu Elsie.

«Hepsi geliyor. Mr. Clarke, karısı, Mr. Ken ve birkaç arkadaşı. Yılın bu zamanında tatil için ge lirler daima. Şimdi, kahvaltı istiyor musun?»

«Lütfen,» demişti Elsie. «Sadece kahve ve meyve yeter. Kendim alırım.»

«Zaten senin alman gerekecek, çünkü ben çok meşgulüm. Bugün gelecek olanlar için hazırlık yapmam gerek. Bugünden başlayarak altı hafta sonra bu misafirler gidene kadar bizlere yalnızca iş yapmak düşüyor. İşten başka bir şey yok. Mr. Clarke köle gibi adam çalıştırır. Atalarımız eskiden köleymişler, biz de burada bu beyazlara köle olmaya devam ediyoruz,» diye söylenmişti Lily.

Elsie, «Ama yaptığınız işin karşılığında para alıyorsunuz, değil mi?» deyince, zenci kadının cevabı «Evet paramızı ödüyorlar, ama Mr. Clarke gibi biri için çalışmak yine de esaret sayılır. Kişi ancak kendi için çalıştığı zaman özgür sayılabilir,» olmuştu.

Elsie, kremalı muzunun son dilimini yiyip, kahvesini bitirirken düşünceli bir tavırla dışardaki lüks bahçede büyüyen tropikal bitkilere bakıyordu. Geldiği şehirde de Aldenların, yanındakileri köle gibi çalıştırdıklarını duymuştu. Çok büyük yatırımlı bu şirketlerin hepsi de artık Harvey Alden'ın oğullarının yönetimi altındaydı. Hisselerin hepsi onlara aitti. Eşlerine bile pay vermemişlerdi. Alden şirketlerine yalnızca sendikalara bağlı olmayan işçiler alınır, onlar da asgari ücretten çalıştırılırdı. Çalışma koşulları kötüydü. Çalışanlardan biri Aldenların anlayışlarına ters düşen bir harekette bulunduğu an sorgusuz sualsiz kapıya konur ve bu, sicillerine işlenirdi. Ondan sonra da başka yerlerde iş bulmak hayli zorlaşırdı.

Elsie'nin bakışları anlamsızlaştı birden. Ya aynı şey onun da başına gelirse? Ya dün gece eve geç girdiği için işine son verecek olurlarsa? Ama hayır, Mrs. Alden bu tür bir kimse değildi. Mrs.

Alden hastaydı. Bir kalp krizi geçirmişti. Ayağa fırladı, tabağını ve fincanını eline alarak mutfağa götürdü. Mutfak yeni pişmiş ekmek kokuyordu. Lily, yapmış olduğu ufak sandviç ekmeklerini fırından çıkarmakla meşguldü. Johnson ise bir köşede deniz dibinden çıkardığı istiridyelerin içini boşaltıyordu.

Elsie tabağını ve bardağını yıkadıktan sonra, onları kurularken Lily'ye, «Mrs. Tracy buralarda mı?» diye sordu.

Lily, «Hayır, bir saat evvel patronu ve eşini karşılamaya havaalanına gitti,» dedi. Sonra Elsie'nin gözlerinin içine bakarak, «Peki artık sen ne yapacaksın? Gidecek misin?» diye sordu.

«Bil... bilmiyorum. Henüz gidemem. Yaptığım işin parasını ödemediler,» diye kekeledi.

«O zaman Mr. Clarke gelene kadar beklemende yarar var. Kararı o verecektir, ama Mrs. Alden hasta iken senin burada kalman için bir neden yok. Hastanede yatarken sana ihtiyacı olmayacak. Artık tarih filan yazacağını da sanmam. Kendine başka bir iş bulman gerekecek, ama sana peşin söyleyeyim bu adada sana göre iş yok. Etraftaki işler bizimkilere yetmezken, yabancılara kimse bakmaz. Memleketine dönmen gerekecek,» diye fikrini söyledi Lily.

Lily'nin söylediklerine verecek cevap bulamayan Elsie, çalışma odasına çekilerek kapısını arkasından kapattı. Masasına geçerek daktilosunun kılıfını kaldırdı. Her zamanki gibi bir sabah olsaydı bu saate kadar yirmiye yakın sayfa yazmış olurdu. Mrs. Alden ondan bunu beklerdi. O da şimdi böyle yapacaktı... ta ki biri gelip de ona ihtiyaçları olmadığını bildirene kadar. O zaman da Kanada'ya dönmesi gerekecekti.

Eskiden oturduğu şehre dönmek istemiyordu. Dönmeyi arzu edecek kadar uzak kalmamıştı henüz. Ama iş bulma durumu Lily'nin dediği kadar kötüyse Dorada'da nasıl kalabilecekti?

Daha dün Rick, 'Bana poz verirsen, sana iyi bir ücret öderim,' demişti. Ona iş teklif etmişti! Elsie birden nabzının daha hızlı atmaya başladığını hissetti. Uyandığından beri ilk defa düşünceleri Rick'e kaymıştı. Bu düşünceleri, aklını başından alır diye, sürekli kovmaya çalışıyordu. Onunla ilgili romantik hayallerle vakit öldürmek kolaydı. Onun yanına yerleşip, ona poz vermek, onunla yaşamak, sevgilisi olmak nasıl olurdu acaba?

'Yanık tenli bir çapkınla maceraya gir!' Kathy Nolan'ın sözleri durup durup aklına geliyordu. Evet Rick'in teni güneşten yanmıştı, ama o gerçekten bir maceracı mıydı? Onun gözünde, maceracı erkekler zengin ve işsiz güçsüz olurlardı. Halbuki Rick'in çok varlıklı bir hali yoktu. Üstelik Tracy'nin dediği gibi sanat dünyasında ünleniyor idiyse tembel biri de olamazdı. Elsie'nin sanat hakkında fazla bilgisi olmamakla beraber, yeterli ve disiplinli bir çalışma göstermeden, salt yetenekle bir yere varmanın olanak dışı olduğunu biliyordu.

Belki de yalnızca kadınlarla ilişkilerinde maceracıydı. Her zaman karşısındakinden alıp, kendisinden hiçbir şey vermeyen cinstendi. Eğer, dün gece kendisinden istendiği gibi ona poz verir, bir süre onunla yaşar, yatağını paylaşırsa bir kez daha acı çekebilirdi. Elsie'nin ondan beklentileri, karşısındakinin verebileceğinden daha fazla olacaktı. Elsie, vereceği aşka karşılık, yalnızca kendisinin sevilmesini, âşığının bir tek ona ait olmasını isteyecekti.

En iyisi Rick ile hiçbir ilişkiye girmemekti. Tracy bu tarz ilişkiler için daha uygundu. Zaten belki de işler tahmin ettiğinden daha ileriye gitmişti. Tracy bu tarz oyunun kurallarını iyi bilir-

di Elsie daktilosuna kâğıt geçirirken kaşlarını çattı. Aklına Tracy'nin sabahki tutumu gelmiş; onun düşmanca tavırlarına bir anlam verememişti. Neden o kadar ters davranmıştı acaba?

İçini çekerek klasörü açtı. Bernice'ın el yazısıyla yazılmış tarihçenin ilk bölümünde kaldığı yeri buldu. Rick'i, Tracy'i, Bernice'ı ve birtakım bilinmeyenlerle dolu geleceği düşünmemenin en iyi yolu çalışmaktı. Sayfayı baştan sona bir kez okuduktan sonra parmakları tuşların üstünde uçarcasına gezinmeye başladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Başını kaldırmadan bir buçuk saat kadar çalıştı sonra, daktilo ettiği sayfaları yeniden gözden geçirdi. Uzaktan uzağa evdeki koşuşmaları duyuyor, kulağına konuşma sesleri geliyordu. Saatine baktığında, bir buçuğa gelmiş olmasına şaşırdı. Herhalde öğlen yemeğini kaçırmıştı. Johnson, her zamanki gibi, gelip yemeğin hazır olduğunu bildirmemişti. Hizmetkârlar belki de onun orada olduğunu unutmuşlardı. Clarke Alden'ın, ailesinin ve misafirlerinin gelişi onlara kendisinin Bernice'ın sağ kolu olduğunu unutturmuş olmalıydı. Elsie'nin dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Hayatında ilk unutuluşu değildi bu! Sessiz ve çekingen olduğu için kendini hiçbir zaman ön plana atmaz, bu nedenle de unutulduğu çok olurdu. Nasılsa bu duruma alışmıştı artık.

Arkasındaki kapı birden açıldı ve Elsie sandalyesiyle birlikte o yöne doğru döndü. Orta boylu, gri saçlı bir adam girdi içeri ve kapıyı arkasından kapattı. Küçücük gri gözlerini Elsie'ye dikerek, «Mrs. Stevens siz misiniz?» diye sordu.

Elsie ,«Evet,» diye cevap verdi.

Adam, «Benim adım Clarke Alden,» diyerek elleri cebinde ona doğru yürüdü. «Zannedersem üvey annem Bernice Alden için çalışmaya geldiniz,» dedi.

«Evet, iki haftadır buradayım,» derken, Elsie ayağa kalkmıştı. Adam ondan daha uzun olmadığı için kendini bu pozisyonda daha rahat his-

ediyordu. Çünkü üzerine dikilen sevimsiz bakışlar onu huzursuz etmişti. Ayrıca adamın kasılmış dudaklarından da hiç hoşlanmamıştı. «Dorada'nın tarihçesini yazmasına yardımcı oluyorum...»

Adam, «Biraz evveline kadar oluyordunuz,» diyerek sertçe genç kadının sözünü kesti. «Bundan böyle olmayacaksınız çünkü ne Dorada'nın ne de başka yerlerin tarihçesini filan yazmayacak Bernice artık. Birkaç haftalığına Florida'da bir hastanede yoğun bakıma alınacak,» diye ekledi.

Elsie, «Çok üzüldüm. Bu kadar hasta olduğunu bilmiyordum. Daha önce kalp rahatsızlığı geçirmiş olduğunu da bilmiyordum,» derken samimiydi.

«Bilmiyordunuz, ama öyleydi. Hatta eşim ve ben yeni bir işe başlamaması ve yeni birini işe almaması için onu ikna etmeye çalıştık. Özellikle buralara birini taşımasını istemedik. Burası hepimizin evi ve bu evde yabancıların kalmasını arzu etmiyoruz. O ise ya söylediklerimize kulak asmadı, ya da tamamiyle unuttu. Bir süredir zaten aklı başında değildi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Zaman zaman saçmalayabiliyor,» diye devam etti.

Elsie, «Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum, fakat bana kalırsa Mrs. Alden'ın aklı pekâlâ yerinde,» diye hışımla cevap verdi. «Beni işe aldığında da ne yaptığının bilincindeydi ve...»

«Öyle mi? O zaman başına bela saracak birini neden buraya getirtsin?» diyerek Elsie'yi azarladı Clarke Alden.

Elsie, «Ben kimsenin baş belası değilim. Ne yaptım da bana bu sözleri yakıştırıyorsunuz?» diye sorarken sinirleri iyiden iyiye gerilmişti.

«Greville adında kötü namlı bir ressamla ilişkiye girerek Bernice'i üzmüşsünüz. Komşuluğun-

dan dahi hoşlanmadığımız bu zatın evinde geçirmişsiniz gecelerinizi!»

«Ne münasebet!» diye söylendi Elsie.

«O zaman, dün gece yarısından bu sabah dörde kadar onun stüdyosunda olduğunuzu inkâr mı edeceksiniz?»

«Hayır... Oradaydım, ama açıklayabilirim.»

«Evet, açıklaması varmış. Bir yığın palavra!»

«Bana inanmıyorsanız, neden Mr. Greville'e sormuyorsunuz?» diye sordu Elsie.

«Yeter, gereğinden çok cevap verdiniz. Size bir şey söyleyeyim mi? Alden şirketlerinde çalışanların bu tür hareketlerini hoş karşılamayız. Şu andan itibaren işinize son verilmiş bulunuyor. Eşyalarınızı toplayın ve Lesley Carter sizi en yakın otele bıraksın.»

«Paramı almadan hiçbir yere kımıldamam. Mrs. Alden henüz paramı vermemişti. Çalıştığım işin karşılığını isterim,» diyerek diretti Elsie.

«Anlaşmanız nasıldı?»

«Haftada iki yüz elli artı masraflar,» diye cevap verdi Elsie.

«Gereğinden fazla. Ne kadardır buradasınız?» diyerek cüzdanına davranırken, bir yandan da söyleniyordu adam.

«İki haftadan üç gün eksik.»

«İşte size iki yüz elli Amerikan doları. Şimdi eşyalarınızı bir an evvel toplayın. Carter'a on beş dakika sonra ön kapıda olmasını söyleyeceğim,» dedikten sonra topuğu üstünde dönerek dışarı çıkarkan eliyle de Elsie'ye odayı terk etmesini belirten bir işaret yaptı Clarke Alden. Elsie yavaşça kapıya doğru yürüdü.

«Mrs. Alden'ın tarihçesi ne olacak. Yazdığım sayfaları ne yapayım?» diye sordu Elsie.

«Onlarla biz ilgileniriz. Şimdi hoşçakalın Mrs. Stevens!»

Elsie bu buldog yüzlü adamın küçücük gözlerine ve kısılmış dudaklarına bir kez daha bakınca, tartışmanın yersizliğini anladı. Arzusuyla ayrılmadığı takdirde kaba kuvvete başvurabilirdi bu adam.

Başı yukarda, sırtı dimdik, adamın yanından geçerek odadan çıkarken, mümkün olduğu kadar gururlu bir edayla: «Hoşçakalın Mr. Alden,» dedi.

Odası baştan aşağı temizlenmişti. Eşyaları dolaplardan ve çekmecelerden çıkartılarak yatağın üzerine yığılmıştı. Yeni misafire odayı hazırlaması için emir almış olan Maureen, iki bavulunu da yerleştirilmeye hazır bir şekilde, yere açık olarak bırakmıştı.

Duygularını sonuna kadar kontrol altında tutmaya karar veren Elsie, paralarını cüzdanına yerleştirerek eşyalarını toplamaya başladı. Çok kısa bir süre sonra iki bavulu da kapıda hazır bekliyordu. Mavi otomobil köşeden döndü ve önünde durdu. Bavullarını bagaja yerleştiren Lesley'nin yüzünden hiçbir şey okumak mümkün değildi. Elsie kapıyı açarak şoförün yanına oturdu.

Şu şahane evi terk etmekten dolayı üzgün olmakla beraber bahçe kapısından çıkarken geriye dönüp bakmadı, ama duygularını da artık saklayamıyordu.

«Mrs. Alden'in hasta olmasına ne kadar üzüldüğümü bilemezsin,» diyerek söze başladı.

Lesley, «Ben de. Çok iyi bir hanımdır,» diye cevap verirken bir yandan da Elsie'nin yüzüne bakıyordu. «Tamarind'den ayrılmak sizi üzüyor mu?» diye sordu.

«Pek değil. Artık Mr. Alden orada olduğuna göre... Onunla çalışamam,» derken Elsie hafif bir ürperti geçirmişti.

Dar yolun sonuna gelince Lesley arabayı yavaşlattı ve sahil yolunun iki yanına dikkatlice baktı. Bir yandan da konuşmasına devam ediyordu. «Şimdi ne yapacaksınız. Kanada'ya mı döneceksiniz?»

«Herhalde. Sint Maarten uçağına nerede rezervasyon yaptırabileceğimi söyler misin?» diye sordu.

«Otelde yaptırabilirsiniz,» diye cevap verdi Lesley ve sola doğru saptı. «Mr. Alden sizi Denny's Beach Oteli'ne bırakmamı istedi. Uygun mu?»

«Evet. Sint Maarten'a ne zamanlar uçuş var?» diye sordu Elsie.

«Günde bir kez. Sabahları.»

«Buradan Sint Maarten-Amerika uçuşlarına yer ayırtabilir miyim?»

«O işi Sint Maarten'den yapmanız gerekecek,» oldu Lesley'in cevabı.

Elsie bundan sonra bir şey söylemedi. Gözlerini, yolun kenarındaki bitki örtüsüne dikmişti, ama aslında hiçbir şey gördüğü yoktu. İş bulma şansının çok az olduğu bir adada işsizdi ve cebinde sadece iki yüz elli doları vardı. Mrs. Alden yalnızca geliş biletini almıştı, dolayısıyla Kanada'ya dönüş biletinin parasını kendisinin vermesi gerekiyordu. Hatırladığı kadarıyla Montreal-Miami arası beş yüz dolar kadar tutmuştu. Bu nedenle bilet için en azından iki yüz dolara daha ihtiyacı vardı. Ayrıca Dorada'da ve belki de Sint Maarten'da birer gece otelde kalması gerekecekti. Geriye dönmesine yetecek parası yoktu. Orası kesindi.

«Hiç Kanada'ya gittin mi Lesley?» diye sordu.

«Evet. Detroit'de Ford şirketi için çalışırken, bir keresinde Ontario'da bulundum. Ama oralarını hiç sevemedim. Onun için de para biriktirip Dorada'ya döndüm,» cevabı Elsie'yi şaşırttı. A-

dam gülümseyerek devam etti. «Kıştan nefret ederim. Siz Kanadalı'ların bu kadar kar ve soğuğa nasıl dayandığınızı anlayamıyorum,» dedi.

«Peki buradan Detroit'e nasıl gittin? Uçakla mı?» diye sorarken eski Greville evinin harabelerinden geçiyorlardı. Tepenin kenarında Rick'in kaldığı şeker değirmeni görülüyordu. Yemyeşil bitki örtüsünün ortasında pembemsi kahverengi bir parıltı gibi duruyordu. 'Peki ya seni kovarsa? O zaman bana gelir misin?' Rick'in onu ikna etmeye çalışan bu fısıltıyla söylenmiş sözleri aklına geldikçe Elsie'nin içinden, Lesley'den kendisini otele değil de değirmene bırakmasını istemek geliyordu.

«Detroit'e uçakla gidecek kadar param yoktu. Bu nedenle Miami'den Greyhound şirketinin otobüsleri ile gittim,» diyen ses düşüncelerini yarıda kesti. «Sorun eğer paraysa, Kanada'ya otobüs ile gitmek daha uygun olur,» diye devam eden Lesley gözleminin doğru olup olmadığını anlamak için kaçamak bakışlarla ona bakıyordu. Durumu tahmin etmiş, oğluna veya kızına davranacağı gibi, ona da bir baba gibi tavsiyelerde bulunmaya çalışıyordu.

Elsie teşekkür ederken, bir yandan da otobüsü neden akıl edemediğine hayret ediyordu. New York veya Boston'da aktarma yaparak kendi şehrine kadar varabilecek bir otobüse binebilirdi. Parası buna yeterdi. Yani neticede yolda kalmış değildi. İsteseydi evine dönebilirdi.

İsteseydi. Ama eve dönmek istiyor muydu? Evin harabeleri şimdi daha yakından görülebiliyordu. 'Bana gelecek misin? Gel, sevgilim ol, ne olursun!' Rick'e gidip kovulduğunu söylemek istiyor, onu görme arzusu damarlarındaki kanı tutuşturuyordu. İnanılır gibi değildi. Bundan önce hiç böyle hislere kapılmamıştı. Onu görmek, do-

kunmak, bazen alaycı, bazen kızgın sesini duymak istiyordu. Hayatta hiçbir şeyi istemediği kadar onu arzuluyordu. Elleriyle dizlerini kavradı, dudaklarını yalayarak konuşmaya hazırlandı. Yolun sonuna gelmişler, harabeleri geride bırakmışlardı. Araba yokuş aşağı, Denny's Beach Oteli'ne doğru yoluna devam etti.

Elsie koltuğunda geriye yaslandı. Şakaklarından aşağıya ter süzülüyordu. Kalbi de o kadar hızlı çarpıyordu ki gürültüsünü duyar gibi oluyordu. Çantasından bir kâğıt mendil çıkararak yüzünü sildi. Bir yandan da gözünün ucuyla Lesley'ye baktı. Birden ne kadar heyecanlandığının farkına varmış mıydı adam acaba?

Hâlâ, Rick'i sırf düşünmekle bile bu kadar heyecanlanabileceğine inanamıyordu. Kendisine neler oluyordu? Bu adam ona neler yapmıştı?

Yol artık deniz seviyesinde ilerliyordu. Penceresinden, palmiyelerin sıralandığı sahile vuran denizi görebiliyordu. Mavi gök çizgisinin altında, kıyıda kırılan beyaz köpüklü dalgaların ötesinde okyanus uzanıyordu. Onu örten palmiyelere ve çiçekli ağaçlara rağmen mavili beyazlı otel görülebiliyordu. Beş dakika sonra, araba patikaya girerken yavaşladı. Lesley, otelin arkasındaki ağaçların gölgesinde arabayı durdurdu.

«Siz ön taraftaki merdivenlerden çıkın. Bavullarınızı ben getiririm,» dedi.

Elsie söylenenleri yaptı. Palmiyelerin altındaki ufacık yoldan dolandı. Otelin önü plaja bakıyordu. Önünde kocaman bir verandası vardı. Bir sürü erkek buradaki masalara yerleşmiş, içkilerini yudumluyorlardı. Binaya giden çift kanatlı kapı açıktı. Elsie oradan geçip serin koridordan resepsiyona doğru yürüdü. Lesley bavullarla arkasından yetişmişti.

«Oradaki küçük zili çalarsanız birileri gelir.

Şimdi gitmem gerek. Williamstown'dan alış veriş yapmam gerekiyor,» diyerek ayrılacağını bildirdi yaşlı adam.

Elsie, «Bütün yardımlarınız için teşekkür ederim. Seni, Lily'yi, Maureen ve Johnson'u tanımış olmaktan memnunum,» diyerek elini uzattı.

Lesley, «Biz de sizi tanımış olmaktan dolayı mutluyuz,» dedi samimiyetle ve kendisine uzatılan eli sıktı. «Kendinize iyi bakın!»

Lesley gidince Elsie masaya döndü. Bahsi geçen zil, eski püskü gümüş bir çıngıraktı. Elsie'ye göre sesi dikkati çekemeyecek kadar tiz ve yumuşaktı. Bu nedenle bir kez daha kuvvetlice çaldı.

«Tamam, tamam, geliyorum,» diye tipik bir şiveyle konuşan tanıdık bir ses geldi. Arkasını dönüp baktığında Sint Maarten Havaalanı'nda konuşmuş olduğu Sylvester adındaki zayıf zenciyi tanıdı. Verandadan içeri elinde bir tepsi boş bardakla girmişti adam. Resepsiyona varınca, elindekini masanın üzerine bıraktı ve masanın arkasına geçti.

Yüzünde arkadaşça bir gülümseme ile önce, «Nasıl yardımcı olabilirim?» diye sormuş, sonra Elsie'yi tanıyınca kahverengi gözleri faltaşı gibi açılmıştı. «Havaalanındaki küçük hanımmış. Beni hatırladınız mı? Adım Sylvester,» demişti.

«Evet... hatırladım. Bu gece için bir kişilik odanız var mı?»

«Elbette,» derken adamın yüzündeki gülümseme kayboldu ve kaşlarını çatarak, «Tamarind'de kaldığınızı zannediyordum,» dedi.

«Öyleydi, ama ayrıldım. Yarın sabah Sint Maarten'a gitmek istiyorum. Buradan rezervasyon yaptırabileceğimi söylediler,» dedi ciddiyetle. Bir yandan da adamın uzattığı kayıt formunu dolduruyordu.

«Rezervasyonu siz de yaptırabilirsiniz, ya da

ben sizin için yaptırabilirim. Ama ayrılmak istediğinizden emin misiniz?» diye sordu Sylvester.

«Daha uzun kalacak param yok.»

«Dorada'yı sevmediniz mi? Neden ayrılıyorsunuz?»

«Seviyorum ama... artık işsizim bu nedenle dönmem gerekiyor.»

Sylvester, «O zaman Mrs. Alden için çalışmıyorsunuz artık,» diye devam ettiğine göre, Elsie hakkında bir sürü şey biliyor olmalıydı.

«Hayır, bu sabah kovuldum.»

Sylvester, «Çok üzüldüm,» diyerek elindeki kayıt formunu incelemeye başladı. Sonra dönüp arkasındaki raftan bir deste anahtar alarak, «Size deniz manzaralı bir oda vereceğim. Dalgaların sesi rahatsız etmez umarım?» diye sordu.

«Etmez. Plajda yüzmenin bir sakıncası var mı?»

Sylvester, «İyi bir yüzücüyseniz, pek yok,» diye cevap verdi. «Ama binanın güneyinde günün her saatinde güneş alan bir havuzumuz var. Orada da yüzebilirsiniz. Şimdi beni izler misiniz, odanızı göstereyim,» dedi.

«Peki ya Sint Maarten için rezervasyonum ne olacak,» diye isteğini hatırlattı Elsie. Bir yandan da, adam bavullarını merdivenlerden yukarı taşırken, onu takip ediyordu.

«Odanızı gösterir göstermez o işi yapacağım. Buradaki telefonları işletmeyi yabancılar pek beceremezler,» dedi Sylvester, yüzünden eksik olmayan gülümsemesiyle. «Akşam yemeği altı buçuktan itibaren verilmeye başlanır, ama aşçı gecikirse bu değişebilir. Bu gece Brimstone Trio'su gelip dans müziği çalacak. Denny's Beach'de eğlenceden hoşlanırız.»

Elsie'nin ikinci katta olan odası uzun ve dardı. Odanın kendi banyosu da vardı. Açık pencere-

den giren meltem barayı serinletiyordu. Tamarind'deki odası gibi rahat ve görkemli değildi, ama temiz ve derli topluydu. Bir gece için de bundan fazlasına ihtiyacı yoktu doğrusu.

Sylvester gider gitmez, valizlerinin birini açtı ve mayosunu çıkarttı. Dorada'da bulunduğu sürece denizde yüzme fırsatını bulamamıştı. Azgın dalgalarla tek bir kere bile boğuşmadan Kanada'ya dönmek istemiyordu. Çabucak mayosunu giydi, üstüne plaj elbisesini geçirdikten sonra tokyolarını da buldu, sonra aşağıya indi.

Sylvester küçük barın gerisinde içki karıştırıyordu.

«Havuza mı gitmeye karar verdiniz?» diye sordu.

«Hayır, sahile ineceğim.»

«O zaman dalgalara dikkat edin. Rüzgârın kuvvetinden anafor oluşuyor. Cankurtaranımız da yok.» diye Elsie'yi uyardı adam.

«Dikkat ederim. Merak etmeyin, iyi yüzücüyüm. Uçakta yerimi ayırttınız mı?» diye sordu genç kadın.

«Evet, sabah yedide kalkıyor. Havaalanına gitmek için bir taksi ister misiniz?»

Elsie, «Evet.» diyerek teşekkür etti.

Dışarda, güneş hâlâ kızgın kuma vuruyordu, ama palmiyelerin gölgeleri uzamıştı. Deniz kabarmıştı, ama bir süre sonra yatışır diye düşündü Elsie. Hiçbir şey yapmadan, sadece denizin sesini dinleyerek bir süre yürüdü. İstediğini yapmakta özgürdü, bu duygu da hoşuna gitmişti.

Bu türlü bir şeyi daha önce hiç duymamıştı. Çünkü yalnızca kendi istediklerini yapacak kadar özgür olamamıştı hiç. Tüm yaşamı boyunca başkalarını memnun etmeye çalışmış, kendi mutluluğunu ikinci plana almıştı. Önceleri yetimhanede ona bakanları, sonra üvey ailesini, Mark

için çalışırken onu, daha sonra da müzedeki patronunu ve Bernice'i memnun etmeye çalışmıştı.

Keşke biraz daha fazla parası olsaydı da bu otelde daha önce hiç yapamadığı gibi bir tatil yapabilseydi. Canının çektiği kadar yüzer, güneşte yanar, adada bir iki yeri daha ziyaret ederdi. Hatta Williamstown'daki yat limanında gördüğü teknelerin biriyle dolaşabilseydi keşke.

Sahil uzun ve bomboştu. Birkaç kilometre var diye düşündü Elsie. Rüzgârdan ve kocaman dalgalardan kayalarla korunmuş bir koya varınca plaj elbisesiyle tokyolarını çıkarttı ve gelen ilk dalgaya doğru kendisini bıraktı.

Tuzlu deniz suyu tuhaf bir his bırakmıştı cildinde. Birkaç saniye yeşil sualtı dünyasına kaptırdı kendini, sonra yüzeye çıktı. İkinci dalga geldiğinde kendini yeniden onun ortasına attı ve öbür tarafından çıktı. Sonra dalgaya kendini bırakarak kıyıya kadar sürüklendi.

Kocaman okyanus dalgalarıyla yunuslar gibi oynaşırken rüzgârın şiddetini arttırdığını, dalgaların kıyıya daha sık ve daha kuvvetli vurmaya başladığını fark edemedi. Tam bir dalgadan bir dalgaya atlarken tahmininden daha büyük bir dalga, nefes almasına zaman kalmadan onu devirdi. Önce dibe çöktüğünü, sonra şiddetle kayalara çarptığını hissetti Elsie. Tuzlu su gözlerini yakıp, basınç kulaklarını sağır ederken Elsie yine de kollarını savurarak dengesini bulmaya çalıştı. Kendinden çok daha güçlü olan deniz, onu cansız bir bebek gibi sağa sola savurdu. Başı dönüyor, nefessizlikten göğsü çatlıyordu. Bir an önce nefes almadığı takdirde bayılıp boğulacağını anladı.

«Bu, yapılabilecek en aptalca işti.» diyen tanıdık bir ses işitti yanı başında.

Gözlerini açtığında yüzüne doğru eğilmiş ve

onu endişeyle bakan yeşil gözleri gördü. Rick tamamiyle çıplak gibi görünüyordu. Vücudundan sular damlıyordu. Kumda, yanı başına çömelmişti.

Elsie, «Ne oldu,» diye fısıldadı. Genç adama dokunma arzusu duydu. Bir zamanlar, kaza geçiren kimselerin tuhaf hayaller gördüklerini duymuştu. Rick'e dokunup gerçekten orada olup olmadığını hissetmek istiyordu. Elini kaldırdı. Rick'in kolunun üst kısmını elledi. Genç adamın soğuk bir su tabakasının altındaki cildi, yumuşak ve sıcaktı.

Erkeğin tenine dokunmak hoşuna gitmişti. Onu daha iyi hissedebilmek için öbür elini de kaldırarak onun omzunu okşamaya çalıştı. Elleri onun kuvvetli boynundan aşağı doğru kaydı. Bir gece önce yaptığı gibi erkeğin eğilip onu öpmesini arzuladı.

Çıplak gövdesiyle yanındaki kuma uzanan genç adam, büyük bir ihtirasla Elsie'nin yüzüne doğru eğildi. Dudakları aralanmış, yeşil gözlerinde vahşi pırıltılar belirmişti. Nemli kumda yuvarlanarak bir süre öpüştüler. Çıplak tenleri birbirine sürtünüyor, elleri birbirlerinin vücutlarındaki yuvarlaklıkları ve ateşi keşfediyordu.

Erkeğin dudakları genç kadının boynuna, oradan da omzuna doğru kaydı. Elsie'nin mayosunun cömert dekoltesi arzuyla inip çıkan göğüslerinin bir kısmını ortada bırakıyordu. Adamın saçlarındaki tuzlu su ağzını ve burnunu yakarken ona daha da yakın olmak arzusu kuvvetlendi genç kadında. İçindeki ateş dalgası kalçalarına doğru yayıldı birden.

Genç adam, «Şimdi, burada olmaz,» diye fısıldayarak hafifçe uzaklaşmaya çalıştı.

Elsie, «Lütfen, lütfen gitme. Benimle kal,» diye yalvarırken, uzaklaşmasın diye kollarını Rick'in

boynuna sarmıştı. «Seninle olmak istiyorum. Gitme. Ölmek istemiyorum!» diye haykırdı.

Rick, «Bir yere gittiğim yok. Üstelik ölmeyeceksin de,» diye gülerek söylenirken, bir yandan da ayağa kalkmaya çalışıyordu. «Bir an için geç kaldığımı zannettiğimi itiraf etmeliyim. Şansın var ki Sylvester nerede olduğunu söyledi. Girdaba kapıldığında yetişip saçlarından yakaladım, sonra da kıyıya sürükledim seni. Anlayacağın boğulmuş değilsin, ben de bir yere gitmiyorum. Elbiselerimi giydikten sonra otele gideceğiz. Haydi kalk.»

Elsie ayağa kalktı. Fakat o an, içindeki tuzlu suyun da harekete geçtiğini hissetti.

İki eliyle başını kavrayarak ve onun önünde bu kadar zayıf görünmekten utanarak, «Galiba kusacağım,» diye sızlandı.

Rick, «Umarım yardımıma gerekmeden yapabilirsin o işi. Utanma, ben arkamı dönerim,» dedi duygusuzca.

Kusarken onun hangi yana gittiğini göremedi Elsie. Bir süre sonra, mide bulantısı kesilince, titreyerek çöktü ve gözlerini denize dikti. Su artık beyaz ve köpüklü değildi, batan güneşin ışınlarıyla şarabi bir renk almıştı. Elsie, gecenin birden çökmesine şaşırmıştı.

Birden elbisesinin omuzlarına savrulduğunu hissetti. Bir çift kuvvetli el onu omuzlarından kavrayarak ayağa kaldırdı. Donuk bir tavırla Rick'e doğru döndü ve yüzünü onun göğsüne gömdü. Biraz sevecenliğe ve rahatlatılmaya ihtiyacı vardı. Ama içinde sevişme arzuları kabarmadan, ona sarılmasının mümkün olamayacağını düşünüyordu. Duygularının keşfedilmesini istemediği için birden genç adamı kendinden uzaklaştırdı.

Elbisesini giyip, kemerini sıkıca bağlarken, o-

onunla göz göze gelmemeye ve sesine soğuk bir ifade vermeye çalışarak, «Artık kendimi iyi hissediyorum, teşekkür ederim.» dedi.

«Emin misin?» diye sordu Rick.

Elsie, «Evet.» derken ona doğru kaçamak bir bakış fırlatınca, genç adamın bu kez farklı bir kıyafet giymiş olduğunu gördü. Üstünde bedenine iyice yapışan beyaz bir pantolon ve adaleli göğsünü büsbütün ortaya çıkaran pamuklu yeşil bir gömlek vardı. Bütün bu görüntü içinde yalnız alnına yapışan nemli ve karışık saçlarla, genç kadını süzen soğuk bakışlar tanıdık geliyordu Elsie'ye.

«Çok şıksın!» dedi.

Kaşlarını alaycı bir tavırla kaldıran Rick önce şöyle bir baktı, sonra hafif bir gülümsemeyle, «Bu gece seninle yemeğe çıkmayı ümit etmiştim de ondan giyindim.» dedi. «Tamarind'e gidince oradaki aşçıdan burada, Denny's de kalacağını öğrendim. Buraya gelince de Sylvester senin sahilde yüzmenden endişelendiğini söyledi.» Sonra kaşlarını çatarak sordu. «Neden tek başına sahile indin? Sylvester buradaki kıyılarda yüzmenin tehlikeli olduğunu söylemedi mi?»

«Söyledi, ama ben kendime çok güvendim. Kanada'ya döndüğümde tropikal bir adanın şahane sahilinde yüzdüğümü söyleyebilmek istedim,» diye cevap verdi.

«Geri mi dönüyorsun? Ne zaman?»

«Yarın sabahki uçakla Sint Maarten'a gidiyorum. Sylvester rezervasyonumu yaptırdı. Bu gece de burada, otelde kalacağım,» diye açıkladı Elsie.

Rick kaşlarını çatarak ona bakmaya devam etti. Derken anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve onu kolundan tuttuğu gibi otele doğru yürümeye başladılar.

Karanlık artık iyiden iyiye bastırmıştı. Dalgaların sesi daha derinden geliyor, rüzgâr palmiyeleri hışırdatıyordu. Yıldızlar gökyüzünü süslerken, otelin ışıkları da uzaktan parıldıyordu. Gece havası ılık ve yumuşaktı. Tropikal çiçeklerin kokusu her tarafı kaplamıştı.

Elsie, 'Çok romantik bir ortam,' diye düşündü. Sessizce yürürlerken, Rick'in elinin temasını hiçbir zaman unutamayacağını biliyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Otelin verandasında oturanlar mum ışığında karanlık gölgeler gibi görünüyorlardı. Bardak tıkırtıları ve mırıltılar arasında birinin gülmesi duyuldu. Elsie ve Rick merdivenlerden yukarı çıkarlarken sesler kesildi. Elsie herkesin dönüp onlara baktığını tahmin etti. Sonra içlerinden birinin sesi yükseldi. «Hey Rick, amma da hızlısın. Kızcağız buraya geleli ancak birkaç saat oldu, şimdiden elelesiniz!»

Bu sözleri anlamlı erkek gülüşmeleri takip etti. Utancından yanakları kızaran Elsie elini çekmeye çalıştı. Fakat Rick elini bu kez daha da sıkı kavradı ve hiçbir şey olmamış gibi, genç kadını da peşinden sürükleyerek ilerlemeye devam etti.

İçerisi loştu. Kenardaki barın çevresini yemekten önce içkisini yudumlayan otel müşterileri kaplamıştı. Sylvester, barın arkasında, iki genç zencinin yardımıyla içkileri hazırlıyordu. Buna rağmen bir an için işini bırakıp, Elsie'ye nasıl olduğunu sormak için, yanlarına geldi. Elsie, ona iyi olduğunu söyledi.

Rick, «İyi ki beni gönderdin. Neredeyse boğuluyordu,» diyerek lafa karıştı.

Sylvester kızgın görünmeye çalışarak, «Tek başınıza yüzmeye gitmemeniz gerektiğini söylememiş miydim küçük hanım?» dedi. «O dalgalar göründüğünden daha da tehlikelidirler. Ya boğulsaydınız? Hem benim, hem otelin, hem de Doreda'nın adını kötüye çıkartacaktınız. Lütfen bir daha bunu tekrarlamayın!» diyerek güldü.

«Olur, ham nasılsa bu son gecem,» diye cevap verdi Elsie.

«Ayrıca bu gece de burada kalmayacak,» diyerek bir kez daha söze karıştı Rick. «Durumu anlıyorsun değil mi?» diye ekledi kibarca.

Sylvester içini çekip, omuz silkerek, «Anlıyorum. Siz daha iyi bilirsiniz. Sonra görüşürüz Rick. Size de iyi geceler hanımefendi,» dedi ve yanlarından ayrıldı.

Elsie, Rick'e dönerek, «Neden bahsediyordunuz?» diye sordu. «Geceyi burada geçirmeyeceğimi nereden çıkardın?»

«Çünkü burada kalmayacaksın da ondan,» diye terslendi genç adam.

«Neden kalmamam gerektiğini hâlâ anlamış değilim,» diye söylendi Elsie.

Rick, «Çevrene bir bak. Şu bardakilere bir göz at. Ayrıca kapılarda da kilit filan olmadığını unutma. Şimdi kalmak isteyip istemediğini söyle bakalım,» dedi sinirlenerek.

Şaşıran Elsie, bardaki uzun sandalyelere tünemiş insanlara baktı. Bazısı gözlerini ona dikmiş bakıyor, bazısı da gözleriyle adeta onu soyuyordu. Genç kadın bunları düşünürken bir tanesi ona doğru yürümeye başladı. Rick koluna yapışarak onu merdivenlere doğru iteledi.

«Senin gibi kadınların kalabileceği cinsten bir yer değil burası,» dedi yavaş bir sesle. «Sylvester de bunu benim kadar biliyor.»

«Evet, ama nerede kalacağım. Bir yerlerde yatmam gerekiyor!» diye fısıldayarak cevap verdi Elsie.

«Bu konuyu akşam yemeğinde düşünürüz. Şimdi git, üstüne doğru dürüst bir şeyler giy. Williamstown'da güzel bir lokantaya gideceğiz.» Sonra alaycı bir bakışla Elsie'yi süzerek, «Senin de benim gibi şıklaşman gerekecek. Bu halinle se-

nin yanında dolaşamam. Üstünü değiştikten sonra eşyalarını da topla. Odanın numarası kaç?»

«Yirmi üç.»

«Yirmi dakika sonra gelip seni alırım.»

Elsie tekrar bardakileri gözden geçirdi, sonra Rick'e dönerek, «Burası söylediğin gibi bir yerse, sen neden geliyorsun?» diye sordu.

Rick, «İyi bir soru,» dedi gülümseyerek. «Ben buraya bir iki kadeh bir şeyler içmeye ve Sylvester ile çene çalmaya gelirim. Ayrıca buradaki insanları incelerim,» dedi. Sonra yüzündeki gülümseme kayboldu. «Ancak bana ait bir kadının burada kalmasına izin veremem. Bu nedenle sen de burada kalmayacaksın. Şimdi söylediklerimi yapacak mısın? Eşyalarını toplayıp üstünü değiştirecek misin?»

Elsie, «Evet, seninle geliyorum,» diyerek topuklarının üzerinde bir dönüş yaptı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Küçük otel odasına girince ilk işi gece giymeye uygun bir giysiyi bavuldan çıkarıp asmak oldu. Sonra da aceleyle duşa girdi. Su sıcak ve basınçlı geliyordu. Hiç değilse böylelikle üzerindeki tozdan arınmış olacaktı. Duştan çıkınca bir havluya sarındı, sonra saç kurutma makinesini çalıştırarak saçını kuruttu ve doğal dalgalarını ortaya çıkaran bir şekle soktu.

Elbisesi çok basitti. Polyester karışımı bir pamukludan yapılmıştı. Üzerinde yeşilin her tonunda çiçek ve yaprak desenleri vardı. Cömert dekolteli bu elbiseyi incecik iki askı taşıyordu. Bol büzgülü bir eteği belinde de kemeri vardı. İnce, yüksek topuklu sandeletlerini giydi, sırtına da beyaz bir ceket aldı.

Makyaj yapmak için aynaya bakana dek o gün Rick ile aralarında geçenleri düşünecek fırsatı olmamıştı. Şimdi ise aklından geçenler rujunu

sürerken elinin titremesine, dolayısıyla da rujun dudaklarının kenarına taşmasına neden oldu. İri iri açılmış gözleriyle aynada kendine bakakaldı.

Rick onu boğulmaktan kurtarınca neler olmuştu? Erkeğe dokunarak, cildini okşayarak öpüşmeye davet etmişti. Ayrıca öpüş tarzından yalnızca bu kadarla yetinemeyeceğini, çok daha fazlasını istediğini belli etmişti. Üstelik Rick kontrolü ele alıp çekilince de hiç utanmadan onun kollarına asılmış kendisini bırakmaması için yalvarmıştı.

Kendisini boğulmaktan kurtaran adama nasıl davrandığını hatırlayınca, utançla yüzünü iki eliyle örttü. Kim bilir genç adam onun hakkında neler düşünmüştü. Bir gece önceki beraber yaşama veya sevişme teklifini reddedişini hatırladıkça, Rick onunla iyice alay ediyor olmalıydı. Ellerini yavaşça yüzünden aşağı kaydırdı ve aklını karıştıran sorulara cevap bulabilecekmiş gibi aynadaki görüntüsüne baktı.

Her zamanki gibi görünüyordu. Yoksa farklı mıydı? Daha yakından bakınca kahverengi gözlerinin bir başka türlü ışıldadığını görmek onu şaşırttı. Şeftali rengindeki yanakları sağlıklı bir görüntü sergiliyordu. Her zaman bir çizgi halinde olan dudakları ise sanki daha dolgunlaşmış, her an gülümsemeye hazırmış gibi kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı. Evet, her şeye rağmen bir değişiklik vardı. Arzunun sihirli değneği ona da dokunmuştu ve bunun sonucunu Elsie bile beğenmişti.

Birden vücudu bir heyecan dalgasıyla sarsıldı. Ancak bu kez rujunu sürerken elleri titremedi. Bu değişiklikleri fark etmekte çok mu geç kalmıştı acaba? Neticede bu, Rick ile son geceси olacaktı. Eğer Rick beraber yaşama teklifini yine

lerse, kabul edip gerisine boş mu vermeliydi? Ne yapmalıydı?

Kapıya sertçe vuruldu. Aceleyle aynadan uzaklaşarak kapıyı açtı. Rick gelmişti.

«Hazır mısın?» diye sordu genç adam.

«Pek değil. Henüz eşyalarımı toparlayamadım. Gir,» diye cevap verdi Elsie.

Rick içeri girince kapıyı kapattı. Bakışlarını bir türlü Elsie'den ayıramıyordu. «Müthiş bir değişiklik! Eşyalarını toplamana yardım edeyim mi?»

«Teşekkür ederim, ben toplarım.»

Birkaç dakika sonra cipte yan yana oturuyorlardı. Rick süratle otelden uzaklaşarak anayoldan ayrılıp bir sürü küçük köyden geçen dar yola saptı. Bu yol bir yanardağın eteklerinden dolanıyordu. Rick konuşmuyordu. Elsie de bu beraberliğin her anının tadını çıkarmak istercesine sessizce oturmaktan çok mutluydu. Dorada'daki son gecesinin iyice zevkini çıkaracaktı. Kararlıydı.

Nihayet yol öbür kıyıya doğru kıvrılmaya başladı. Cip anayolda, eski tahta evlerin, on sekizinci yüzyıldan kalma ince bir zevkle inşa edilmiş ama kimi dökülen kimi de yeni restore edilmiş binaların önünden geçip ilerleyerek, artık ışıkları iyice görünen Williamstown'a girdi. Gecenin sessiz karanlığında, eski çarşıdan şehrin daha modern olan batı kesimine yöneldiler.

Rick cipi karanlık bir çıkmaz sokağa park etti ve sahile doğru yürüdü. Adanın gürültülü, rüzgârlı ve dalgalı diğer kesimine nazaran bu taraf daha sakindi. Denizin rengi de neredeyse siyaha bakıyordu. Koyun biraz açığında demir atmış olan teknelerin direklerindeki ışıklar suya yansıyordu. Daha da açıkta kocaman bir turist gemisi ışıl ışıl parlıyordu.

Plajdan, eski bir evin arkasındaki verandaya tahta merdivenlerle çıkılıyordu. Birçok masa, iyi cins örtüler, gümüş ve kristalle donatılmıştı. Saydam şamdanlara yerleştirilmiş mumlar yemek yiyen müşterilerin yüzünü hoş bir şekilde aydınlatıyordu.

Lokantanın sahibi zamanından önce saçları kırlaşmış, kocaman bir gülüşü olan, kısa, tıknaz, buğday tenli bir adamdı. Rick'i hararetle karşıladı. Genç adamın elini sıkıp hatırını sorarken Elsie, onun, İngilizce'yi yabancı bir şiveyle konuştuğunu fark etti. Adam, onları denizi ve gökyüzünde parıldayan yıldızları iyice görebilecekleri bir köşeye oturttu. Mönüleri verdikten sonra önceden bir şey içip içmeyeceklerini sordu. Elsie'nin isteği üzerine Rick, bir şişe beyaz şarap ısmarladı, patron da masalarından ayrıldı.

Rick, «Luigi, İtalya'nın Ceneviz şehrindendir. Aynı zamanda çok da iyi bir aşçıdır. Buraya geçen sene yerleşti ve bu lokantayı açtı. Dilerim İtalyan yemeklerini seversin!» diye açıklamada bulundu.

Elsie mönüyü açarken, «Bazılarını severim. Neden Dorada'ya geldi? Ben yalnızca yerli halkın burada çalışabileceğini sanıyordum,» diye cevap verdi.

«Bana kalırsa buraya gelişinin sebebi, işsizlik nedeniyle dışarıya işçi göndermek zorunda olan bir ülkenin vatandaşı olması ve de yaşamını sürdürebilmek için yatkın olduğu işi yapabilecek ortamı ancak burada bulabilmiş olmasıdır. Adada çalışan veya bir şeyler yapmaya çabalayan bir sürü Avrupalı ve Amerikalı göreceksin. Yerli halkın yapamadıklarını yapabiliyorlarsa, yabancılar da çalışabilir. Luigi'nin turistler için ilginç mönüler hazırlayabilme yeteneği var. Dorada da, bir tatil beldesi olarak turizme açılmaya çalıştı-

şı için, bu konuda katkıda bulunabilecek herkese kapısı açıktır. Luigi'nin karısı İngiliz'dir. Zannedersem aynı yaştasınız.»

Elsie, «Yaşımı nereden biliyorsun. Kaç yaşındayım?» diye onu sınamaya çalıştı.

«Bence yirmi iki veya yirmi üç civarındasın. Yanılıyor muyum?»

«Tersine, tam üstüne bastın,» dedi Elsie içini çekerek. Ardından da yüzünü buruşturarak ekledi. «Gelecek ay yirmi üç olacağım.»

«Ayın kaçında?»

«Onunda.»

Rick, «Yani Koç burcundansın. Ben ise Yay'ım,» dedi.

«Aralık mı?» diye sordu.

«Yedisi.»

«Ve...»

Rick «Ve de ne?» derken elindeki mönüyü şaşkınlıkla kenara koymuştu.

«Sen kaç yaşındasın?» diyerek bu kez sorusunu açıkladı Elsie.

«Ne fark eder?»

«Ben yaşımı söyledim. Sen de söylemezsen eşitlik olmaz.»

Rick, «Galiba otuz altı,» diye dalgınlıkla cevap verdi.

Elsie, gözlerinin nasıl parıldadığının farkına bile varmadan bir kahkaha attı. Yumuşak dudakları aralanmış, güzel dişleri ortaya çıkmıştı. «Galiba, yani emin değilsin! O nasıl söz?» diye dalga geçti.

«Doğduğum yılı bazen şaşırıyorum,» dedi Rick gülümseyerek. «Her neyse, bence yaşın hiç önemi yok. Bir insan hakkındaki hisler, onun yaşından çok daha önemlidir. Dilerim yaşımı aleyhte bir puan olarak kullanmazsın,» diye ekledi.

Elsie, bu sözlere cevap veremeden, yüzü cilalanmış gibi parıldayan genç bir garson yanlarına geldi. Elindeki şarap şişesini Rick'e gösterince Rick, 'Evet,' anlamında başını salladı. Şarap önce Rick'e ikram edildi, sonra o başını tekrar olumlu anlamda sallayınca, şişe yanlarındaki küçük bir masanın üstünde duran gümüş bir buz kovasına yerleştirildi. Garson, siparişlerini aldıktan sonra yanlarından ayrıldı.

Elsie şarabından bir yudum aldı. Şarap soğuk ve sek olduğu için içini serinletti. Boğulma olayından tamamiyle sıyrılmış hissediyordu kendisini. Yaş konusundaki saçma sapan konuşma da biraz olsun güvenini geri getirmişti. Neyse ki Rick de kendisi gibi yaştan ziyade duyguların önemine inanıyordu.

«Çok değişiksin,» dedi Rick aniden. Elsie, ona baktı. Şarap bardağını baş ve işaret parmağı arasında çevirmekte olan Rick, Elsie'nin deyimiyle kendisine, 'Profesyonel bir gözle' bakıyordu.

«Değişik mi?» diye sorarken Elsie bilinçsizce dekoltesine, pürüzsüz ve yanık cildine bakmıştı. «Elbise giydiğim için olacak,» dedi utanarak.

Rick, «Ben görüntünden değil kişiliğinden bahsediyordum,» diye mırıldandı. «Şu anki hareket tarzın seninle karşılaştığım diğer zamanlara göre çok farklı. Havaalanında yabancı çevreden ve tanımadığın kimselerden kendini korumak isteyen, dolayısıyla da sürekli savunmada olan bir halin vardı. Tamarind'de ise işvereni ve Tracy'i kızdırmak istemediğin için asabileşmiştin. Dün gece ise...» Kısa bir süre için duraklayarak elindeki bardağa dalgın gözlerle baktı ve devam etti. «Dün gece ise seninle sevişeceğimden korktun.»

Elsie aceleyle önüne baktı. Bakışlarının karşılaşmasını istemiyordu.

«Sen hep zamanını insanların aklından geçenleri okumaya çalışmakla mı geçirirsin,» dedi ko-

lümsemesi, bu kez kahkahaya dönüştü.
Rick, «Adı neydi?» diye sordu.
«Mark.»
«Ne iş yapardı?»
«Sekreter olarak çalıştığım şirketin muhasebe servisinde çalışıyordu,» diye cevap verdi Elsie.
Rick, «Hiç de sana göre bir tip değilmiş hayatım,» dedi haddini bilmeden. «Seni heyecanlandıracak bir erkeğe ihtiyacın var senin!»
«Senin gibi biri herhalde,» dedi Elsie bozularak.
«Elbette, benim gibi biri. Yani şimdi bir süre için özgür olduğun için mi mutlusun? Peki seni bağlayan neydi?»
«Başkaları için çalışmak,» dedi Elsie.
Garson bir sepet İtalyan ekmeği, bir tabak tereyağ ve salata getirmişti o sırada. Bunları masaya yerleştirdikten sonra yanlarından ayrıldı.
Birkaç dakika sessizlik içinde yemeklerini yediler. Görünmeyen hoparlörlerden müzik sesi geliyordu. Havada deniz kokusu vardı. Rick'in yüzünde parıldayan mum ışığı güneş yanığı yüzünün sert kemik yapısını daha da belirginleştiriyordu.
Ekmeğine yağ sürerken bakışları öne doğru olduğundan gözleri görülmüyordu.
Rick, gerek işi yüzünden edindiği alışkanlıkla, gerekse yaşının getirdiği tecrübelerle Elsie'nin aklından geçenleri bir bakışta doğru olarak tahmin edebiliyordu. Halbuki Elsie onu saatlerce izlese bile ne düşüncelerini, ne de duygularını keşfedebiliyordu. Genç adam hakkında yalnızca onun söyledikleri ve yaptıklarıyla bir yargıya varabiliyordu. Üstelik de bu yargılar, ona olan duyguları yüzünden her an değişebiliyordu.
Rick aniden başını kaldırdı ve alaycı gülümsemesiyle, «Gözlerini dikmek sırası sana geldi,» ko-

nuyu saptırarak.
Rick, «Yaptığım işin bir kısmı ve gereği olarak insanları gözlerim,» diye cevap verdi soğuk bir tavırla. «Sana daha önceki karşılaşmalarımızdan farklı olduğunu söylediğim zaman gözlemde bulunmuyordum. Gerçekten de bir fark var. Daha henüz bugün işten kovulmana ve de boğulma tehlikesi geçirmiş olmana rağmen hayli gevşemiş görünüyorsun.» Sonra gözlerini kısarak sözünün sonunu getirdi. «Neredeyse mutlu görünüyorsun diyeceğim geliyor.»
Elsie'nin içinden, 'Seninle birlikte olduğum için mutluyum,' demek geldi, ama kendini tuttu. Şarabından bir yudum daha aldı, sonra bardakla oynamaya başladı.
«Bir süre için özgürüm de ondan,» diye cevap verdi. Sonra, «Keşke öğleden sonraki aksilik olmasaydı. Dalgalarla oynaşmak hoşuma gidiyordu. Artık bir daha böyle bir yerde yüzmeye cesaret edemem,» diye devam etti.
Rick, «Buna benzer bir olay da düğün gecende olanlar yüzünden seninle sevişmeme izin vermemendir,» diyerek konuyu istediği yöne çekti ve şarap şişesini alarak bardakları bir kez daha doldurdu. «Bundan sonraki hayat görüşün, 'Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer,' mi olacak? Hayat arkadaşı olarak seçtiğin kimse yaşamında seni düş kırıklığına uğrattığı için, yaşamının geri kalan kısmını sevmeden ve sevilmeden mi geçireceksin?»
«Düş kırıklığına uğradığımı nereden biliyorsun?» Bu sözler elinde olmadan dudaklarından dökülmüştü. Sözünün geri kalan kısmını yuttu ve kızararak genç adama baktı. Rick ise onu gü... avlamış olmanın verdiği keyifle sırıttı. «Bu konuyu tartışmak istemediğimi dün gece de söylemiştim,» dedi Elsie soğukça. Genç adamın gü-

di. Elsie hemen gözlerini kaçırdı ve tabağına baktı. «Tamarind'de seni kapıya neden koyduklarını anlatacak mısın? Dün gece yüzünden mi?» diye sordu genç adam.

Elsie demindi bakışının nedeni sorulmadığı için rahatlayarak, «Kısmen,» diye cevap verdi. «Girdiğimde Tracy beni bekliyordu. Cipi görünce, beni eve senin getirdiğini anladı.»

«Ee, tepkisi ne oldu?» diye sorduğunda kaşları çatılmıştı Rick'in.

«Biraz düşmanca davrandı. Israrla Mrs. Alden'a nerede olduğumu ve neden geciktiğimi açıklamamı istedi. Bernice'ın, benim yüzümden, neredeyse kalp krizi geçirdiğini söyledi.»

«Gerçekten böyle bir şey var mıydı?»

«O anda değil ,ama Bernice yataktaydı ve hiç de iyi görünmüyordu. Barakada kilitli kaldığımı anlatınca Tracy alay etti ve bunun ancak ucuz romanlarda bulunabilecek cinsten bir hikâye olduğunu söyledi. Zaten Mrs. Alden'a bana yaptığı teklifi anlatmıştı bile. Öğleden sonramı sana poz vererek ve de... sevişerek geçirdiğimizi ima etti. Bu yüzden, gecenin o saatinde beni Tamarind'e getiren sen olmuşsun.»

«Mrs. Alden hanginize inandı?»

«Kafası karışmışa benziyordu, üstelik çok da yorgundu. Bir ara nefesi kesildi, Tracy de beni odadan kovdu. Bu sabah kalkınca Mrs. Alden'ın bir kalp krizi geçirmiş olduğunu öğrendim, ama gidip onu görmeme izin vermediler.»

«Senin işine kim son verdi? Tracy mi?»

«Hayır. Clarke Alden.»

«O da mı Tamarind'de?» Rick'in suratı asıldı. «Ne zaman gelmiş?»

«Bu sabah. Karısı ve birkaç misafiriyle birlikte geldi. Bernice, Florida'da bir hastanede bakıma alınacağı için bana ihtiyaçları kalmadığını söy-

ledi. Ayrıca zaten Bernice'ın beni işe almasına o zaman da karşı çıktığını söyledi. Sözüm ona Bernice'ın arada bir kafası iyi işlemezmiş, böyle bir dönemde de beni işe almışmış.» Bernice'ın bahsi geçince Elsie duygulanmış, sesi hafifçe titremeye başlamıştı. Masada öne doğru eğilerek, «Hafızasında hiçbir şey yok. Gayet aklı başında bir hanımefendidir. Clarke Alden'ın bu durumu bahane ederek onu bir huzur evine kapatıp, kadını mutsuz etmesinden çok korkuyorum...» dedi.

Elsie'nin duyguları ağır basmış, sözünü bitiremeden mendil aramak zorunda kalmıştı. Rick ona yarı alaycı, yarı sevecen gözlerle baktı.

«Yufka yürekli sulu göz! Bari Clarke paranı verdi mi?»

«İki yüz elli Amerikan doları verdi sadece. Sözde başka parası yokmuş. Çek de vermek istemedi.»

Rick, «Adi pinti! Herhalde bundan başka paran da yoktur, değil mi?» diye söylendi kızgınlıkla.

«Evet, ama bu kadarı da dönmeme yetebilir. Sint Maarten'dan Florida'ya uçakla, oradan da eve otobüsle gideceğim.»

«Elimden geldiğince, senin burada kalmanı sağlayacağım. Hiç değilse elli kadar skeç, birkaç tane yağlıboya resmini yapmadan Dorada'dan ayrılmana izin vermem,» dedi Rick.

Garson tekrar göründü. Elsie dudaklarından neredeyse dökülecek sözleri yutmak zorunda kaldı. Adam önlerindeki boş tabakları alarak Ceneviz spesiyalitesi olan yemeklerini koydu. Ayrılmadan önce yeni bir şişe şarap açtı ve bardaklarındaki şarabı tazeledi. Yine birkaç dakika sessizlik içinde yediler.

«Ken Alden'da babasıyla geldi mi?» diye sordu

Rick.

«Herhalde, ama ben görmedim. Zaten Clarke'dan başka kimseyle karşılaşmadım. Tracy bir gece önce... olanları anlatmış. Durumdan pek hoşlanmışa benzemiyordu. Hiç tanıştınız mı?»

«Değirmene ilk yerleştiğimde, orayı işgal ettiğimi, bu nedenle de hemen gitmem gerektiğini söylemeye geldi.»

«Peki sen ne yaptın?»

«Defolmasını söyledim.» Yüzünü şeytanca bir gülümseme sapladı. «Çekti gitti tabii. Daha sonra Williamstown'daki yetkililere beni şikâyet ettiğini duydum. 'Greville topraklarında bir işgalci,' diye söz etmiş benden. O toprakların bana miras kalmış olduğunu söylediklerinde suratının aldığı şekli görmek isterdim doğrusu!» Yüzü asıldı. «Bu tür zorbalarla kaybedecek zamanım yok benim,» diye ekledi.

Elsie, «Ama Tamarind'de oturan ataların köle çalıştırırlardı, unutma!» diye bir hatırlatmada bulundu.

Rick, «Robert Greville köleliğe son veren, kölelerine özgürlüklerini bağışlayan ilk insanlardan biriydi,» dedi sinirli bir ifadeyle. «Zaten benim demek istediğim o değildi. Aldenlar gibi milyonlarla kazanıp, işçilere aşırı düşük ücretler ödeyen, kârlarını paylaşmaktan kaçınan kimselerden hoşlanmadığımı belirtmek istemiştim. Onun için de Aldenlarla ne kadar az ilişkim olursa o kadar iyi. Benim tipim değiller.»

«Tracy ile aran iyi gibi görünüyordu?»

Rick, Elsie'ye azarlayan gözlerle bir süre baktı.

«Sen durumları karıştırıyorsun... Daha ziyade Tracy benimle iyi geçinmeye çalışıyor! Adi bir sokak kadınından farksızdır o. Şimdi de kocası burada karıştırdığı haltları öğrenecek, onu boşayacak diye ödü patlıyor. Galiba birisi benimle

ilişkisi olduğunu söylemiş. Kanımca senin eski işverenin olacak. Haklı mıyım? Hiç Tracy ile benden söz etti mi?»

Elsie istemeye istemeye, «Evet,» diye onaylamak zorunda kaldı. Tracy'nin bir gece önce ona ve Bernice'a karşı olan davranışlarındaki farkı hatırlamıştı birden. Kaşlarını çattı. «İlk geldiğim gün Mrs. Alden, Tracy'nin sana olan zaafından bahsetmişti. Senin için de, 'Kötü namlı ressam,' sözünü kullanmıştı.»

Rick'in yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Yüzünü önce alaylı bir ifade bürüdü, sonra da her zamankinden daha sert bir şekilde, «Zaaf kelimesi çok hafif kaçıyor. Sülük gibi yapışıyordu. Üzerimden bir türlü silkeleyemedim,» diye söylendi.

«O zaman, ilişkiniz oldu demek ki?»

«Hayır, ilişkimiz filan olmadı. Bir kadınla beraber olacaksam onu kendim tavlamak veya baştan çıkarmak isterim.» Masadan Elsie'ye doğru eğildiğinde, gözlerindeki ifade yumuşamıştı. «Ayrıca kadının beni tek yönlü cezbetmesi yeterli değil,» diye mırıldandı. «Tracy'de beni çekecek hiçbir şey bulamıyorum. Boş kafalı sürtüğün tekidir o,» dedi.

«Aslında ona acıyorum. Ken ile olan evliliğinde çok mutsuz,» diye fikrini belirtti Elsie.

«Bu konuda kendinden başkasını suçlayamaz. Para için evlenmeseydi. Şimdi de boşanmamak için açık vermemeye çalışıyor. Bu nedenle kocası gelir gelmez tutumunu tümüyle değiştirdi.»

Elsie, Tracy ile ilgili düşüncelerini açıklığa kavuşturmak istercesine, «İlk başlarda gayet arkadaşça davrandı. Anlayamadığım dün gece neden düşmanca bir tavır takındığı. Dün gece Bernice'ın önünde beni çok güç duruma düşürdü. Sonra da bu sabah kayınpederine geceyi seninle geçir-

diğimi söylemiş. Sence?..» diye sordu ve sözünü yarıda keserek Rick'e baktı. Rick bu bakışı gözlerinde alaycı bir parıltıyla karşıladı.

«Yavaş yavaş uyanıyorsun. Seni kalkan olarak kullandı. Açıklarını örtmekten bahsediyorduk ya... Ayrıca sanırım biraz da dün gece değirmene gelmiş olmanı kıskandı. Onu hiç davet etmemiştim. Onun elde edemediği bazı şeyleri sen elde ettin. Üstelik de senden poz vermeni istedim, halbuki o bu işi yapmaya can atıyordu.» Bunları boşalmış şarap kadehi ile oynarken söylemişti Rick. Tekrar Elsie'ye bakıp, «Aslına bakarsan seni kullanarak, beni kocasının gazabından kurtarmış olmasına memnun olmadım değil. Boşanma davasında yem olarak kullanılmak istemezdim. Ama yine de sana üzüntü kaynağı olduğu için ve de işinden olduğun için üzgünüm,» dedi. Kadehindeki son yudumu içip, bardağı yerine bıraktı. «Kanada'ya hemen dönmen şart mı?» diye sordu.

«Başka nereye gidebilirim ki?»

«Burada kalabilirsin.»

Elsie, «Daha fazla kalacak param yok. Yapabileceğim tek iş de sekreterlik. Onu yerli halk da yapabilir. Böylelikle iş bulma şansım kalmıyor,» diye cevap verdi.

Rick, «Benim için çalışabilirsin. Dün sana teklif ettiğim iş var ya, onu hiçbir yerli başaramaz. Teklifim hâlâ geçerli. Bugün de Tamarind'e uğrama nedenim buydu. Amacım seni akşam yemeğine çıkartıp, iş konuşmaktı. Biraz baskı ile seni ikna edebileceğimi düşündüm. Hâlâ da ümitliyim,» diyerek teklifini yineledi.

Elsie, «Poz vermesini beceremem,» diye cevap verdi.

«Yarından başlayarak öğrenirsin.»

«Ama yarın sabah Sint Maarten'e gidiyorum,»

dediğinde Elsie'nin sesi eskisi kadar kararlı çıkmıyordu.

«Sen üstünü değiştirirken, Sylvester'ın yapmış olduğu rezervasyonu iptal ettim,» dedi Rick. Onu oldu bittiye getirmişti.

«Bunu yapmaya hakkın yoktu!» Elsie'nin sesi gereğinden yüksek çıkmış, üstelik elindeki çatalı da düşürmüştü. Yan masalardakiler başlarını çevirip onlara doğru bakınca, Elsie biraz daha alçak bir tonda, «Hayatımı planlamaya hiçbir hakkın yok,» diye çıkıştı.

Rick bardaklarına şarap doldururken, «Bal gibi de var. Hayatını bana borçlusun. Seni iki kez kurtardım, hem denizde, hem de karada...» diye hatırlatmada bulundu.

Elsie kızgınlıkla, «O çocuklar orada olduğumu söylemeselerdi nereden bilecektin durumumu?» diye sordu. «Eğer hayatımı birilerine borçluysam, onlara borçluyum,» diye ekledi.

«Bu öğleden sonra da seni boğulmaktan kurtardım,» diye devam etti Rick.

«Sylvester sahilde yüzdüğümü söylemeseydi bunu da bilemeyecektin ve...»

Rick, «Bugüne kadar hayatını bensiz nasıl devam ettirebildiğine şaşıp duruyorum. Çok çılgınsın!» dedi Elsie'yi kızdırmayı sürdürerek.

«Pekâlâ da başardım,» diye kızgınlıkla cevap veren Elsie, çenesini de havaya kaldırmıştı.

«Evet, ama çok başarılı olduğun söylenemez!» Sonra sevimsiz bir tavırla, «Hayatını bana borçlusun. Bu nedenle birtakım planlar yapma hakkını kendimde görüyorum. Bir süre daha kalıp bana poz vereceksin. Sabahları dokuz ile on iki arası çalışacaksın, öğleden sonraları sana ait. İstediğini yapabilirsin. İstersen buna ücretli tatil de diyebilirsin,» dediğinde sesinde otoriter bir hava vardı.

Elsie, «Bu ne kadar sürecek?» diye sordu şaşkınlıkla. Aslında artık teklifi kabul etmek için içinde kuvvetli bir arzu duyuyordu.

«Sen yeter derecede çizdiğime karar verinceye kadar,» diye bir cevap aldı.

«Ama hiç işine de yaramayabilirim...» Sesi artık çok zayıf çıkıyordu.

«Hâlâ çıplak poz vermenin ahlaksız bir hareket olduğunu mu düşünüyorsun?» diye sordu Rick.

«Galiba,» diye mırıldandı Elsie.

«Fakat sandığın gibi değil. Profesyonel ressamlar için sürekli poz veren bir sürü hem erkek hem de kadın manken var. Şekil çizmeyi öğrenmek isteyen her sanatçının eğitim sürecinin bir kısmında mutlaka poz veren canlı modeller bulunur. Ressamın ve poz veren kişinin doğasında ahlaksızlık yoksa, bu işin hiçbir kötü yönü yoktur. Sen ahlaksız mısın?»

«Elbette değilim!» dedi Elsie alıngan bir şekilde.

«O zaman benim ahlaksız olduğumu söylemeye çalışıyorsun!»

«Hayır.»

Rick, «Evet, bana poz veren her kadının dişiliğinden yararlandığımı söylemeye çalışıyorsun,» derken öyle bir kahkaha savurdu ki diğer masalar yine onlarla ilgilendiler. «Eğer tahmin ettiğin gibi olsaydı bugün bu kadar sağlıklı olabilir miydim? Sen beni ne sanıyorsun?»

«Hiçbir şekilde ahlaksız olduğunu söylemedim,» dedi Elsie fısıltıyla. «Nasıl böyle şeyler söyleyebiliyorsun? Bu konuyu kapatsak artık.»

«Kızdığın zaman çok güzelleşiyorsun. Kızarmış yanaklar, parlayan gözler çok yakışıyor sana. Seni biraz daha sık kızdırmalıyım,» dedi Rick. «Ama isteyerek veya istemeyerek, bana poz ver-

diğin sürece senden istifade edeceğimi ima ettin. Şimdi önümüzdeki birkaç gün içinde, sana ilgimin tamamiyle sanatsal açıdan olduğunu kanıtlayacağım. Senin resmini çizmek istememin nedeni ilerde gerçekleştirmeyi düşündüğüm bir heykelde onu malzeme olarak kullanmaktı.»

«Ama... ama dün gece yatmamızı teklif etmiştin,» diyen Elsie yan masaya kaçamak bir bakış fırlattı. Sonra fısıltıyla, «Bu konuyu başka bir yerde konuşsak olmaz mı?» dedi.

«Olur, ama henüz tatlı bir şey yemedik. Evet, itiraf etmeliyim ki dün gece bazı şeyler kontrolümden çıktı. Benden neden korktuğunu bilmek istiyordum.» Tekrar Elsie'ye baktığında dudaklarındaki gülümseme kaybolmuştu. Gözlerinde neredeyse üzgün denebilecek bir ifade vardı. Zor duyulabilecek bir sesle, «Gel benim için poz ver. Sana söz veriyorum, sen istemediğin sürece sana elimi bile sürmeyeceğim. Bitirince hem cebinde daha fazla paran olmuş olacak, hem de istediğin zaman buradan ayrılmakta özgür olacaksın,» dedi.

Elsie şarabını yudumladı. İçtikçe gevşediğini, kendisini baskı altında tutan duygulardan kısmen de olsa, arındığını hissediyordu. Rick'e tekrar baktığında onu bir ara görmüş olduğu gözlerle gördü yine. Sanki karşısında bir maceraperestten ziyade, hayat tecrübeleri altın renkli yüzüne kazınmış, yeşil gözlü bir tanrı vardı. Bu tanrı onu iki kez ölümden kurtarmış, öpücükleri ve elleriyle en mahrem duygularını kamçılayabilmişti. Şimdi bir kez daha Elsie'den onunla kalmasını istiyordu ve artık Elsie'nin önünde hiçbir engel yoktu. İstediğini yapmakta, gönlü çekerse onu sevmekte, serbestti.

Garsonun boş tabakları toplamaya gelmiş olduğunun farkına vardı. Adam, yemek üstüne

tatlı isteyip istemediklerini sordu. Elsie kremalı çilek ısmarladı. Rick kahveyle yetinmişti. Garson yanlarından ayrıldı. Bir an için göz göze geldiler.

«Kalacaksın değil mi? Kalmanı istiyorum,» dedi Rick yavaşça.

Her zamanki gibi Elsie'nin duygularını doğru anlayabilmişti. Bu dünya güzeli tropikal adada bir süre daha kalmak istiyordu genç kadın. Evine dönecek olsa karşılaşacağı manzarayı düşündü; sisli, gri sokaklar ve dondurucu bir rüzgâr. Yeni bir iş aramanın nasıl olacağını düşündü. Bir yığın ifadesiz yüzlü kadın ve erkeğin sorularına cevap vermek hiç cazip gelmiyordu doğrusu. Arkadaşı Kathy ise yanık tenli bir çapkınla cennet gibi bir adada böyle bir macerayı teptiği için onunla alay edecekti. Elsie henüz eve dönmek istemiyordu, ama kalırsa Rick'in onu üzmesinden korkuyordu.

«Bir süre denesem?» diye teklifte bulundu.

«Ne demek istiyorsun?»

«Örneğin yarın ve öbür gün poz vermeyi deneyeyim... Belki de beni beğenmezsin. O zaman bana söylersin, ben de giderim. Veya ben bu dönem zarfında gevşeyemez, kendimi hâlâ huzursuz hissedersem, o zaman beni bırakacağına söz ver. Böyle bir anlaşmaya razı mısın?»

Rick, ona tekrar baktığında kızgınlıkla gözlerini kısmış, kaşlarını çatmıştı. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

«Sen de diğer kadınlar gibi, işine gelince sonuna kadar dayatabiliyorsun değil mi? Sana en azından iki hafta için ihtiyacım varken, iki gün teklif ediyorsun.» Hırsla bardağından iki yudum aldı, sonra, «Pekâlâ,» dedi. «İki günlük bir deneme bile hiç yoktan iyidir. Nasılsa elimde birkaç çizim var, şartını kabul etmemin nedeni de bu

zaten. Öbür gün durumu tekrar gözden geçiririz.» Genç adam bu sözleri söyledikten sonra ayağa kalktı. «Birkaç dakika için bana izin ver, çoktandır görmediğim biri geldi. Onunla konuşmak istiyorum.»

Rick masaların arasından dolanarak kanatları açık Fransız tipi pencereli kapılardan geçerek verandaya çıktı. Elsie huzursuzlukla onun gidişini seyretti. İki günlük tekliften hoşlanmışa benzemiyordu, ama neden? Elsie özgürlüğünü kanıtlamaya çalışmıştı veya kendisine öyle gelmişti. Onu iki kere kurtardığı için Rick'in kendi hayatını denetleyebileceğine inanmasını istemiyordu.

Yanı başında, «Merhaba, adım Joan Blanco,» diyen yumuşak, İngiliz şivesiyle konuşan bir ses duyunca başını kaldırdı. Açık tenli bir kadın masanın yanında ayakta duruyordu. Uzun kahverengi saçlarını arkasında bir kurdeleyle bağlamış, içinde kremalı çilek ve kahve bulunan bir tepsiyi elinde taşıyordu. Tepsiyi masaya bıraktı, çilekleri Elsie'nin önüne yerleştirdikten sonra, Rick'in sandalyesine yerleşti. «Luigi, Rick'in, Kanadalı bir arkadaşını getirdiğini söyleyince, tanışabilmek için servisi ben yapmaya karar verdim. Rick'le öbür odada karşılaştık. Bir şeylere kızmış görünüyordu.» Joan'ın parıldayan gri gözleri merakla Elsie'ninkilere dikildi. «Nedenini biliyor musun?»

«Galiba söylediğim bir şeye kızdı. Adım Elsie Stevens,» dedi genç kadın açık vermemeye çalışarak.

«Memnun oldum,» derken, Joan gülümsüyordu. «Ne dedin?»

«Ona, deneme mahiyetinde, iki gün poz verebileceğimi söyledim. Şimdiye kadar bu işi hiç yapmadım. Hoşlanmayabilirim veya becereme-

yebilirim. Deneyeceğimi söyleyince memnun olacağını düşünmüştüm, kızacağı hiç aklıma gelmemişti.»

«Bence de kızmaması gerekirdi. Birkaç zamandır uygun bir model aradığını biliyorum. Aslında ben de poz verebilirdim, ama Luigi'nin bu işten hoşlanmayacağını biliyorum. İngiltere'de akademideyken, fazladan birkaç kuruş kazanabilmek için bir kez modellik yapmıştım. Biliyor musun, saatlerce kımıldamadan durmak veya oturmak hem çok zor hem de çok sıkıcı bir iştir,» diye fikrini belirtti.

«Sen de ressam mısın?»

«Aslında resim öğretmeniyim. Ders verdiğim okulun İtalya'ya tertiplediği bir tur sırasında Luigi ile tanıştık. Şimdi mutlu bir eş ve de anneyim. Ne kadar zamandır buradasın Elsie?» diye sordu Joan.

«Aşağı yukarı iki hafta oluyor,» dedikten sonra, Elsie çileklerini yemeye başladı. Çileğin hafif burukluğunu krema ile gidermeye çalışıyordu.

Joan, «Tatile mi geldin?» diye tekrar sordu.

«Hayır, Tamarind'de Mrs. Alden için çalışmaya geldim, ama bugün kendisi hastalandı, beni de kapıya koydular,» diye durumunu özetledi Elsie.

Joan, «Ne kadar ayıp!» diyerek onu teselli etmeye çalıştı. «Ama Rick hemen imdadına yetişti ve sana iş teklifinde bulundu değil mi?» diye ekledi neşeyle. «O her zaman öyledir. Daima birilerine yardım eder. Geçen yıl buraya ilk taşındığımızda o olmasaydı ne yapardık bilemiyorum. Her şey ters gitti. Lokantayı aralık başında açmayı tasarlamıştık, ama hiçbir şey hazır değildi. Ceneviz'den gönderilmesi gereken mobilya, yer seramikleri, resimler, hiçbir şey zamanında buraya varmadı. Bir süre sonra onların Afrika'

da bir yerlere gönderilmiş olduğunu öğrendik. Hâlâ da gelmelerini bekliyoruz!»

«Ne yaptın?» diye sordu Elsie.

Joan, «Ben mi?» derken muntazam kaşlarını havaya kaldırmıştı. «Yapabileceğim fazla bir şey yoktu,» diyerek eliyle karnında bir yuvarlak çizdi. «Hamileliğimin dokuzuncu ayında, ördekler gibi paytak paytak bir o yana bir bu yana yalpa vurmaktan başka hiçbir işe yaramıyordum. Rick olmasaydı, Luigi her şeyden vazgeçip Ceneviz'e dönebilirdi. Ama Rick, onu ikna etti ve bir hafta boyunca geceli gündüzlü çalışarak girişin, barın ve lokantanın duvarlarını İtalyan manzaralarıyla doldurdu. Böylece burası da hoş bir hava kazandı. Ayrıca işçilerin bir kısmına fazla mesai yaptırarak mutfağı kurdurttu. Sonra da yerli halktan hizmet edecek bir ekip toparladı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi zamanım gelince beni hastaneye götürdü ve bebek doğana kadar başımda bekledi.» Joan gülerek başını salladı. «Luigi bir koca ve baba olarak görevini yerine getiremeyecek kadar heyecanlıydı!»

«Peki barı zamanında açabildiniz mi burayı?»

Joan, «Pek değil. Birkaç gün geciktik,» diye cevap verirken diğer yemek salonuna baktı. «Rick'in dönmek için acelesi yok galiba!» dedi ve tekrar Elsie'ye dönerek, «Nerede ve nasıl tanıştığınızı anlat,» dedi.

Elsie ona Sint Maarten'deki karşılaşmalarını, sonra da Dorada'daki görüşmelerini anlattı, ama kurtarılma ve Tracy Alden hikâyelerine hiç değinmedi.

«Dilerim deneme süren başarılı geçer de Dorada'da bir süre daha kalabilirsin. Rick'in iniş çıkışlarına aldırma. Neticede o bir sanatkâr. Biliyorsun böyleleri değişken huylu olurlar.» Sonra yüzüne komik bir anlam vererek, «Ressamlar ve

aşçılar birbirlerine çok benzerler. Bir an mutlu bir an karamsar olurlar.» dedi. Elsie'ye soru dolu gözlerle bakarak, «Yeni tanıştığınıza göre onun hakkında fazla bir şey bilmiyorsundur,» diye ekledi.

«Pek sayılmaz,» diye cevap verdi Elsie.

«Onun için pek kolay olmamış. Luigi'ye anlattığına göre babası öldükten sonra o kadar güç durumda kalmıştı ki resim öğrenimini tamamlayabilmek için madencilik gibi en ağır işlerde çalışmak zorunda kalmış. Birkaç yıl Meksika'da Pablo Casada'nın öğrencisi olmuş, sonra onun tek kızı ile evlenmiş.»

«Gerçekten mi? Nereden biliyorsun?» diye sorarken Elsie'nin yüzü şaşkın bir ifadeye bürünmüştü.

«Bir Amerikan sanat mecmuasında okudum. Burada okunmuş kitap ve mecmua satan bir dükkân var. Bu bahsettiğim yazı, birkaç yıl önce Rick'in Amerika'da ilk sergisi açıldıktan sonra çıkmış. Ona poz verdiğin süre boyunca nerede kalacaksın?»

«Değirmende kalmaktan bahsetti, ama belki de başka bir yerde kalırım,» diye lafı ağzında geveledi Elsie.

Joan ayağa kalkarak, neşeli bir havada, «Tanıştığımıza memnun oldum.» dedi. Rick masaya yaklaşmıştı. Joan, «Kahvenle bir içki ister misin, tabii müesseseden?» diyerek ona döndü.

«Hayır, teşekkür ederim,» diyen Rick, Joan'a baktıktan sonra Elsie'ye döndü ve kaşlarını çatarak, «Esaslı dedikodu yaptınız galiba,» dedi.

Joan, «Kendimi tanıttım ve bilmediği konularda Elsie'yi biraz aydınlattım.» diye tatlılıkla cevap verdi.

Rick, «Garsona hesabı getirmesini söyleyebilirsin. Kalkma saatimiz geldi.» dedi kibarca.

«Peki,» diyerek Elsie'ye göz kırpan Joan, «Williamstown'a gelince beni ara,» diye ekledi.

Joan yanlarından ayrıldı. Genç garson hesabı getirdi. Rick parayı ödedi ve bahşiş bıraktı. Plaja inen merdivenlerden cipe doğru yürüdüler.

Cip şehrin merkezinden geçerken, Elsie, «Poz verdiğim sürece değirmende kalmasam daha iyi olur,» diyerek sessizliği bozdu. «Başka bir yerde kalmayı tercih ederim.»

«Nerede?»

«Denny's'den başka oteller vardır herhalde?»

«Evet, bir sürü eski çiftliği restore ederek lüks otellere çevirdiler. Onlarda kalmaya paran yetmez. Üstelik de gidiş gelişde kıymetli zamanımı harcamak istemem,» diye cevap verdi. «Benimle değirmende kalmanın sakıncası nedir, öğrenebilir miyim?»

«Herkes... beraber yaşıyoruz zannedecek,» diye kekeledi Elsie.

Rick vites değiştirirken bir küfür savurdu.

«Hâlâ etrafın ne diyeceğini mi düşünüyorsun?» dedi kızgınlıkla. «Kim ne isterse düşünsün, benim umurumda bile değil.» Sonra duraklayarak, «Merak etme odada tek başına kalacaksın. Ben aşağıda divanda yatacağım. Seni uyarıyorum, sabahın köründe kalkacaksın. Üstelik iki gün sonra vazgeçme ihtimalin olduğu için daha uzun bir süre poz vermek zorunda kalacaksın. Sabahları üç yerine dört saat, akşamüstleri de birkaç saat poz vereceksin!»

Yine ortalığa sessizlik çöktü. Joan'un söylediklerinden sonra Elsie'yi hüzün kaplamış, mutluluğu uçup gitmişti. Gecenin kadife gibi okşayıcı havası, Rick ile başbaşa kalmaları, hiçbir şey onu zevk vermiyordu. Aralarına sanki görünmez bir duvar örülmüştü. Başka türlü bir insan olsaydı ve bu kadar tutucu bir yaradılışı olmasaydı,

Rick'e evliliğini, karısının neden yanında olmadığını sorabilirdi belki de.

Ne var ki konuyu açacak gücü yoktu. Yapabildiği tek şey kabuğuna çekilip soğuk bir tavır takınmaktı. Aynı havayı yalnızca iki gün için bu işi deneyebileceğini söylediği andan itibaren Rick'de de sezmişti. Ağzından bir kere böyle bir söz aldıktan sonra ısrar etmek zahmetine katlanmayı gereksiz gören bir tavıra girmişti. Elsie'ye olan ilgisi ve dikkati azalmıştı. Bunu da kendi kendine itiraf etmek Elsie'nin gücüne gidiyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Elsie ayak parmaklarının uyuşma derecesini anlayabilmek için, öne ve arkaya doğru büktü. Üzerine bir sürü yastığın yığıldığı, yeşil örtüyle kaplı, kauçuk şilteli bir divanın üzerine uzanmıştı. Şilte, alçak, tahtadan yapılmış bir kasa üzerine yerleştirilmişti. Tahta kasanın bir yanında iki çelik direğe tutturulmuş, hareket ettirilebilir cinsten lambalar vardı. Bu lambalardan yansıyan mavimtırak ışık vücudunun kıvrımlarını daha da belirginleştiriyordu. Bir dirseği kabarık bir yastığa dayanmış, sağ elini başına destek yaparak poz vermişti. Bacakları hafifçe öne doğru kıvrılmıştı. Önünde, daha küçük bir minderin üzerinde, sözüm ona okumakta olduğu bir kitap açık olarak duruyordu.

Rick'e poz verdiği ikinci gündü bu. Panjurlar örtülmüş olduğu için şeker değirmeninin içersi karanlıktı. Havasızlıktan bunalmaya başlayan Elsie'nin çıplak teni terden parlamaya başlamıştı. Aynı pozda, kımıldamadan, en çok yirmi dakika kalması gerekiyordu. Şimdi de sürenin sonunu hatırlatacak çalar saatin bir an evvel çalmasını bekliyordu.

Rick'i, kocaman ressam sehpasının arkasında kaldığı için göremiyordu, ama nasıl göründüğünü tahmin edebiliyordu. Herhalde üzerinde paçaları kesilip şort yapılmış bir blucin vardı. Önündeki resme vurduğu her fırça darbesinden önce yeşil gözleriyle yarattığı şekli iyice inceliyordu.

Dün deneme süresinin ilk günüydü ve Elsie ne-

nerdeyse vermiş olduğu sözü tutamayacaktı. Rick onu sabah erkenden uyandırmış, kahvesini ve kahvaltısını tepsiyle yatağına getirmişti. Elsie'nin kahvaltı ettikten sonra, üzerinde yalnızca sabahlığıyla, bir an önce stüdyoya gelmesini emretmişti. Genç adamın takındığı soğuk tavrın nedenini hâlâ anlayamayan Elsie, kahvaltısını ettikten sonra, istemeyerek yatak odasından çıkıp aşağıya, stüdyoya inmişti.

«Sabahı, seni hareket halinde gösteren birkaç taslak çizerek geçirmeyi düşünüyorum. Onun için elinden geldiği kadar doğal davranmaya çalış. Bu divanın yatak olduğunu varsay ve sabah uyandığında yaptığın hareketleri tekrarla. Örneğin, önce gerinebilir, yatakta oturabilir, sonra da kalkıp dolabından elbiseni alıyormuş gibi yapabilirsin,» demişti.

Elsie, onun ressam sehpasının gerisindeki yüksek tabureye oturmasını beklemişti. Sehpaya kocaman bir çizim tahtası, ona da bir sürü boş beyaz kâğıt tutturulmuştu.

«Haydi, divana otur ve üzerindekileri çıkart,» diye bağırmıştı Rick, Elsie'ye bakarak.

«Ö... ö... özür dilerim, yapamayacağım,» diye kekeleyen genç kadın, yukarı kata çıkan merdivenlere doğru atılmıştı. Rick dişlerinin arasından bir şeyler homurdanarak, sandalyesinden inmiş, onun önüne geçmişti.

«İki gün kalmaya söz verdin. Şimdi sözünü yerine getireceksin. Arkanı dön ve burada olmadığımı varsay. Sonra da divana doğru yürü ve üzerindekini çıkart.»

Elsie birkaç saniye için duraklamış, gözlerini ona dikmiş, bir yandan da merdivenlere doğru nasıl bir ikinci hamle yapabileceğini düşünmüştü.

«Yapma,» diye fısıldamıştı Rick. «Seni tek ko-

lumla bile yakalayabilirim. Ama sana dokunmak zorunda kalırsam neler olabileceğini pekâlâ biliyorsun. Kontrolümü kaybetmeme neden olma. Kendimi kaybedebilirim, o zaman da benden nefret etmen için birçok neden doğabilir,» demişti.

Elsie, gözleri hâlâ ona dikili, birkaç adım gerilemiş, Rick de taburesine dönmüştü. Elsie gözlerinin ucuyla onun sandalyesine yerleşmesini beklemişti. Rick sehpanın üzerinde bir şeyler ayarlamak için eğildiğinde yüzü tahtanın arkasında kalmıştı. O anda tekrar merdivenlere doğru koşabilirdi.

Ama merdivenlere doğru koşmamış, divana doğru yürümüştü. Divana vardığında omzunun üzerinden arkasına bakmış, Rick'in sehpanın arkasında kaybolmuş olduğunu görmüştü. Yavaş yavaş sabahlığının kemerini çözmüş ve onu omuzlarından aşağıya, yere kaydırmıştı.

Bu kadar az tanıdığı bir erkeğin önünde çıplak kalmaya nasıl cesaret edebildiğine şaşarak donup kalmış, onun bir şeyler söylemesini beklemişti. Üzerindekileri çıkartırken, kolları önce öne, sonra da aşağıya doğru uzanmış, bir bacağı hafifçe önde, görmeyen gözlerle ışığın arkasındaki karanlığa bakakalmıştı. Bu pozisyonda nasıl donup kalmış olduğunu sonradan, Rick'in yaptığı taslaklara baktığında fark etmişti.

Rick hiçbir şey söylememiş, sonunda Elsie, kendiliğinden, ona daha önce söylenenleri yapmak zorunda kalmıştı. Her sabah kalktığında yaptığı hareketleri tekrarlarken, bir yandan da yapmakta olduğu işi düşünmeye çalışmış, bir süre için de olsa, utangaçlığından sıyrılabilmişti. Lambadan yansıyan ışığın içinde, sehpasının arkasında oturan Rick'i unutmaya çalışmış, ancak, zaman zaman iliştirilen yeni bir kâğıdın hışırtısı onun varlığını hatırlamasına neden olmuştu.

Çalar saatin zili birden onu şaşırtmıştı. «Biraz dinlen,» demişti Rick. «Ben içecek bir şeyler getireyim. Limonata mı, bira mı tercih edersin?»

Limonatayı seçen Elsie, sabahlığını giydikten sonra divandan inip, taslaklara bakmak üzere sehpaya gitmişti.

Sanattan anlamadığı için ilk gördüğü resim onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir karalamadan ibaretti bu. Birkaç tanesine daha bakmış, ama hiçbir fark görememişti. Sonunda, tamamlanmış bir çizim görebilmişti. Üzerindekileri ilk çıkarttığı andaki donuk pozuydu bu.

«Kendini tanıyabildin mi?» diye sormuştu, elinde, içi buzla dolu bir limonata bardağı getiren Rick.

«Bunda evet ama diğerleri resimden ziyade karalamaya benziyor.»

«Teşekkürler,» demişti Rick, kuru bir sesle. Alttaki taslağı çıkarmak için üstteki kâğıdı kaldırmış, yaptıklarını teker teker gösterirken, «Çok hızlı hareket ediyordun,» diye açıklamıştı. «Bu gördüğün, senin otururken... daha doğrusu, oturur halin.» Bir sonrakini göstererek, «Bu da gerinirken yaptığın hareket.» Sonra ona hepsinin teker teker ne ifade ettiklerini açıklamıştı.

«Bunlara hareket taslakları denir. Seni olduğun gibi yansıtmaktansa, hareketlerinin gerisindeki anlamı çıkartmaya çalışacağım. Hareketler başlı başına anlam taşır. Bu nedenle, artık seni görmeden hareketlerini aklımda canlandırabileceğim hale gelinceye kadar, bu tür çalışmaları sürdüreceğim. Heykeli yaratma aşamasına gelince, her şey aklıma kazınmış olacak. Anlayabiliyor musun?»

«Anlamaya çalışıyorum,» diye cevap vermişti Elsie.

«Şimdi, bundan sonra bu kadar çok hareket etmeni istemiyorum. Söyleyeceğim her pozda, aşağı yukarı on dakika kadar kalacaksın. Yarın daha ayrıntılı resimler yapacağım, sen de her pozu yirmi dakika kadar tutacaksın. Biraz dinlendikten sonra yine aynı şekilde devam edeceğiz.»

Nedense bu konuşmalardan sonra Elsie biraz daha gevşeyebilmiş, poz verme süresi dolduktan sonra beraber öğle yemeği yemişlerdi. Sonra Rick onu salıvermiş, istediğini yapmakta serbest olduğunu söylemişti. Kendisi başka bir konu üzerinde çalışmak istiyordu.

«Beşe doğru dön, bir şeyler atıştırdıktan sonra bir iki saat daha poz verirsin. O zamana kadar da hava biraz serinlemiş olur,» demişti.

Elsie o öğleden sonra ne yapacağını bilememişti. Keşke yüzebileceği bir yer olsaydı. Bir an için en yakın sahile gitmeyi düşünmüş, sonra sahildeki azgın dalgalar aklına gelince vazgeçmişti.

Bacağına bir kez daha kramp girince, bu kez inlemesine engel olamadı. Dönerek, çabucak oturdu ve sağ bacağını ovuşturmaya başladı. Rick kötü kötü söylenmeye başladı.

«Özür dilerim ama o pozisyonda daha fazla kalamazdım. Bacağıma kramp girdi,» dedi.

Bütün dikkatini çizmekte olduğu resme vermiş olan Rick başını kaldırmadan, «Pekâlâ, çık biraz dolaş. Şimdilik burada bırakalım, akşama devam ederiz,» dedi. «Yemeği hazırlamak ister misin?»

Yemeği hazırlamasını ilk defa teklif ediyordu. Bir şeylerle oyalanabilmek imkânı Elsie'yi memnun etmişti. Odadan bir bölmeyle ayrılmış olan küçücük mutfakta, ton balığı ve salatalı sandviç, buzlu çay ve bir çanak da meyve hazırlayıp, hepsini stüdyoya taşıdı. Panjurlar, pencereler ve kapı açılmıştı. Güneş kocaman odayı aydınlatıyordu.

«Öğleden sonra ne yapmak istersin?» diye sordu Rick.

«Yüzebilmek isterdim. Yakınlarda bir yer var mı?»

«Sadece oteldeki havuz var. Yüzmek ve dalmak için en iyi yer Andorada Adası'nın arkasındaki koydur,» diye cevap verdi.

«Oraya nasıl gidebilirim?»

«Oraya ancak tekneyle denizden gidilebilir,» dedi Rick. Sonra düşünceli düşünceli baktı. «Öğleden sonra ben de bir ara versem iyi olacak. Williamstown'daki yat limanından bir tekne kiralar, oraya kadar yelken açarız.»

«Yelkenden hiç anlamam,» dedi Elsie.

«Ben kullanmayı bilirim. Ne dersin?.. İster misin?»

«Evet, evet... lütfen,» diye atıldı Elsie. «Zahmet olmazsa ve de çok pahalı değilse,» diye de ekledi kibarca.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tekne dokuz metre kadardı. Dört kamarası bir de güvertesi vardı. Fazladan bir motoru da bulunuyordu. Yat limanından Andorada'nın uzakta görünen yeşil tepelerine doğru motorla yola çıktılar. Rick ona dümene nasıl kumanda etmesi gerektiğini gösterdi, kendisi de yelkenleri açmaya gitti. Kaptan köşküne giderek, yelkenler gerilinceye kadar iplere asıldı. Rüzgâr iki üçgen kumaş parçasını şişirdi, tekne biraz yana doğru eğildi ve suyu yaladı. Rick motoru durdurarak dümeni Elsie'nin elinden aldı.

«Rüzgâr elverişli, yolu uzatmamıza gerek kalmayacak. Bir buçuk saatte varırız.»

Elsie kaptan köşkündeki koltuklardan birine oturarak arkasını kamaraya verdi. Teknenin altında suyun hışırtısı duyuluyordu. Tam karşıda, yeşil ve mor renklerle bezenmiş Dorada görülüyordu. Dağın tepesinde, her zamanki gibi, gri bulutlar kümelenmişti. Bu romantik manzara, bu güzel ülkede, düşlerinin gerçeğe dönüştüğünü vurgular gibiydi.

Elsie, Kanada'ya döndüğümde hatırlamam gereken bir şey daha diye düşündü. Rick'e doğru bir göz attı. Kaptan sandalyesine oturmuş, kocaman esmer eli dümende, başını geriye atmış, yelkenlerden birine bakıyordu. Saçları güneşte altın gibi parlıyordu. Rick'e bakarken Elsie'nin içini birden ılık duygular kapladı. İçinden, yanına gidip oturmak, başını omzuna yaslamak, kolunu beline dolayarak, 'Daima seninle olmak istiyo-

rum,' demek geldi.

Başını çevirerek, hafif bir sis bulutunun arkasında kalan adaya baktı. Denny's Beach'de ona sarıldığından beri, sık sık, içinde kabaran arzu dalgalarıyla savaşmak zorunda kalıyordu. Onun için poz verdiği bu son iki günde ise bu duygular gittikçe kuvvetlenmişti. Yarın dönmek zorunda kalabilirdi.

Tekrar genç adama doğru kaçamak bir bakış fırlattı. Her zamanki gibi onun ne düşündüğünü anlayabilmesi imkânsızdı. Acaba bugünün, ikinci deneme gününün sonu olduğunu o da hatırlamış mıydı? Modelliğinden memnun kalmış mıydı? Şimdiye kadar fikrini belirtmemişti, ama Elsie, o sabah onun istediği kadar sakin duramadığını biliyordu. Rick birkaç kez Elsie'yi azarlamış, Elsie de kendisini bile şaşırtan bir tepkiyle ona bağırmıştı. Hatta bir keresinde divandan fırlayıp, sabahlığını kaptığı gibi odasına kaçmıştı. Rick gelip de buz gibi bir sesle dönmesi gerektiğini hatırlatana kadar da odadan dışarı çıkmamıştı.

Bu son iki gün, Elsie'nin umduğu gibi onları birbirine yakınlaştıracağına, uzaklaştırmıştı. Aralarında bir gerginlik vardı. Şu anda, teknede bile bunu hissedebiliyordu. Bu gerginliğin, Rick ondan, bir süre daha kalmasını arzu ettiğini söyleyene kadar da geçmeyeceğini biliyordu.

Küçük Andorada Adası'nın güneyindeki koy, rüzgâr almıyordu. Kıvrılarak dönen sahili incecik sarı bir kumsal çevrelemişti. Geride sık ağaçlı küçük bir orman ve iki tepe vardı. Çevrede ken-
Bu son iki gün, Elsie'nin umduğu gibi onları
dilerininkinden başka tekne yoktu. Yeşilliğin arasında insan yaşadığına dair hiçbir belirti de yoktu. Denizin derin ve ağaçların suya yansıyan gölgeleriyle koyu yeşil olduğu bir köşede, balık

yakalamak için dalan iki pelikanın dışında hiçbir canlı görünmüyordu. -

Rick, kıyıya yakın bir yerde çapayı attı sonra kabine girdi. Çıktığında mayosunu giymişti ve elinde iki kişi için dalma gereçleri taşıyordu. Elsie gömleğini ve şortunu çıkardıktan ve mayosu ile kaldıktan sonra, Rick ona şnorkeli nasıl kullanacağını açıkladı. Az sonra ikisi de inanılmaz derecede duru bir suda yüzüyorlardı.

Bir süre sonra sahille yüzdüler ve içinde maymunların oynaştığı, papağanların öttüğü ormanda dolaştılar. Kıyıya döndüklerinde bir palmiyenin altına oturdular. Aralarındaki gerginlik kendini yeniden hissettirmeye başlamıştı. Elsie, 'Bedenlerimiz, gevşeyebilmek için fazla yakın,' diye düşündü ve yüzünü acı bir gülümseme kapladı. Bir kez daha uzanıp Rick'in bronz renkli kolunu tutmak için dayanılmaz bir arzu duydu. Önüne bakmakta olduğu halde, gözünün ucuyla yanında, çok yakınında erkeğin kalçasını fark etti... Hemen gözlerini kaçırmakla beraber, elinde olmadan içini çekti ve belli etmeden biraz uzaklaşmaya çalıştı. Bir yandan da içinden 'dilerim fark etmemiştir' diye geçiriyordu ama yanılmıştı. Rick her şeyin farkındaydı.

«Ne oldu?» diye sordu sertçe.

«Hiçbir şey.» Elsie yüzükoyun kumların üzerine uzanıp başını kollarına yaslarken çok doğal davranmaya çalışıyordu. Bu pozisyonda onu görememekle beraber, vücudunun her zerresinde onun yakınlığını hissedebiliyordu.

«Yalan söyleme,» diye söylenen Rick, sırtüstü yanına uzandı. Kolunu kaldırıp başının altına koyarken Elsie'ninkine çarptı. Elsie elinde olmayarak ürperdi. «Hâlâ poz verirken rahat değilsin, değil mi? Yanlış bir şey yaptığını zannediyorsun. Zaten sık sık onun için de kaskatı kesiliyorsun.

kramp girmesinin nedeni de bu.» dedi genç adam.

Elsie ne cevap vermesi gerektiğini bilemediği için bir an bir sessizlik oldu. Korktuğu için kasıldığını, bu korkunun da beraber oldukları zaman duyduğu yoğun arzudan kaynaklandığını nasıl söyleyebilirdi?

«Çizdiklerin istediğin gibi oldu mu?» diye sordu Elsie, bir süre sonra.

«Hayır, olmadı. Çok hayal kırıklığına uğradım. Ümit etmiştim ki...» Rick devam edemedi. Sonra bıkkınlıkla, «Her zamanki gibi yine çok fazla şey bekledim,» dedi. Sesi çok acı çıkmıştı.

Elsie başını kaldırarak ona baktı. Palmiyenin gölgesinde kalan yüzündeki çizgiler, her zamankinden derin görünüyordu. Gözleri kapalıydı, ama ağzı kasılmıştı.

«Keşke bu poz verme işi için neden beni seçtiğini söylesen. Neden ben?»

Rick gözlerini araladı ve ona baktı.

«Emily Greville'i anımsattığını düşünüyordum da ondan,» diye cevap verdi.

«Yani kocasını düelloda kaybedip kendini pencereden atan kadını mı demek istiyorsun?» diye hafif bir çığlık kopardı Elsie.

«Kocası ve sevgilisi öldükten sonraki halini,» dedi yavaşça Rick. «İlk duyduğum günden beri bu konu beni cezbetmişti. Heykelimde bunları ifade edebilmek istiyorum.»

«Resimle anlatmak daha kolay olmaz mıydı?»

«Benim için değil. Benim için bedensel olgular daha ağır basar, bu nedenle kendimi heykel yaparken daha iyi ifade edebiliyorum. Kütük parçalarını veya taş kütlelerini arzuladığım şekle dönüştürmekten zevk alıyorum. Onlar karakalem veya boya gibi malzemelerle beni uğraştıran tual veya kâğıt gibi yüzeyler değildir. Yaratıcılı-

ğımı çok yönlü kullanabildiğim malzemelerdir.» Elsie'nin yüzündeki hayret ifadesi genç adamın bir kahkaha atmasına sebep oldu. «Konu seni aştı mı sevgilim?»

Bu sözcük Elsie'yi en hassas noktasından yakalamıştı. Başını kavuşturmuş olduğu kollarının arasına alarak yüzünü saklayabilmeyi istedi.

«Bana o şekilde hitap etme,» diye mırıldandı.

«Efendim?»

«Bana 'Sevgilim,' deme,» diye tekrarladı.

«Neden?»

«Çünkü... çünkü sevgilin değilim.»

«Pekâlâ da öylesin, seni seviyorum,» derken Rick'in sesinde sataşmak isteyen bir hava vardı.

«Tabii, tabii,» diye kızgınlıkla cevap verdi Elsie. Şimşek çakan bakışlarını genç adama doğru çevirmek için başını kaldırmıştı. «Bana olan sevgin bir kütük ya da bir granit parçasına olan sevgiden farksız. Arzularını gerçekleştirmek için bir vasıtayım sadece.»

«Elbette.» Cevapları Elsie'yi fena halde kızdırıyor, içinden, onun suratının ortasına bir yumruk indirmek geliyordu. Genç adam tekrar uzandı ve gözlerini kapadı. «Seni, Sint Maarten Havaalanı'nda kaybolmuş ve sahipsiz gördüğümde, Emily'nin de başına gelenlerden sonra, bu şekilde görünebileceğini düşündüm. Seni çizmek şart olmuştu. Sonra benzer bir olayı yaşamış olduğunu öğrenince, yani evlenir evlenmez kocanı kaybettiğini söyleyince, bana poz vermeni, yani Emily olmanı istedim.»

Elsie'nin içinden, 'Fakat ben Emily değilim,' diye haykırdı bir ses. 'Benim adım Elsie ve etten kemikten bir kadınım. Kocamı kaybetmenin yarattığı şoku da atlattım. Artık sevmek ve sevilmek, senin tarafından sevilmek istiyorum. Ama bir kaya parçası, bir tahta ya da Emily Greville

olarak değil...'

Düşüncelerini kovarak, acelayle, «Heykeli nerede yapacaksın?» diye sordu. Stüdyoda geçirdiği iki gün boyunca, ortada heykele benzer bir şey görmemişti. Sadece birkaç boya ve karakalem, bir iki de oyma işi vardı.

«Meksika'da. İstediğim taşı ancak orada bulabilirim.»

«Ve... Meksika'dayken karının yanında mı kalacaksın?» Elsie'nin sesi fısıltıyla çıkmıştı.

Rick, birkaç saniye için donakaldı. Sonra gözlerini açıp ona baktı.

«Karım filan yok,» diye cevap verdi.

Elsie oturup bacaklarını altına topladı ve onu ayıplayan bir ifade ile baktı.

«Şimdi de yalan söylemeye başladın,» dedi.

Rick de doğrulup oturmuş ve Elsie'ye yaklaşmıştı.

«Yalan söylemiyorum. Karım yok dedim. Karın olduğunu sana kim söyledi?»

«Joan Blanco, birkaç yıl önce öğrencisi olduğun Pablo Cosado'nun kızıyla evlenmiş olduğunu söylemişti.»

«Hah ha.» Kahkahası kısa ve acımasızdı. «Öyle mi? Peki Joan nereden biliyormuş?»

«Bir sanat mecmuasında okumuş.»

«Tamam şimdi hatırladım. New York'taki ilk sergimle ilgili bir yazı çıkmıştı. Ama o Dorada'ya yerleşmeden önceydi, yani sekiz yıl önce,» Bakışları denize doğru kaydı. Ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. «Karım buraya gelmeden çok kısa bir süre önce öldü,» diye ekledi.

«Üzüldüm.» Birden tuhaf bir şekilde rahatladığını hissetti Elsie. «Kaza mı oldu?»

Rick bakışlarını tekrar Elsie'ye çevirdi. Dudaklarındaki garip gülümseme daha da belirginleşmiş ve alaycı bir hal almıştı.

«Galiba bütün hikâyeyi anlatmam gerekecek, değil mi?» Elsie'nin yüzünü inceledi. «Anlatmazsam mutlu olamayacaksın. Joan bunları anlattığından beri endişe küpüne döndün. Demek onun için bu kadar gergindin. Joan böyle bir şeyi anlatma gereğini neden duydu ki?» diye söylendi kızgınlıkla.

Elsie, çenesini, onu savunan bir havada kaldırarak, «Ben ondan hoşlandım,» dedi. Rick ona bakarak gülümsedi. Elini genç kadının yüzünü okşayacakmış gibi kaldırdı ama sonra vazgeçti ve tekrar denize baktı. Kaşlarını yeniden çatmıştı. «Karının adı neydi,» diye sordu Elsie, sesi titreyerek. Ona dokunmaktan vazgeçtiği için biraz hayal kırıklığına uğramıştı. «Stella,» dedi Rick kısaca. «O da sanatçıydı. On bir yıl kadar önce Cosada'nın yanına öğrenci olarak gittiğimde tanıştık. Birbirimize çok yakınlık duyduk.» Kaşlarını daha da çatarak durakladı, sonra içini çekerek devam etti: «Evlenmeyi çok istiyordu, onun için de evlendik,» derken sesi donuklaşmıştı. Eline incecik, neredeyse beyaz olan kumdan bir avuç alarak parmaklarının arasından süzülmesini inceledi.

«Sen evlenmek istemiyor muydun?»

Alaycı bir ifadeyle omzunun üzerinden Elsie'ye bir bakış fırlattı Rick.

«Hayır ama Stella çok güzel ve ikna edici bir kadındı. Neticede evlendik.» Omuzlarını silkerek bakışlarını kaçırdı. «Bir yıl sonra, boşanabilmeyi ümit ederek ayrılmamızı teklif etti. Hata yapmış olduğumu çoktan fark etmiş olduğum için kabul ettim. Meksika'dan ayrılarak Manzini ile çalışmak üzere İtalya'ya gittim. Bir yıl sonra boşanmak üzere Meksika'ya döndüğümde Stella'nın hastanede kanserden yattığını öğrendim.»

«Ne kadar korkunç!» Bu sözler Elsie'nin ağzın-

dan istemeyerek çıkmıştı. «Ne yaptın?»

«Hastaneye yakın bir yere yerleşerek, onu her gün ziyarete gittim,» dedi Rick üzüntüyle. «Sonradan kardeşi, Stella'nın, ölümcül hastalığını öğrendikten sonra ayrılmaya karar vermiş olduğunu söyledi.» Duraladı. Kısa süren bu sessizliğe ifade edilemeyen duygular neden olmuştu. Tekrar devam ettiğinde sesi duyulamayacak kadar alçak çıkıyordu. «Evliliğimizi kısıtlayıcı bulmama rağmen onunla kalacağımı bildiği için, hastalığını öğrenmemi istememişti. Kötü ilişkimizin, sanatımı etkilediğini fark etmiş, bana özgürlüğümü iade etmek istemişti.»

Tekrar bir sessizlik oldu. Suyun şırıltısı ve ormanda ötüşen kuşların sesi duyuluyordu sadece.

«Bencillikten uzak ,çok iyi bir insanmış,» dedi Elsie sonunda.

«Benim gibi hırslı ve bencil biri için fazla iyiydi,» diye cevap verdi Rick, kızgınlıkla.

«Bu şartlar altında özgürlüğünü verdiğine göre seni gerçekten çok seviyormuş,» diye ekledi Elsie.

Genç adam tekrar acı bir bakış fırlatarak ayağa kalktı.

«Herhalde,» dedi ifadesiz bir sesle. «Şimdi bir kez daha dalıp akşam yemeği için balık avlamaya çalışacağım. Geliyor musun?»

Elsie başını olumsuz anlamda sallayarak genç adamın kıyıdan denize girişini seyretti. Biraz önce anlattıkları hakkında düşünebilmek için, birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Rick paletlerini giyerek biraz açıldı, sonra maskesini ve hava borusunu geçirdi ve suyun altında kayboldu.

Ağaçların gölgesi uzamış, ortalık kararmaya başlamıştı. Dorada akşamüstünün alacakaranlı-

ğında kaybolmuştu. Koyda su sakindi. Güneşin parladığı noktalardan kızıl ışıltılar saçılıyordu hâlâ. Tekne hiç sallanmıyordu. Her şey o kadar durgundu ki...

Elsie palmiyenin gölgesinin altından güneşin kavurduğu sıcak kumlara uzandı ve gözlerini kapadı.

Rick, Stella Cosada ile olan evliliğinden söz etmekten pek hoşlanmamıştı. Elsie nedenlerini anlayabiliyordu. Bu hikaye erkeğin kişiliği hakkında aslında çok aydınlatıcıydı. Rick böylelikle belki de bir uyarıda bulunmaya çalışıyordu. Kadınların onu tekellerine aldıkları türden ilişkilerden hoşlanmadığını iletmeye çalışıyordu. Ama her şeye rağmen duruma açıklık getirdiği için memnundu. Hiç değilse onun Meksika'da gizlediği bir karısı olmadığını biliyordu şimdi. Bir süre daha poz vermesini teklif edecek olursa daha rahat davranabilecekti, artık. Kaşlarını çattı. Yani eğer kendisinin kalmasını istiyorsa... Belki de iyi bir model olmadığına karar vermişti.

Güneşin ışınları sağ yanını ısıttı. Suyun şırıltısı etrafta duyulan tek sesti. Aklından geçen düşünceler gittikçe bir sis perdesi ardına gizlenirken gevşediğini, yavaş yavaş içinin geçerek uykuya daldığını hissetti.

Aniden uyandı, gözlerini kırpıştırdı. Üşümüştü. Aceleyle ayağa kalktı. Güneş batıyor, deniz yükseliyordu. Su bir süre sonra arkasındaki kayalıkların seviyesini bulacaktı. Bacaklarındaki kumları silkeledi. Koca sahilde tek başınaydı.

Rick görünürlerde yoktu. 'Balık avından sonra tekneye çıkmıştır,' diye düşündü. Paletlerini ayağına geçirerek, suya girdi ve tekneye doğru yüzdü.

Rick teknede değildi. Ön güvertede durarak koyda paletlerin çıkardığı köpükler var mı diye

bakındı. Işık ve gölge oyunları doğru dürüst görebilmesine engel oluyordu.»

Rick nerelerdeydi? Koyun hangi kesiminde avlanacağını sorsaydı keşke veya o söylemeyi akıl etseydi... Acaleyle kaptan köşküne dönerek tekrar paletlerini ayaklarına geçirdi, suya atladı. Karanlık iyice bastırıp suyun dibini görmesi tümüyle imkânsız olana kadar teknenin çevresinde yüzdü. Sonra sahile yöneldi, biraz dinlenebilmek için kayalardan birine yaslandı.

Güneş tamamiyle batmış, su gümüşi bir renge bürünmüştü. Uzaklarda, Dorada sisli mor bir leke olmuştu. Dağın yamacında Williamstown'un ışıkları göz kırpıyordu.

Ormandan gelen yabani bir hayvan sesi Elsie'yi çok korkuttu. Kayadan ayrılarak korkuyla çevresine bakındı. Midesinde, korku ve paniğin etkisini duymaya başlamıştı.

Rick nerede kalmıştı? Hâlâ avlanıyor muydu? Olamazdı bu. Çünkü suyun dibini göremezdi artık. Sahilde bir yerlerde miydi? Neden dönmemişti? Neden ona seslenmiyordu?

Denizin kenarına giderek ellerini ağzının kenarına götürdü, birkaç kez seslendi, sonra cevap bekleyerek dinledi. Cevap veren filan yoktu. Tekrar bağırdı. Yine cevap yoktu. Sessizliği, yalnızca ağaçların hışırtısı, maymunların ve kuşların sesi, bir de kıyıya vuran suyun şırıltısı bozuyordu.

Tekne, gecenin hızla yayılan karanlık örtüsü altında kayboluyordu. Bir an evvel ona doğru yüzmezse, bir süre sonra onun yerini bulamayabilirdi. Peki ama Rick neredeydi? Herhalde boğulmamıştı! Derine dalarken hava yerine su yutmuş olamazdı. Aman Tanrım! Olamaz! Panik genç kadını pençesine almıştı. Çöktüğünü hissediyor, ağlamak, başını ellerinin arasına alarak birini kaybetmenin verdiği acıyla yakınmak isti-

yordu. Ama Rick boğulmuş olamazdı. Boğulmamalıydı. Onu sevdiğinin ve arzuladığının bilincine vardığı bir zamanda onu kaybetmeye dayanamazdı.

Duyduğu paniği yenmeye çalışarak, tekrar paletlerini giydi. Suya girince fosforlu ışıklar etrafa saçıldı. Tekne'ye doğru yüzmeye başladı.

Teknede kimseler görünmediği gibi, kamaradan da ışık gelmiyordu. Suyun gövdeye çarpan sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Elsie paletlerini koparırcasına çıkararak, yere attı. Ürkütücü denize, hiçbir güvenlik duygusu vermeyen karaya ve alay edercesine göz kırpan yıldızlara hışımla baktı.

«Rick, Rick, nerelerdesin? Neredesin?» diyerek kaptan köşkündeki sandalyelerden birine çöktü ve içini çekerek ağlamaya başladı. «Lütfen, lütfen boğulma» diye mırıldandı. «Sana bir şey olmuş olmasına dayanamam. Lütfen buraya dön, hemen şimdi!» diye saçma sapan söylenmeye başladı.

Peki ya dönmezse? Ya onu hiç bulamazsa. Williamstown'a gidip arama için birilerini bulması gerekmez miydi? Parmaklarıyla gözyaşlarını silerek yerinden kalktı. Motorun nasıl çalıştığını hatırlamaya çalıştı. Kabindeki sigortalarla bir şeyler yapması gerekiyordu. Eğer doğru hatırlıyorsa, sigorta tablosu basamakların solundaydı.

Karanlıkta el yordamıyla basamaklardan inmeye çalıştı. Eli sigorta tablosuna değince şalterleri aşağıya indirirken, arkasında Rick'in anlamsız sesi duyuldu. «Sağdakini dene.»

Elsie'nin boğazından tuhaf bir hırıltı koptu ve hışımla dönerken genç adamın çıplak bedenine çarptı. İnsan sıcaklığı duymak hoş bir duyguydu. Ayrıca genç adamın vücudundan tuzlu su ve gi-

semli bir erkek kokusu yayılıyordu.

Elsie, tiz bir sesle, «Burada olduğunu neden bildirmedin?» diye sorarken, karanlıkta bile kızgınlıkla parlayan gözlerini ona dikti.

Kızgınlık ve ferahlama duyguları birbirine karışıyordu. Kendisi yukarıda, panik içinde ağlarken, o hep burada saklanmıştı demek.

«Seni şeytan seni, ben boğulduğunu zannedip üzülürken sen burada...» Duygularını kontrol edemeyen Elsie, yumruklarını kaldırarak, genç adamın çıplak göğsüne vurmaya başladı. Rick, onu bileklerinden kavrayarak kollarını arkasında kavuşturdu ve genç kadını kendisine doğru çekti. Elsie'nin başı arkaya kaydı. Vücudu isteyerek yay gibi öne doğru kıvrıldı. Göğüslerinin arzuyla sızlandığını ve uçlarının sertleştiğini hissetti.

«Söylediklerinde samimi miydin? Gerçekten beni kaybetmeye dayanamaz mısın?»

Elsie, arzuyla kıvranarak, «Evet, evet,» diye inledi.

«Bana bir şey olursa üzülür müsün?»

«Hem de çok,» diye içini çekti Elsie.

Rick, genç kadının bileklerini bırakarak kollarını onun beline doladı, sonra karanlıkta dudaklarını buldu. Büyük bir açlık ve sıcaklıkla kendilerini vererek öpüştüler. Birbirlerine bu kadar yakın olmanın tadını çıkarıyorlardı. Rick Elsie'nin ıslak mayosunu bedeninden sıyırınca artık çıplak vücutları tümüyle birbirine değiyordu.

«Sana bu kadar yakın olup da seni arzulamamak mümkün değil,» diye fısıldadı Rick.

«Aynı şekilde ben de sana bu kadar yakın olup da seni arzulamadan edemiyorum,» diye utangaçça cevap verdi Elsie.

«O zaman ikimiz de aynı duyguları paylaşıyoruz demektir.»

«Evet.»

Rick zafer kazanmış bir edayla, «O halde ne bekliyoruz,» diyerek Elsie'yi kucakladı, kamaranın ortasına kadar taşıyarak, çekilince iki kişilik yatak haline gelen kanepenin üzerine bıraktı.

Genç kadını kendisine doğru çekerken, «Artık korkmuyorsun, değil mi? Şimdi yaşayacaklarımız seni ürkütmesin,» dedi.

«Şimdi, şimdi istiyorum,» diye fısıldadı Elsie.

Rick'in elleri genç kadının vücudunu sevgi dolu okşayışlarla keşfetmeye başladı. Ellerinin bıraktığı yerden dudakları devam ediyor, genç kadında, tüm çekinme ve utanma duygularını yok eden, tepkiler yaratıyordu. Kendisini bir şehvet dalgasına kaptıran Elsie artık karanlık, aydınlık, soğuk veya sıcak olmasına aldırmıyordu. Geçen her an onları daha da yakınlaştırıyordu. Ta ki sonunda zevk ve heyecan içinde bir bütün olana dek.

Daha sonra Elsie, genç adamın hafifçe çenesini okşamasıyla uyandı. Gözlerini açtı. Gaz lambasının tatlı ışığı etrafı aydınlatıyordu. Rick'in üzerine örtmüş olduğu ince bir örtünün altında, çıplak yatıyordu. Rick giyinmiş, döşeğin kenarında oturuyordu.

Genç adam, «Bir şeyler yemek ister misin?» diye sorunca Elsie'nin burnuna pişen balık kokusu geldi.

«Her şeye rağmen avlanabildin demek?»

«Elbette, acıkmadın mı?»

«Hem de nasıl!» Elsie gözlerini kaçırmaya çalıştı. Biraz önce olanlardan sonra, Rick'den daha da çok utanır olmuştu. Genç adamın Elsie'de harekete geçirdiği şehvet duyguları genç kadının kendisini bile şaşırtmıştı. Halbuki onda herhangi bir değişiklik görülmüyordu. «Saat kaç?» diye

sordu.

«Zannedersem dokuza geliyor.»

«Geceyi burada mı geçireceğiz?»

Rick, «Yemeğimizi yer yemez yat limanına döneceğiz,» diye cevap verdi.

«Karanlıkta mı? Peki yolumuzu nasıl bulacağız?» diye heyecanlanarak sordu Elsie.

Rick, «Benim gözlerim kedi gözleri gibidir, fark etmedin mi?» diyerek bir çocukla konuşurmuşçasına saçlarını okşadı genç kadının. «Yıldızlar pırıl pırıl. Yolumuzu onlar aydınlatacaklar. Tekneyi gece yarısından önce iade etmeye söz verdim. Yoksa yarım günlük ücret daha alacaklar,» diyerek ayağa kalktı. Sonra da «Şortun ve gömleğin orada,» diyerek kızartmakta olduğu balıklara göz atmak üzere ocağın yanına döndü.

Elsie kalkarak diğer kamaraya geçti. Geri döndüğünde kanepe ilk şekline dönüştürülmüş, tek kişilik hale getirilmişti. İki kişilik sofra da hazırdı.

«Nerede avlandın?» diye sordu Elsie.

«Adanın kuzeyindeki derin sularda.»

«İlk geldiğimde teknede değildin, onun için koyun çevresini yüzerek dolandım,» dedi Elsie.

«Biliyorum.»

«Beni gördün mü? Neden seslenmedin?»

«O anda balıkların farkına vardım, hemen dalmak zorunda kaldım. Tekneye gelince senin burada olmadığını gördüm ve kumsalda oturduğumuz yere doğru yüzdüm. Orada da değildin, ama nasılsa döneceğini düşünüp tekrar tekneye döndüm ve biraz kestirdim. Uyandığımda kendi kendine ağlayıp sızlanıyordun.» Ocağın üstündeki çaydanlık fokurdamaya başlamıştı. «Kahve ister misin?» diye konuyu değiştirdi Rick.

Elsie, «Evet, lütfen,» diye mırıldandı. Kendisiyle ilgilenmeyip, o, panik içinde aranırken yatıp

uyuyabilecek kadar rahat olduğu için genç adama kızıyordu. Rick kocaman iki fincan kahveyle masaya döndü ve yeniden Elsie'nin yanına oturdu.

«İki günlük deneme süresi neredeyse bitti sayılır. Hâlâ Sint Maarten'e dönmek istiyor musun?» diye sordu Rick, her zamanki ani tavrıyla.

Elsie, «Git... gitmemi istiyor musun?» dedi titrek bir sesle. Demek ki değişen hiçbir şey yoktu. Beraber geçirmiş oldukları mutlu ve sevgi dolu saatler genç adamın duygularında hiçbir değişiklik yaratmamıştı. «Çizdiklerinin seni tatmin etmediğini söylemiştin. Başarısız olmaları belki de benim suçum, çünkü ben iyi bir model değilim,» dedi alçak bir sesle.

«Evet, iyi olmamalarının nedeni sensin,» dedi Rick. Fikrini bu şekilde belirtmesi Elsie'nin fena halde canını sıktı ve kızgınlıkla genç adama baktığında onun hiç utanmadan kendisine bakıp gülümsediğini gördü. «Bu sabah son derece kötüydün. O kadar kasılmıştın ki neredeyse kazık gibiydin. Bana güvenmediğini gayet iyi hissedebiliyordum.» Rick öne doğru eğilerek bir elini Elsie'nin kalçasının üstüne koydu, sonra yavaşça okşamaya başladı. «Ama şimdi neden öyle olduğunu biliyorum. Artık Meksika'da karım filan olmadığını bildiğine göre rahatlamış olduğunu umarım,» dedi yumuşak bir sesle. Sonra da sevimli bir alaycılıkla, «Demin yaptığımız gibi, sevişmenin gevşetici bir etkisi vardır. Artık benden nefret etmiyorsun,» diye ekledi.

Elsie köpürerek, «Benimle bunun için mi seviştin?» diye sordu.

Rick, «Belki de,» diye dalga geçti, sonra Elsie'nin tokat atmak için kaldırdığı elini havada yakalayarak, «Hayır, hayır,» dedi. «İkimiz de artık karşı koyamadığımız için ve birbirimize âşık ol-

doğumuz için seviştik. Bana poz vermek için kalırsan yine sevişeceğiz. Bu riske girecek misin? Kalacak mısın?- diye sordu.

-Ne kadar zaman için?- diye sorarken, Elsie ona doğru dönmüş, genç adamın bakışlarındaki tutkuya karşı koyamadan, içinde yeniden arzunun kabardığını duymaya başlamıştı.

Rick, -İki hafta?- derken sesinde soru dolu bir ifade vardı. Bu arada genç adamın dudakları neredeyse Elsie'ninkilerle birleşmiş, eli kalçasının kıvrımlarından beline, oradan da göğüslerine yol almıştı.

Elsie nefes nefese, -Kalacağım,- dedi ve kendisini içinde kabaran duygulara teslim etti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sint Maarten Havaalanı'nın küçük bekleme salonunda hava sıcak ve rutubetliydi. Turistlerin yüzleri terden parlamaya başlamıştı. Güneş asfaltın üzerinde ve uçakların kanatlarında parlıyordu. Masmavi gökyüzünde minicik beyaz bulutlar kayarak ilerliyordu.

Elsie bir köşede oturmuş Miami'ye gidecek uçağın anonsunun yapılmasını bekliyordu. Çevresinde oturan insanlara baktı. Genç bir adamla elele tutuşmuş genç bir kadın gördü. Genç kadın arada bir elini öne doğru atıp pırlanta yüzüğüne bakıyordu. Balayında olmalıydılar.

Elsie, gözlerini çiftin yanında oturan zenciye doğru kaydırdı. Adam, kestane renkli gözlerinde hülyalı bir bakışla, kendi kendine bir şarkı mırıldanıyor, bir yandan da ayağı ile tempo tutuyordu. Kocaman desenli bir gömlek ve pembe bir pantolon giymişti. Esmer boynunun üzerindeki altın zincirler parıltılar saçıyordu. Sylvester'a hiç benzemiyordu, ama yine de ümitle adamdan arkadakilere doğru baktı. Ne yazık ki bronz tenli, sarı saçlı, blucin giyen genç adamı göremedi. Yalnızca parlak renkli bir elbise giymiş, başına eşarp bağlamış, elindeki bebeğe ninni söyleyen yerli bir kadın vardı.

Rick'in gittiğini bildiğine göre neden hâlâ onu görebilmeyi ümit ediyordu? Yarım saat kadar evvel Rick, Elsie'nin yanağına bir öpücük kondurarak hafifçe elini sallamış, sonra da bekleme salonundan Teksas'a gidecek uçağa doğru yönel-

mişti. Makaika'ya gidiyordu ve Elsie diğer stüdyosunun bulunduğu yerin adını bile bilmiyordu. Adresini sormayı unutmuştu. Rick de hatırlatmak zahmetinde bulunmamıştı. Evet Rick gitmişti ve bu tropikal adadaki kısacık ilişkileri böylece sona ermişti. Elsie şimdi kendini eskisinden çok daha kötü hissediyordu. Ölmek istiyordu. Emily Graville gibi, kocasız ve sevgilisiz kalakalmıştı. Yaşamak saçma geliyordu artık.

Miami uçuşunun anonsu yapıldı. Elsie de diğer turistlerle beraber uçağa binmek üzere yerinden kalktı. Uçuş olaysız geçti. Miami'de kısa bir bekleyişten sonra Montreal'e gidecek bir başka uçağa bindi. Bütün bunları yaparken bir robot gibi hareket ederek gideceği yönü buluyor, uçaktaki yerini alıyor, konuşmayan, görmeyen gözlerle içgüdüsel olarak doğru hareketleri yapıyordu. Görenler, onun için sakin ve kendinden emin bir genç kadın diye düşünebilirlerdi, ama dikkatlice bakacak olsalardı o kahverengi gözlerin derinliklerindeki endişeyi görebilirlerdi.

Gideceği şehre vardığında epey geç olmuştu. Saat neredeyse on bir buçuktu. Buz gibi esen rüzgardan ve kardan kaçarak aceleyle terminal binasına doğru yürüdü.

-Elsie, seni tekrar görmek ne güzel!» Kathy, kalın pantolonunu, içi tüylü parkasını ve çizmelerini giymiş, onu bekliyordu. «Uçağın kötü havaları yüzünden inmeyeceğini, Halifax'a koşulları olduğunu söylediler. Oradan gitme ihtimalinizin nakletmeyi düşünüsizleri otobüslerle buraya nakletmeyi düşünüyorlardı. Aman Tanrım, gittin gideli havalar ne kadar kötüydü... Kar, kar ve kar. Hiçbir şey kaçırmadın. Bak Sheila Pratt, Bahamas'daki tatilinden dönüyor. Hey Sheila? Ne haber? Bizimle şehre gelmek ister misin?»

Elsie, Kathy'nin iki kapılı Japon arabasının ar-

ka koltuğuna yerleşti. Sheila Pratt'in Kathy'nin yanına oturmuş olmasından dolayı memnundu. Kar makineleri caddelerden topladıkları karları yol kenarlarına istif etmişlerdi. İlerde, koyun usrafına yayılmış şehrin ışıkları parlıyordu. Evine dönmüştü, ama burası artık ona hiçbir zaman evi gibi görünmeyecekti. Çünkü sürekli beraber olmayı arzu ettiği kişi burada oturmadığı gibi hiçbir zaman oturmayacaktı da.

Evi her zamanki gibiydi. Ama neden değişsindi ki? Alt tarafı bir ay uzak kalmıştı.

«Bugün, Miami'den arayıp, dönmek üzere yolda olduğunu söyleyince çok şaşırdım,» diyen Kathy, kapıyı kapatarak üzerindeki parkanın fermuarını açmaya başlamıştı. «Mrs. Bernice Alden ölümünü gazetelerden okudum.»

«Öldü mü?» Elsie bir hayret çığlığı koparararak arkadaşına doğru döndü.

Kathy, «Bilmiyor muydun?» derken kaşları çatılmıştı.

«Hasta olduğunu bil... biliyordum, ama ölebileceği hiç aklıma gelmemişti,» dedi Elsie yalvarak. «İki hafta önce Florida'da bir hastaneye yatırdılar. Sonra da hiçbir şey duymadım.»

Hâlâ şaşırmış görünen Kathy, «Nasıl olur?» diyerek üzerindeki parkayı çıkardı ve bir sandalyenin arkasına attı. Sonra aynı sandalyeye oturarak çizmelerini çıkarmaya başladı.

Elsie, «Son iki hafta Tamarind'den kimse ile karşılaşmadım,» diye mırıldanarak takım elbisesinin ceketini çıkarmaya koyuldu. «Kadın hastaneye yatırıldıktan sonra Clarke Alden... işime son verdi.»

«Atıldın mı? Peki iki haftadır neler yapıyordun?» diye sorarken Kathy'nin gözleri iri iri açılmıştı.

Elsie, oradaki koltuğa çökerek saçlarını yorgun-

lukla arkaya doğru savurdu. Rick'den ayrılmanın verdiği acıya dayanmasına yarayan uyuşukluk, yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Kimsenin göremeyeceği bir yerlere kaçmak, yatağına girmek, yorganı tepesine kadar çektikten sonra içinde bir damla gözyaşı kalmayıncaya kadar ağlamak istiyordu.

«Bir ressam... heykeltraş için çalışıyordum,» derken, sesi şaşılacak derecede soğuk ve kontrollü çıkıyordu. «Poz veriyordum.»

«Çıplak mı?» diye sorarken Kathy'nin sesi bir tuhaf çıkmış, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. «Sen mi?»

«Evet, ben.» Elsie arkadaşının şaşkın tavrına gülmeden edememişti.

«Tanrım, sen daima mucizeler yaratırsın!» diyerek daha fazlasını öğrenebilmek için merakla öne doğru eğildi Kathy. «Neye benziyordu? Genç miydi?»

«Otuzlarında.»

«Yakışıklı mıydı bari?»

«Kendine göre. İri ve bronz tenliydi.»

«Uçarı biri miydi?» derken Kathy'nin gözleri pırıl pırıldı.

«Pek sayılmaz.»

«Peki ya sen... O...?»

«Evet, bir ilişkiye girdik,» dedi Elsie kısaca ve ayağa kalktı. Kendini güçlükle yatak odasına doğru sürükleyerek, «Şimdi yatmak istiyorum. İş bulma durumu nasıl? Galiba yarın bir iş aramaya başlamam gerekecek,» diye ekledi.

«Gittiğinden beri değişen bir şey yok. Biliyor musun ayrılalı çok olmadı.»

Elsie içini çekerek, «Bana aylar geçmiş gibi geliyor,» diye cevap verdi.

«Müzedeki işini yapacak birini bulamadılar henüz. İlk orayı deneyebilirsin.» Kathy, gözlerin-

de soru dolu bakışlarla başını yana eğerek, «Neden ona poz vermek ihtiyacını duydun? Senin resimlerini mi çizdi?» dedi.

«Birkaç skeç, birkaç da karakalem yaptı. Ayrıca iki resmimi de çizdi ve boyadı. Çizdiklerini kullanarak heykeller yapacakmış. Bunun için de Meksika'ya gitti.»

«Aman Tanrım!» diye söylendi Kathy. «Bu yapıtlar sergilenecek mi?»

«Bilmem. Bir şey söylemedi.» Elsie bir kez daha esnedi. «Beni almaya geldiğin için teşekkürler. Yarın görüşürüz. İyi geceler,» diyerek odasına çekildi.

ONUNCU BÖLÜM

Yatağına yatınca, penceresinden içeri süzülen sokak lambasının ışığına bakarak Rick'i düşündü. Daha henüz dün gece şeker değirmeninin üst katındaki yuvarlak odayı paylaşmışlardı. Andorada koyunda geçirdikleri o günden sonra her gece kimi zaman sevişerek, kimi zaman sadece uyuyarak beraber yatmışlardı. Elsie her sabah ona poz vermiş, orada sadece onunla beraber bulunmaktan mutluluk duymuştu. Her öğlenden sonrayı ise yalnız geçirmişti. Rick ise tek başına sanatıyla uğraşarak, ya da cipine atlayıp Elsie'ye hiçbir zaman açıklamadığı bir yerlere giderek geçirmişti bu saatleri.

Elsie, bütün bu süre zarfında, bu beraberliğin bir gün biteceğini biliyordu. Yine de o sabah Sint Maarten Havaalanı'nda ayrılık anı gelene dek Rick'in Meksika'ya birlikte gitme teklifinde bulunacağını ümit etmişti. Saçma ve romantik bir düşünceydi bu. Çünkü istediği kadar resmini çizdikten sonra Rick'in artık ona ihtiyacı kalmamıştı. Birbirlerine verilmiş sözleri veya herhangi bir anlaşmaları yoktu.

Birbirlerine özgür ve serbest bir aşk vermişlerdi. Elsie, Rick'i sevdiği için kalmış ve ona poz vermişti. Buna karşılık genç adama da Elsie'yi sevdiği için kalmasını, iki hafta beraber yaşamalarını teklif etmişti. Şimdi ise tüm bunlar bitmişti. Elsie yatağında dönerek, gözlerini kapattı. Böylelikle gözyaşlarının akmasını önlemek istiyordu. Pişmanlık duygularına kapılmamaya ken-

di kendine söz vermişti. Pişmanlıkla zaman kaybetmek, Rick ile beraberliğinin hatıralarını bozmak demekti.

Ertesi gün müzeye gitti. Eski patronu, Elsie'nin dönmesinden mutluluk duyarak onu işe aldı. Hafta sona ermeden yaşamı yoluna girmişti. Ama her şey eskiden olduğu gibi devam etmesine rağmen, Elsie değişmişti. Eski Elsie değildi artık. Dorada macerası, Mark'ın ölümünden sonra etrafına ördüğü kabuğu kırmış, dış dünya ile tekrar bağlantı kurmasını sağlamıştı. Elsie eskisi gibi içine kapanmamaya kararlıydı bu sefer.

Elsie artık kendinden emin bir kadın olarak, kişiliğini kazanmıştı. Artık eskisi gibi her gece evde oturmuyordu. İlkbahar yaza dönüşürken yeni arkadaşlar edinmeye, onlarla gezmeye gitmeye başladı. Tenis oynamasını öğrendi. Nehirde yelken kullanmasını öğreten bir kursa kaydoldu. Bir yığın yeni insanla tanıştı. Doğa sarı, kırmızı ve bakır rengine dönüşmeye başladığı zaman Elsie artık sürekli, Mark'ın muhasebecilik yaptığı şirkette çalışan Terry Johnson ile çıkıyordu.

Terry'nin, Mark'la birçok ortak noktası vardı. Bu da Elsie için tehlike çanları demekti. Koyu renk saçlı, nazik, ilgili, hoş bir adamdı. Noel'de Elsie'ye evlenme teklif etti.

Bu teklif Elsie'yi şaşırttı ve ona ikinci kez aynı hatayı yapmak üzere olduğunu, yanlış yolda bulunduğunu hatırlattı. Cevap üstünde fazla düşünmesi gerekmedi. «Hayır... Hayır, teşekkür ederim. Tekrar evlenmeyi düşünmüyorum... Henüz değil. Lütfen bir daha bu konuyu açma,» dedi

Terry'nin bu işe canı sıkıldı ve Elsie'yi ne istediğini bilmemekle suçlayacak kadar küstahlaştı. Sonra teklifini yineleyerek Elsie'nin canını da-

ha da sıktı.

«Cevabımı vermiştim. Fikrimi değiştirmeye niyetim yok,» diye kızgınlıkla söylendi genç kadın. «Seninle evlenmek istemiyorum.»

«Ama neden? İyi bir işim var. Hemen bir ev satın alabilirim. Küçük bir dairede oturmamıza gerek kalmaz. Sen de işini bırakabilirsin... Zaten çalışmanı arzu etmiyorum. Evde oturmanı tercih ederim.»

«Evde oturup ertesi gün giyeceğin gömleği yıkayıp ütülemiş olarak seni beklememi istersin değil mi?» diye alay etti Elsie. «Hayır, çok teşekkür ederim ama ben seninle yaşayamam Terry.»

Bu sözlere çok alınan Terry, «Bütün hayatın boyunca dul mu kalmak istiyorsun?» diyerek kızgınlığını dile getirdi. «Tek başına, erkeksiz bir yaşam mı arzuluyorsun?»

Elsie, «Evet,» diye sakin bir sesle cevap verdi. «Sevdiğim erkekle beraber olamayacaksam, yalnız yaşamayı tercih ederim. Hoşça kal.» Bu, arkadaşlıklarının sonu olmuştu.

Noel geçti, yeni yıl beraberinde kar ve fırtınayı da getirdi. Elsie kendine kayak satın alarak Kathy ile beraber bu sporun güzelliklerini keşfetti. Bir spor kulübüne kaydolarak kadınlar takımında oynamaya başladı. Ayrıca üniversitenin akşam kurslarını takip ederek çizginin ve resim yapmanın ana hatlarını öğrendi, sonra da koca sınıfa poz veren çıplak modeli çizdi.

Her gün ve de her gece Rick'i düşünüyordu. Keşke ona yazabileceği bir adres olsaydı. Keşke Rick ona yazsaydı. Acaba bir daha onu görebilecek miydi? Hiç karşılaşacaklar mıydı?

Dorada'ya bir dönebilse! Ocak ayından şubata geçerken bu fikir Elsie'nin aklında iyice kök salarak filizlenmeye başladı. Herkese bir hafta tatil yaparak, güneye, havanın sıcak olduğu bir yer-

lere, gitmekten bahsetmeye başladı. Birkaç gün dinlenmek, kışın geri kalan kısmı için güç toplamak gerekliydi.

Kathy'nin bir seyahat acentesinde çalışan Cindy adlı bir arkadaşından, Dorada'ya turlar olduğunu öğrendi. Bir haftalık bir tatil yapabilirdi. Rick'in bahsetmiş olduğu o pahalı lüks otellerden birinde altı gün altı gece geçirebilirdi. Sonunda Kathy'yi de böyle bir tatil için ikna etmiş bulunuyordu.

O gün postadan tek bir zarf çıkmıştı. Kathy, Elsie'den birkaç dakika önce eve girmiş olduğu için, onu almış, yemek masasının üzerine bırakmıştı.

Parmağıyla göstererek «Senin için, Washington D.C.'den,» dedi Kathy.

Meksika veya Dorada'dan olmadığı için üzülen Elsie, belli etmemeye çalışarak, «İlan veya reklam filan olmalı,» dedi. Bej renkli zarfı alarak inceledi. Adı ve adresi daktilo ile yazılmıştı. Sol tarafta ise gönderenin ismi yerine Washington'da bir posta kutusu numarası vardı.

Açtı. İçinde bir kart vardı. Çekerek bunu çıkarttı ve bakakaldı. Kalbi yerinden fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Yanakları al al olmuştu, damarlarındaki kan sanki kaynıyordu.

Elsie'nin yüzündeki değişikliği fark eden Kathy, «Neymiş?» diye sordu, sonra olduğu yerden fırlayarak Elsie'ye doğru bir hamle yaptı ve kartı elinden kaptı. Yüksek sesle kartın üzerindekileri okudu.

Patrick Greville'in 1 martta, Broughton Galerisi, Washington D.C.'de yer alacak 'Dorada'dan Çizimler' konulu resim ve heykel sergisinin açılışında bizleri ve o gün orada yer alacak sanatçıyı onurlandırmanızı dileriz. Davetiye iki kişiliktir.' Kathy derin bir nefes alarak heyecanla,

«Ondan değil mi? Poz verdiğin ressam bu. Bak arkasında bir şeyler yazılı,» dedi.

Elsie titreyen ellerle davetiyeyi alarak arkasını çevirdi.

Notta, «Bir martta seni orada görmeyi ümit ediyorum. Gel ve Emily'yi gör. Sevgilerle, Rick» yazılıydı.

«Tabii ki gidiyorsun, değil mi?» dedi Kathy, heyecandan nefes nefese.

«Bi... bilemiyorum.»

«Gidiyorsun ve ben de seninle geliyorum. Davetiyede iki kişilik olduğu yazılı,» derken, bir yandan da parkasını giyiyordu. «Dorada yerine Washington'a gideriz.»

Elsie, «Emin değilim,» diye cılız bir sesle söylenirken, bir yandan da el yazısından gözlerini ayıramıyordu. Onu unutmamış, sevgisini göndermişti. Elsie'nin sergide bulunmasını arzu etmişti. Ama tuhaf bir hisle Elsie, kendisinin Emily Greville adı altında yapılan heykelini görmek istemiyordu. «Beni tanıyan biri çıkabilir O zaman çok utanabilirim,» dedi mırıltıyla.

«Ee yani ne olmuş? Kim takar? Haydi Elsie. Seyahat acenteleri cuma geceleri açıktır. Cindy bize Washington'a gitmenin ucuz yollarını gösterir.»

Sergi bir pazar günü açılıyordu. Onlar bir gün önce, cumartesi günü, Boston üzerinden Washington'a uçarak, havaalanına yakın bir otele yerleştiler. Eşyalarını odalarına bıraktıktan sonra akşam yemeğini dışarda yediler, sonra bir gece turuna katıldılar Birileri Kathy'ye, Washington'un gece çok görkemli olduğunu söylemişti.

Kuvvetli ışıklarla aydınlatılmış iki heykel, onları çevreleyen bitki örtüsünün ve dalların aralarından Potomac Nehri'nin sularına siluetlerini yansıtıyordu. İkisi de, ince, Yunan tarzı çizgile-

riyle klasik stildeydiler. Küçük kubbesiyle Jefferson anıtı çevresiyle uyum içindeydi. Arkalarındaki Washington anıtı ise yıldızlarla donanmış kubbeye işaret eden parmağıyla göğü delermişçesine heybetliydi.

Mall denilen yolun kenarlarında uzanan parlak ışıklar çakmak çakmak hüzmeler yansıtıyordu.

Tepede Capitol binası, yine kubbe ve sütunlarla bezenmiş karanlık şehrin üzerinde, uçan bir masal sarayını anımsatıyordu. Beyaz Saray'ı geçer geçmez, yolda, ışıklandırılmış zarif sütunlar yer alıyordu. Georgetown'ın tuğla kaldırımlarının gerisinde cicili bicili evler, şık butikler ve malikâneler sıralanmıştı. Rehberlik görevini de üstlenmiş olan taksi şoförünün dediğine göre, bu yörede zenginler ve ünlüler kadar, namları kötüye çıkmış birtakım karanlık simalar da oturuyordu.

Otele döndüklerinde kafeteryada sandviç yiyerek odalarına çekildiler. Elsie'yi uyku tutmuyordu. Sürekli Rick'i düşünüyor, geceyi nerede geçirmekte olduğunu merak ediyordu. Saatler güçlükle ilerlerken gözlerinin önünden tuhaf olaylar geçiyordu... Dorada'dan anılar, şeker değirmenindeki yuvarlak oda, palmiyeler ve berrak deniz, Tamarind'in bahçesindeki çiçekler, koni şeklindeki dağ... Tüm bunlar Amerikan başkentindeki klasik anıtlarla birbirine karışıyor, tuhaf imgeler yaratıyordu.

Ertesi sabah geç kalktılar ve otelde kuvvetli bir kahvaltı ettikten sonra, taksi ile galeriye gittiler. Galeri, Pennsylvania Caddesi'nin köşesinde restora edilmiş eski bir binaydı. Şoför, bu galeride sergi açabilmek için çok iyi bir sanatkâr olunması gerektiğini söyledi.

Yolun kenarına bir sürü araba park edilmişti.

Merdivenleri tırmanırken Elsie, doğuştan gelen utangaçlığının onu yeniden pençesine aldığını hissetti. Kocaman ve geniş antreye Kathy'nin arkasına saklanarak girdi.

Kathy ellerine tutuşturulan kataloğa bakarak, «Bakalım senin heykelleri bulabilecek miyiz?» diye söylendi.

«Sus!» diye fısıldadı Elsie. Bir yandan da ellerinde şarap kadehleri tutan kalabalığa bakıyordu. Hepsi de yüksek sesle bir şeyler anlatıyor, fikirlerini söylüyorlardı.

«Bu patırtıda kimse beni duymaz,» diyen Kathy, kataloğa tekrar bakarak, «İki no'lu galeride üç adet kadın heykeli varmış,» dedi. Sonra önünde uzanan koridora bakarak, «Haydi, yürü,» demesiyle, Elsie'yi sürüklemesi bir oldu.

Yüksek tavanlı oda aynı zamanda çok da genişti. Duvarları uçuk griye, ahşap işleri de beyaza boyanmıştı. Her iki uçtaki kocaman pencerelerden gelen bol ışıkla aydınlatılıyordu. İçerisi çok kalabalıktı. Erkeklerin çoğunun takım elbise, kadınların büyük bir kısmının da şık kışlık elbiseler giymiş olmalarına rağmen, bir sürü sanatkâr kılıklı, uzun saçlı, sakallı, eski püskü blucin veya etekler giymiş tipler de vardı. Bir grup insan açık altın renginde, çok güzel bir taştan oyulmuş, insan boyu üç heykele bakıyordu. Elsie ve Kathy bu yapıtları hayranlıkla seyreden gruba katıldılar ve onlar da diğerleri gibi şahane bir form verilmiş, dolgun kalçalı, güzel omuzlu ve dimdik göğüslü bu figürlere bakakaldılar. Heykellere yüz kazınmamış olması Elsie'yi rahatlattı. Bunlar kısmen soyut bir tarzda yapılmışlardı, herhangi bir kadını temsil ediyor olabilirlerdi. Gözler sık sık vücutlara takılıyordu, çünkü sonsuz bir anlam yüklüydüler.

Elsie elindeki kataloğu heyecanla karıştırarak

açıklamaların yapıldığı sayfayı buldu. Yalnızca, bu yapıtların Emily olarak isimlendirildiği yazılıydı.

Elsie figürlere bir kez daha baktı. Bir tanesi umudu ifade ediyordu. İkincisinde gövde arkaya doğru yay gibi kıvrılmış, kollar kendini teslim edercesine yanlara açılmıştı. Bu da şehveti anımsatıyordu. Üçüncüsü ise masum omuzlarını kamburlaştırmış oturan bir kadına aitti. Elsie her birinde kendini tanıdı.

Elsie arkasında bir kadının, «İfade ve duygularını bu şekilde aksettirebildiğine göre kadını en derin mahremiyetine kadar tanıyor olmalı,» dediğini duydu.

Bir erkek sesi, «Acaba kimdi? Bu kadını tanımak isterdim doğrusu,» diye cevap verdi.

Bir başka erkek, «Bugüne kadar yarattığı en iyi yapıt. Yalınlığı Cosada'yı anımsatıyor,» dedi.

«İkinci figürdeki erotizm Manzini'nin etkisi olmalı.»

Başka bir kadın, «Sizlerle aynı fikirde değilim. Bunlar tamamiyle Greville'dir. Bu adam dünyaya heykeltraş olarak geldi. Yarınki sütunumda da ondan böyle bahsedeceğim. Bu figürleri yaratırken mutlaka bir şeylerden esinlenmiş olmalı,» diye lafa karıştı.

«Neden esinlenmiş? Esin kaynağı neydi?» diye soran erkek gülmeye başladı. «Böyle bir modelin bana da esin kaynağı olmasını isterdim doğrusu!» diye ekledi.

Bir başka ses, «Kadının kim olduğunu söylememekte ısrar ediyor. Ben ona sordum,» dedi.

Biraz önce gülen erkek, «Hiç şüphesiz kadını kendine saklıyor. İyi bir mal. Suçlamamak lazım,» diyerek tekrar söze karıştı.

Elsie arkasından bağıran Kathy'ye aldırmadan, yanakları al al olmuş bir halde fikir beyan eden

insanların arasından aceleyle odanın diğer ucuna, oradan da koridora doğru kaçtı.

«Hey Elsie, nereye gidiyorsun?»

Tanıdık, alaycı bir ses sevgiyle, «Evet Elsie. Nereye gidiyorsun?» diye tekrarladı çarpıştıklarında.

Başını kaldırıp baktığında, güneşten yanmış bir yüz ve gülümseyerek bakan yeşil gözleri gördü. Güneşten yer yer açılmış saçları her zamanki gibi darmadağınıktı. Kravat bağlamıştı ama düğümünü gevşetmişti. Gri pantolon üzerine spor bir tvid ceket giymişti.

«Geldin demek ki. Gelmeyeceğinden çok korktum,» diye mırıldandı. «Nerede ve ne kadar kalacaksın?»

«Havaalanına yakın bir otelde kalıyoruz.» Elsie gözlerini ondan ayıramıyordu, ama Rick de, aynı şekilde, gözlerini kendisinden ayıramıyordu.

«Kiminle kalıyorsun?» diye sorarken sesi kıskançlık doluydu.

Elsie, «Kathy ile,» derken bakışlarını ondan ayırarak arkasında durmakta olan Kathy'ye döndü ve, «Kathy, bu Rick Greville. Kathy ile aynı evi paylaşıyoruz,» dedi. Sonra Rick'e dönerek, «Yarın evimize dönüyoruz,» diye ekledi.

Rick, Kathy'yle tanıştıktan sonra, «Eşyalarını toplatıp kaldığım otele taşıtayım. Bu gece benimle kalacaksın,» dedi.

Elsie, kesin ve de açık olarak, «Hayır,» dedi. «Kalamam.»

Rick, Elsie'nin elini kavramış sıkarken gülümseyerek, gayet yumuşak bir sesle, «Elbette ki kalıyorsun,» diyerek tekrarladı.

«Kathy ne olacak? Onu tek başına otelde bırakamam. O olmasaydı buralara gelmezdim. O olmasaydı hiçbir zaman Dorada'ya da gitmez-

dim,» diye mırıldanırken çevredekilerin Rick'i tanıyıp, ilgi göstermeye başladıklarının farkına vardı.

Rick, «O zaman o da bizim otele yerleşir,» derken gülümseyerek, hiç sesini çıkarmadan kalakalmış olan Kathy'ye döndü. «Bu geceyi Mayflower Oteli'nde, ama tek başına geçirmenin bir sakıncası var mı?» Kathy, «Hayır yok,» anlamında başını sallayınca, Rick, «Haydi şimdi gidip Henry'i bulalım,» diye atıldı.

Soluk duvarların üstünde daha da renkli görünen Dorada manzaraları ile bezenmiş bir başka odada, Henry'yi buldular.

Rick en otoriter sesiyle, «Henry, bu arkadaşım ve yapıtlarımın modeli Elsie'dir. Onun ve arkadaşı Kathy'nin eşyalarını Mayflower Oteli'ne getirtebilir misin?» diye sordu.

«Elbette... Emily, nihayet tanışabildik. Benim için ne şeref,» derken gözlerinde vaziyeti çaktım dercesine bir anlam vardı. «Heykeller hakkında ne düşünüyorsunuz? Görebildiniz mi?» diye sordu.

Elsie tam, «Ben... ben...» diye başlayacakken, iri yarı, kocaman gözlüklü bir genç Henry'yi iterek Elsie'nin önüne geçti. «Henry, hanıma Emily diye hitap ettiğini duydum galiba,» diyerek sözünü kesti. Elinde bir bloknot vardı.

Rick, «Buradan ayrılmanın zamanı geldi galiba,» diye mırıldanarak, Elsie'nin zaten tutmakta olduğu elini daha da sıkı kavradı. «Hanımın adı Elsie'dir, Emily değil. Henry, Kathy'yi otellerine götür, hesabı kapat ve eşyalarını Mayflower'a taşıt. İkinizle sonra buluşuruz,» diyerek gazetecinin konuşmasına fırsat bırakmadı.

Rick, Elsie'yi arkasında sürükleyerek, koridora doğru yöneldi. Birkaç kişi sergi hakkında konuşmak için onu durdurmaya teşebbüs ettiyse de o,

onları görmemezlikten gelerek yoluna devam etti. Nihayet ön kapıya ve basamaklara varabildiler. Soğuk mart rüzgârı kamçı gibi yüzlerine vurdu.

Elsie adımlarını genç adamınkilere uydurmak için koşuştururken, «Henry de kim?» diye sordu.

«Henry Broughton hem bu galerinin sahibi, hem de Amerika'da yapıtlarımı pazarlayan kişidir. Bu sergiyi de o ayarladı.»

Bir kavşakta ışıkların değişmesini beklerken, «Bizi galeriye getiren taksinin şoförü orada sergi açabilmek için gerçekten çok iyi sanatkâr olunması gerektiğini söyledi,» dedi Elsie. Çıplak dalların arasından süzülerek taş binalara yansıyan güneş ışınları çok zayıftı.

Rick, Elsie'yi daima güldüren, kendini çok önemseyen bir insan tavrıyla, «Benim sanatım çok iyidir,» dedi. Sonra yan gözle Elsie'ye bakarak, «Esin kaynağı olduğun heykelleri beğenmedin mi?» diye sordu.

«Emily'nin heykellerinden söz ediyorsun sanırım?» diye sevgiyle şakalaştı Elsie. Rick, genç kadına gülümsedi. Elsie beceriksizce, «Bence çok güzeller, ama beklediğim gibi değiller,» dedi.

Rick, ona hafif bir kızgınlıkla bakmasına rağmen, fikir beyan etmedi. Işıklar değişince yollarına devam ettiler. Küçük Lafayette parkını yürüyerek geçtiler. Soluk güneş ışığında Beyaz Saray'dan hafif bir ışık yansıyordu. Bir sokak daha geçtiler. Rick hâlâ elini tutuyordu, fakat konuşmuyorlardı. Elsie heykeller hakkında söyledikleriyle genç adamı üzmüş olabileceğini düşündü.

Soğuk rüzgârda yürüdükten sonra ısıtılmış otel lobisine girmek iyi geldi. Asansörde, diğer insanların önünde yine konuşmadan durdular, sonra üçüncü katta inip halı kaplı koridorda ilerlediler. Rick'in zevkle, eski stilde döşenmiş bürosunun kapısını açarak içeri girdiler. Kocaman, iki kişilik bir yatak ve pencereye yakın bir masa vardı. Masanın üzerinde bahar çiçekleri, taze meyve ve bir şişe şarapla donanmış bir tepsi duruyordu.

Rick, Elsie'nin elini bırakmadan döndü. Yüz yüze geldiler. Sonra genç adam kollarını Elsie'ye dolayarak ona sıkıca sarıldı.

«Sevgilim, seni çok özledim,» diye fısıldarken, bir yandan da yanağını Elsie'nin yanağına sürtüyordu. Sonra dudakları genç kadının dudaklarına kapandı Elsie bu özlem dolu ateşli öpücükten genç adamın ona karşı olan hislerini çok iyi anladı. Birbirlerine kavuşmak onları gerçekten sevindirmişti.

«Sevgilim, ben de seni özledim,» dedi öpüştükten sonra. Ve kendini Rick'in kollarına bırakıverdi.

«O zaman neden yazmadın?» diye sordu Rick.

«Yazabileceğim herhangi bir adres yoktu ki! Nereye gittiğini söylemedin. Ben de Meksika'nın neresinde olduğunu nasıl bilebilirdim.»

Rick kaşlarını çatarak, «Gittiğim yeri söylememiş miydim?» diye sorarken yüzünde şaşırmış gibi bir ifade vardı. Elini saçlarının arasında gezdirdi, sonra kravatını daha da gevşeterek çıkarttı, dikkatsizce yere savurdu. Ceketini çıkartınca onu da bir sandalyeye doğru fırlattı, fakat hedefine vardıramadı. Elsie onu yerden kaldırarak sandalyenin üzerine düzgünce yerleştirdi. Rick pencerenin yanındaki masaya doğru yürürken, «Unutmuş olmalıyım,» diye mırıldandı. Şarap şişesini alarak tıpasını açtı, sonra da iki kadehi doldurdu. Elsie'ye doğru gelirken, «Herhalde nerede olduğumu bildiğini zannetmiş olacağım,» diye ekledi. «Paltonu çıkar, burada kalacağını biliyorsun.»

Elsie kürk yakalı paltosunu çıkararak ceketin üzerine yerleştirdi.

Kendisine ikram edilen şarap bardağını alırken, «Sen neden yazmadın?» diye sordu.

Rick hoş bir tavırla, «Aynı nedenden. Adresin yoktu,» diye cevap verdi. «Vermeyi unuttun. Ama Dorada'daki adresime yazabilirdin. Bana ulaştırırlardı. Biliyordun. Neden yazmadın?»

Elsie, «Pek... pek emin değildim,» diye mırıldanarak kaçamak bir cevap verdi. Sonra gözlerini ondan kaçırmadan kelimelerinin üstüne basa basa, «Yazmadım çünkü... ilişkimizin sona erdiğini düşünmüştüm,» dedi.

Rick'in dudakları kederli bir gülümsemeyle kıvrılarak, «Ben de öyle zannetmiştim,» diye itiraf etti. «Ama öyle değilmiş, olmayacak da.» Elindeki şarap kadehini kaldırarak, «Sana ve bana, sevgilim,» dedi.

Elsie de, «Evet, bize!» diye fısıldadı. Çok tanıdık duygular onu etkisine almaya başlamıştı. Konuşmadan, gözleriyle anlaşarak ve bakışarak şaraplarını yudumladılar.

Bakışlarını ilk kaçıran Rick oldu. Düşünceli bir ifadeyle şarap kadehine daldı gözleri.

«Üç hafta önce, Dorada'dayken adresini Sylvester'dan aldım. Otele kaydını yaptırırken yazmışsın. Hiç değilse böylelikle davetiyemi gönderebildim.» Tekrar Elsie'ye baktığında kaşları daha da çatılmıştı. «'Emily'nin heykelleri beklediğim gibi değildi,' derken ne demek istedin?»

«Dorada'dayken heykelde Emily'nin hikâyesini anlatmak istediğini söylemiştin. Ben de herhalde o yüzden olacak daha başka şeyler canlandırdım... hayatından sahneler filan gibi.»

«Benimkiler duygusal hayatını anlatıyor.»

Elsie, «Ne demek istediğini şimdi anlıyorum,» diye mırıldanırken, başını önüne eğmiş, gözleri-

ni bardağına dikmişti. Çünkü genç adamın bakışları yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. «Onları ürkütücü buluyorum,» diye ekledi.

«Neden?»

«Emily Greville değil de ben olduklarını bildiğim için olacak,» dedi ve bu kez genç adamın gözlerinin içine baktı. «Tuhaf bir his. Hortlağıymışım gibi!»

«İfade edilen duyguları paylaşıyorsun da ondan. Bu heykelleri gören diğer kadınlar da aynı duygulara kapılıyor. Bu gördüklerin sadece sen veya Emily değildirler. Onlar evrenseldir. Ümit, aşk ve acıyı tatmış her kadının bir parçası olabiliyorlar.»

«Bir kadın onların bugüne kadar yaptıklarının en iyisi olduğunu ve bir yerden esinlenmiş olduğunu söylüyordu.»

«Öyle. Yapıtlarımın hem en iyisi onlar, hem de iyi bir esin kaynağım vardı,» diyerek, Rick bu fikri paylaştığını belirtti. Boş kadehleri pencerenin yanındaki masada duran tepsiye yerleştirirken, «Bana Emily'nin hayaleti esin kaynağı oluşturdu. Aşkının, arzularının ve hüznünün öyküsünü anlatmadan rahata kavuşamayacağımı hissediyordum,» diye içinden geçenleri söyledi.

Elsie suçlayıcı bir sesle, «Ona âşık olmuşsun,» dedi. Genç adam dönerek onunla yüzyüze geldi ve, «Belki de,» dedi. «Ama artık değilim. Yaptığım heykellerle hayaletleri kovdum. Artık huzur içinde yatabilir.»

Rick yavaş yavaş Elsie'ye doğru yürüdü ve tam önünde durdu. Gözlerinde arzu pırıltıları vardı. «Artık Emily'nin ruhu huzura kavuştuğuna göre, tekrar gelir benimle yaşar mısın?» diye sordu.

«Nerede?»

«Dorada, Meksika, nereye gitmem gerekirse.»

«Ne kadar zaman için?»

«İstediğin kadar,» diye fısıldarken Elsie'ye o kadar yakındı ki, nefesi Elsie'nin alnına düşen perçemleri uçuşturuyordu. «Sonsuza kadar.»

Elsie soran gözlerle ona baktı. Çok yakındılar, ama birbirlerine değmiyorlardı. Vücutlarını birbirine çeken güce karşı koymak çok zordu. Başını genç adamın göğsüne dayamak ve onun kollarında duyduğu güveni tekrar yaşamak istiyordu, ama cevaplanması gereken sorular vardı.

«'Sonsuza dek,' derken samimi misin?»

«Hem de nasıl.» Rick'in sesi çok yumuşaktı. Bir parmağını Elsie'nin yanağında gezdirirken, genç kadın ürperdiğini hissetti. «Elsie, benimle evlenir misin?»

Elsie şaşkınlıkla bir adım geriye sıçradı. Böyle bir teklifle karşılaşacağını hiç ummuyordu.

«Bir zamanlar, evliliği çok kısıtlayıcı bulduğundan söz etmiştin,» diye hayretle söylendi.

«Evet öyleydi.» Rick'in dudaklarında kendi kendiyle alay edermişçesine bir gülümseme vardı. «Öyleydi, ama o zamanlar gençtim veya kendimi öyle hissediyordum. Henüz heykeltıraş olarak kendimi kanıtlama fırsatım olmamıştı. Seni tanımadan ve seni sevmesini öğrenmeden de önceydi.» Dudaklarını öpecekmiş gibi genç kadının yüzünde gezdirdi. «Ayrı kaldığımız bu süre içinde, nerede olduğunu bilmeden, aramızda dünyalar varken ben kendimi yine de sana yakın hissettim. Senin bir yerlerde yaşadığını, bir hayatın olduğunu bilmek bana mutluluk veriyordu. Heykelleri bitirince seni görebilmek umudu, sana evlenme teklif edebilme arzusu sürekli benimleydi.» Biraz duraklađı. Duygularını açmakta güçlük çekermiş gibi hafifçe kaşlarını çattı. «Birçok geceler, senin Kanada'ya gitmene izin vereceğime benimle birlikte Meksika'ya çağırmadığım için kendi kendime kızıp durdum.»

«O zaman neden seninle gitmemi istemedin?»

Rick, «Böyle bir şey istemeye hakkım olmadığını biliyordum. Üstelik de benimle ilgili duygularını bilmiyordum ki. Hiçbir zaman söylemedin,» dedi kızgınlıkla.

«Bildiğini zannediyordum,» derken, Elsie'nin dili tutulmuştu. «Sevmeden seninle sevişemeyeceğimi anladığını sanmıştım. Beni Meksika'ya götürmeni, seninle kalmamı istemeni nasıl da arzu etmiştim.»

Rick, genç kadını omuzlarından kavrayarak tekrar kendisine yaklaştırırken, «Bunları neden söylemedin?» diye sordu kızgınlıkla.

«Çünkü ben de böyle bir şey istemeye hakkım olmadığını düşünüyordum. Birbirimize verilmiş sözümüz yoktu. Üstelik de Emily daima aramızdaydı,» derken, Elsie artık kendine hâkim olamayarak elini onun pamuklu gömleğinin üstünde aşağı yukarı kaydırmaya başlamıştı. Kumaşın ince dokusunun arkasından genç adamın vücudundan gelen sıcaklığı hissediyordu.

Rick yüzünde hayret dolu bir ifadeyle, «Anlayamıyorum,» dedi ve genç kadının elini kendi elinin içine alarak dudaklarına götürdü.

Elsie, «Aklını Emily'yle bozmuştun,» diye fısıldadı, alnını Rick'in göğsüne dayayarak. Genç adamın kalbinin atışları değişmişti Elsie onun kokusunu içine çekiyordu. «Bazen benimle sevişirken, onu hayal ediyormuşsun gibi geliyordu. Birden o kadar uzaklaşıyordun ki. Sanki... beni öperken sanatçı kişiliğin tepkilerimi ölçermiş gibiydi... Gördüklerini ilerde malzeme olarak kullanmak için depo edermiş gibi bir halin vardı...»

Rick bir süre sessiz kaldı, ama bir yandan da koluyla Elsie'yi kavradı. Genç adamın kolları, Elsie'nin hatırladığı gibi güven vericiydi gerçekten.

«Galiba haklısın,» dedi, bir süre sonra içini çe-

kerek. «Aklımı Emily ile bozmuş olabilirim. Seni de ilk tanıdığımda o olarak düşünmüş olabilirim. Ama Meksika'dayken aklımı çelen o değildi. Sendin» Elsie'nin çenesinin altına değen erkeğin cildi sertti Rick genç kadının başını kendisine bakacak bir şekilde yukarı kaldırtarak, «Hâlâ cevabını vermiş değilsin. Bir başkası mı var?» diye sordu. Gözlerinde kıskançlık parıltıları vardı. «Evlenecek bir başka Mark mı buldun? Yoksa işin mi? İşini bana tercih mi ediyorsun? Eğer öyleyse söyle, bu ilişkiye bir son verelim. Herkes kendi yoluna gitsin.»

«Hayır başkası yok. Seni seviyorum ve daima seninle olmak istiyorum,» diyen Elsie'den sonunda bir tepki gelmişti. «Seni sevmek istememiştim, ama sevdim. Karşı koyamadım buna. İşimi de sana tercih etmiyorum. Başkaları için çalışmaktan nefret ediyorum. Seninle yaşayabilmek, seni sevebilmek için özgür olmak istiyorum. Buraya gelmemiş olsaydım, bu hafta tatil için Dorada'ya gidiyor olacaktım. Seni orada görebilmeyi ümit ediyordum.»

«Hâlâ bu hafta Dorada'ya gidiyor olabilirsin. Benimle. Orada evleniriz. Ama iyi bir koca olamam. Dağınık, dalgın, küstah ve bazen aşırı buyurucu olabilirim,» dedi kendi kendine alay ederek.

«Tekdüze değil, bir gün neşeli bir gün mutsuz,» dedi Elsie, sevgiyle şakalaşarak. Elini şefkatle onun yanağına değdirirken, içinde sevgisinin coştuğunu hissediyordu. «Ama her zaman iyi kalpli ve de cömertsin... fazlasıyla.»

Rick, ona tekrar sevgiyle sarılarak, «Seni herkesten çok seviyorum, benim utangaç sevgilim,» dedi. «Sabah uyandığımda ve gece yatarken seni yanımda görmek istiyorum. Çocuklarımızın olmasını ve onları birlikte büyütebilmeyi istiyorum.» Birden ses tonu yalvarışa dönüştü. «Elsie, bu riske girip, benimle evlenir misin?»

«Bu riske gireceğim, seninle evleneceğim.» Genç adama olan sevgisi tüm utangaçlık duygularına üstün gelerek kollarını açtı ve onun başını kendine doğru çekti. Sonra istek ve özlemle öpüştüler.

«Seninle sevişirken Emily'i düşlememden mi bahsetmiştin?» dedi Rick tehdit edercesine. Sonra Elsie'yi kaldırarak yatağa taşıdı «Yanlış düşündüğünü ispat etmemin zamanı geldi galiba. Bir daha da sakın öyle kuruntular edinme!»

Elsie tekrar genç adama doğru uzandı. İçinden gelen duygulara kendini bırakırken Emily Greville'in hayaletinin artık hiç aralarına girmeyeceğini biliyordu. Rick tamamiyle onundu. Ateşli bir âşık, ama aynı zamanda da genç kadının ihtiyaçlarını ve heyecanlarını hiçbir zaman gözardı etmeyen tecrübeli ve düşünceli bir sevgili...

Üç hafta sonra Dorada'da, Emily Greville'in evinin harabelerine yakın, rüzgârın hışırdattığı palmiyelerin ve kan kırmızısı tropikal çiçeklerin duvarlarını süslediği şeker değirmeninin arkasındaki bahçede, basit bir törenle evlendiler. Elsie'nin üvey annesi ve babası, Kathy, Joan ve Luigi Bianco, Sylvester ve Dorada'da edinmiş oldukları birkaç arkadaş, hepsi oradaydılar.

Neşeli ve heyecan dolu bir düğündü. Son dakikada Rick, Elsie'ye almış olduğu yüzüğü bulamamış, Joan Bianco'nunkini ödünç almak zorunda kalmıştı. Elsie, o kadar heyecanlıydıki, Rick'in, Jonathan olan göbek adını önce, asıl adı Patrick'i ise sonra söylemişti.

Ama her ikisi de birbirlerine verdikleri sözlere sadık kalacaklarını biliyorlardı. Çünkü dua sıra-

sında tekrarladıkları her sözü, birbirlerine duy dukları derin sevginin bir ifadesi olarak, içten gelerek söylemişlerdi.